

Lực Hút Nam Châm

Contents

Lực Hút Nam Châm	1
1. Chương 1: Xin Việc	2
2. Chương 2: Sa Tỷ Hẹn Hò	4
3. Chương 3: Đến Nhà	7
4. Chương 4: Bạn Trai Bất Đắc Dĩ	10
5. Chương 5: Ân Ái Là Gì?	13
6. Chương 6: Hôn Thê	15
7. Chương 7: Nàng Không Vui Làm Hẳn Khó Chịu!	19
8. Chương 8: Trò Chơi Đặc Biệt	22
9. Chương 9: Lại Ăn!	24
10. Chương 10: Đồng Tiểu Thư	28
11. Chương 11: Hận Thù Ngày Xưa	31
12. Chương 12: Ngoan Không Bằng Ngon	34
13. Chương 13: Có Oán Tắt Báo	37
14. Chương 14: Gặp Lại Cố Nhân	39
15. Chương 15: Mọi Chuyện Vỡ Lở	42
16. Chương 16: Giải Thích	45
17. Chương 17: Suy Nghĩ Của Nàng	48
18. Chương 18: Tâm Chuyển	52
19. Chương 19: Hồi Đáo Khởi Điểm	54
20. Chương 20: Hối Cưới Được Xem Kịch Hay!	57
21. Chương 21: Cô Dâu Biến Mất	61
22. Chương 22: Hoa Anh Đào	64

Lực Hút Nam Châm

Giới thiệu

xoay quanh một cô gái có biệt tài nấu ăn rất ngon, cả nhà ai dám chọc giận cô thì biết chắc rằng sẽ r

1. Chương 1: Xin Việc

“Rầm rầm, loảng xoảng, lừng xềng...”

“Reng...”

“Á a...!”

“Ầm”. Nàng ngồi bật dậy đập cái đồng hồ không thương tiếc! Một ngày mới bắt đầu! Ai da, thật mệt quá đi phải tranh thủ cho kịp giờ đi học. Nàng cột tóc, đánh răng, rửa mặt với tốc độ “sao xẹt”... 56 giây!

“Đùng”. Nàng đạp cửa chạy xuống lầu, bên dưới là hỗn chiến! Nàng phải dẹp nó ngay tức khắc!

Thằng em cứng đầu nha, đang giành giật với chị gái cái yo yo yêu thích. “Bốp bốp”. Nàng đập bay thằng nhóc qua một bên, đập bàn “rầm rầm” thiếu điều muốn gây ra trận động đất chín độ richter!

-Ai muốn ăn sáng?

Mọi người lập tức dừng cuộc chiến, ngay ngắn ngồi vào bàn! Lời của nàng trong nhà quả nhiên là nặng ngàn cân!

Nàng quần thảo dưới bếp, năm phút sau trước mặt mọi người là bữa điểm tâm nóng hổi. Ai da, nàng lật đật chạy lên lầu mặc đồng phục chỉnh tề, quơ cái cặp, bay xuống nhà! Á, cái này là bay đúng nghĩa nghen, từ trên đầu cầu thang nàng phi thân xuống đó nha, không hề hấn gì cả, nàng quen rồi! Việc quan trọng bây giờ là làm sao đi học cho kịp! Nhận vội cái hôn của mẹ, nàng mở cửa lên dây cót hết cỡ, “nước đại” chạy tới trường!

Đang chạy, bỗng nhiên phía trước có người bước ra khỏi cánh cửa kính khách sạn! Thằng không kịp, dĩ nhiên “rầm” một tiếng, nàng không ngã, là do người kia đỡ được! Thật là thất thố, nàng vội xin lỗi rồi cầm đầu chạy tiếp!

Cổng trường kia rồi! “Đón tiếp” nàng là cả ngàn nam sinh trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, đến lúc rồi! Hay, bình, bốp, hự! Nàng múa quyền, đập cước loạn xạ, từng bức tường người dạt ra, cuối cùng còn mỗi mình nàng! Việc thứ hai, giải cứu thầy cô! Nàng xông lên lầu, tông vỡ cánh cửa phòng số 13, nơi các thầy cô bị nam sinh nhốt lại! Ai cha, đúng là chuyện lạ thể giới!

Chuông reng, vào tiết học!

Hôm nay... bình thường như mọi ngày!

Đúng là bực mình, bực từ trong nhà bực ra ngoài đường!

Nàng là nữ sinh (dĩ nhiên rồi), mười sáu tuổi, sống trong một đại gia đình siêu lộn xộn! Mỗi ngày nàng phải dậy từ ba giờ sáng dù bảy giờ mới đến trường! Nguyên do nàng là đầu bếp của gia đình! A, về khoảng này nàng tự hào lắm nha, chẳng ai nấu ăn ngon hơn nàng đâu! Trong nhà ai dám đụng đến nàng là nàng cho cả nhà ăn cơm tiệm! Chưa hết, nàng thấy mình thật “sung sướng” khi được sinh ra trong một gia đình đặc biệt, ai từng ghé thăm nhà chắc cũng phát điên! Thằng em trai Bảo Bối khá dễ thương nhưng rất bướng bỉnh cãi nhau với chị Sa Sa- chị họ của nàng lớn hơn nàng hai tuổi. Hể hai chị em này mà cãi nhau là long trời lở đất! Nàng phải đứng ra “bình định thiên hạ”! Trong nhà còn có anh họ nàng, Thuyền Quân, đẹp trai, cao to, tính tình kì cục nhưng đặc biệt quan tâm đến em gái. Nàng hận anh vô cùng! Chính vì cái câu tuyên bố “Ai đánh thắng được em gái tôi thì mới có cơ hội làm rể nhà họ Lăng!” mà nàng phải chạy nước rút đến trường tiếp đón “dàn chào” nồng hậu từ những nam sinh của trường! Hận không để đầu cho xiết! Nàng muốn hầm anh như cháo mới vừa lòng hả dạ! Chà còn phải kể đến bà ngoại khó tính cứ hay cãi nhau với ông nội, vấn đề này nàng đành thua thôi! Chỉ còn nàng và ba mẹ chống đỡ đại gia đình “tàu hỏa” này! Á, nàng là con một nha, được cưng chiều hết sức, ba nàng khá lành tính, phải thường xuyên chịu đựng những cơn giận vô lý vì cãi nhau của hai ông bà già! Mẹ nàng dịu dàng, thùy mị, chẳng ai biết khi mẹ giận

lên sẽ kinh khủng thế nào! Nói chung là gia đình siêu lộn xộn, không còn từ nào để diễn tả! Nhưng nàng rất yêu gia đình của mình, I love my family!

Trưa, nàng về đến nhà! Một mẻ, phở phác. Vừa bước vào cửa đã nghe tiếng inh ỏi, lại là Bảo Bối, thằng con yêu quý của dì, chà kể cũng tội nha, dì bận làm xa phải gửi nó ở đây, nhưng thương thì thương, đánh thì đánh! Nàng xông vào nhà quăng cái cặp “rầm” xuống sàn, chỉ sợ chừng chưa bao lâu nữa cái sàn nhà nàng sẽ được “tiền đưa về nơi an nghỉ cuối cùng”!

-Gi mà ồn thế kia?

Nàng chống tay lên hông nói như quát!

-Nha đầu, coi nó viết văn nè, thiệt là tức điên mà!

Sa Sa tỷ tỷ giận dùm dùm giật phất tờ giấy trên tay thằng em đưa cho nàng. Nàng cầm lên đọc. Ra là một bài tập làm văn, đề cho là miêu tả cảnh ban đêm. Đây là bài làm “bảo tố” của Bảo Bối:

“Hôm nay trời đẹp, bỗng dưng tối thật mau. Con phố tối đen sáng bùng. Người đi lại vào nhà hết. Mẹ tôi may đồ, ba tôi ăn cơm, chị tôi dưới bếp, bà ngoại và ông nội đang cãi nhau. Tôi không thích ban đêm vì bị bắt đi ngủ. Vì không thích nên tôi không thể nói gì thêm.”

Nàng ôm bụng cười sặc sụa, ha ha thằng em Bảo Bối này mai một phải cho nó viết truyện cười mới được. Bảo Bối thấy chị cười thì liền quạo quọ, lúc này là chị Sa Sa nổi giận, giờ lại đến đại ca tỷ tỷ chê cười, thiệt là!

-Em viết văn như thế là đầu độc người xem đấy! May mà Đại Thái nhà mình không biết đọc chữ, chứ không cũng chết bất đắc kỳ tử rồi! (ai da, Đại Thái là con chó nha)

-Em viết đúng cảm xúc mà!

Ôi em mình thật là ngây thơ quá đi! Nàng cố nén cười, nghiêm nghị bảo:

-Em viết kiểu gì vậy? “Trời đẹp” với “tối thật mau” liên quan gì đến nhau? Con phố đã “tối đen” sao lại “sáng bùng”? Nếu miêu tả cảnh gia đình em đừng miêu tả vậy chứ, rồi còn nữa cái đề yêu cầu em miêu tả ban đêm không hỏi em thích hay không nên... ha ha!

Đọc lại lần nữa bài văn siêu hài hước này nàng nhin không nổi ôm bụng cười!

Bảo Bối biết đại ca tỷ tỷ giỏi văn lắm bèn giật giật ống tay áo của nàng:

-Vây đại ca tỷ tỷ giúp đệ nha!

Trông bộ dạng nó kia, muốn từ chối cũng không được! Nàng đành ngồi xuống giảng giải cho nó nghe. Hoàn tất bài tập con con ấy thôi mà mất vài tiếng đồng hồ!

À mà nhà nàng suốt ngày cứ toàn là “tỷ tỷ”, “tiểu đệ”, “mẫu thân”... Cũng do bà ngoại bắt đó chứ, không hiểu sao bà thích gọi như vậy, nàng là người quy phục đầu tiên rồi sau đó là cả nhà ai cũng quen miệng gọi như thế ngay đến cả ông nội khó tính cũng chẳng làm khác. Có mình nàng được đặc cách nha, Bảo Bối gọi nàng là đại ca tỷ tỷ, tại nàng hay đánh nó mà! Sa tỷ gọi nàng là “Nha đầu lắm chiêu”, Quân huynh thì trêu “Ái Á Tiểu Ngọc Thổ”! Song thân thì gọi là “Ái nữ”. Kể đến là hai ông bà, bà nội thì thích lựa nên gọi nàng là “Tiểu Sa”, ông thì không thích, gọi là “La Bảo”, ý ông là nàng dữ như La Sát, nhưng quý như châu báu! Hu hu, ông mà không nói nàng cũng không hiểu đâu! Thiệt là nhức đầu quá đi!

-Ê, Tiểu Ngọc Thổ!

-Gi, Quân huynh?

-Ngọc Thổ nấu ăn ngon không?

Gi mà đột nhiên hỏi nàng vậy, nàng nấu ăn nức tiếng ai cũng biết mà, có âm mưu gì đây nha!

-Quân nhi nói gì vậy? Tiểu Sa nấu ăn ngon đến thiên đình cũng phải khen đó!

-Chỉ giỏi đẩy lên cao! La Bảo nấu ăn dĩ nhiên là ngon rồi!

Bà ngoại vừa nói một tiếng, ông nội liền “phản pháo”, đúng là “sui gia khắc khẩu” mà! Dĩ nhiên, trận “đấu khẩu” diễn ra nhanh chóng! Nàng đành nhắm mắt làm ngơ, thầm tội cho ba lát nữa phải lãnh đủ!

-Quân huynh âm mưu gì hả? Đột nhiên hỏi Tiểu Ngọc Thổ vậy?

-Lúc này ta đi về nhìn thấy một đoàn người dài lê thê...

Ông anh mình dùng từ kiêu gì ấy, chẳng trách điểm văn bao giờ cũng lẹt đẹt!

-Huynh nhìn kĩ ra là tuyển nhân viên làm đầu bếp, lương khá cao, nên về hỏi tiểu muội thử coi sao!

-La Bảo “lá ngọc cành vàng” sao phải đi làm mấy việc đó?

Là ông nội, ông sợ cháu gái yêu phải cực khổ đây mà! Nhưng đầu bếp là nghề nàng thích, lương lại cao nữa, biết đâu có thể giúp đỡ gia đình?

Mẹ nàng vừa về, cả nhà lâm vào trận đấu khẩu vô đầu vô cuối!

...

Ba ngày sau, nàng đã đứng trước tòa cao ốc đó. Oa thiệt là lớn nha, lớn chưa từng thấy! Có một người bảo vệ đến hỏi nàng:

-Cô đến đây có việc gì không?

-À, tôi đến xin việc!

2. Chương 2: Sa Tỷ Hẹn Hò

A, lên đến tầng 100, thiệt kinh khủng nha! Nộp đơn thôi mà phải ở trong cái thang máy chật ních người! Hình như nhiều người xin vào làm lắm thì phải! Nàng ôm xấp hồ sơ, thở dài một tiếng...

-A a!

-Gì vậy Sa tỷ?

-Nha đầu!

-Dạ!

-Dạy cái thằng Bảo Bối này mau!

-Bảo Bối em sao cứ làm Sa tỷ giận hoài vậy?

-Em có làm gì đâu!

-Còn không làm gì hả?

Sa Sa cầm cuốn vở lên đọc ro ro:

“Chú trồng choai nhà tôi càng ngày càng lớn nhanh như thổi, càng lớn chú càng giống gà mái”

-Chịu nổi không?

Sa tỷ thiếu điều muốn quăng cả cuốn vở xuống sọt rác! Ai da, thằng em mình sao cứ làm khổ mình hoài a!

-Cháu cứ suốt ngày làm khổ Tiểu Sa! Sao cháu không phụ em nó làm? Tiểu Sa bận nhiều chuyện mà sao cứ phiền nó thế?

-Kìa bà, quả thật cháu không chịu nổi Bảo Bối nữa! Dạy lỗi tai bên này là nó đi sang lỗi tai bên kia ra ngoài hết! Thiệt là tức chết mà!

-Thì cháu từ từ, Bảo Bối vốn cù lần, cháu muốn nó khôn cũng không nổi đâu!

-Nhưng...

Đột nhiên Sa tỷ đỏ mặt! Chà, có vấn đề nha! Đến bà ngoại cũng khó hiểu, nhìn Sa Sa dịu giọng xuống:

-Sao vậy cháu?

-Cháu... có bạn trai rồi! Thế nên... sau này chắc phải nhờ vả nha đầu!

À a, đúng là tin động trời! Bảo Bối bỗng nhiên tươi tỉnh đứng dậy vỗ tay.

-A, vậy nhà mình sắp có thêm người rồi! Mà không biết ai chịu được Sa tỷ nóng như lửa vậy ha?

Nói xong, Bảo Bối lật đật bỏ chạy trước khi Sa Sa gầm lên một tiếng kinh dị!

-Thôi thôi bỏ qua đi! Cháu có bạn trai nhất định phải dẫn đến nhà cho bà xem!

-Dạ, nhưng cháu hẹn anh ấy tối nay...

-Tối nay cháu định đi đâu?

-Ăn kem ở KFC! Anh ấy hẹn cháu ở đó!

-Chà, lần đầu hẹn hò cháu phải chuẩn bị thật kĩ nha!

-Ông thấy cháu nên cho thêm vài đĩa em đi, kéo run quá chẳng làm ăn được gì!

Ông nội từ trên lầu đi xuống, ai nấy lắc đầu ngao ngán, khẩu chiến nhất định sẽ nổ ra!

-Ông thì biết cái gì!

-Bà nói vậy là sao?

-Nó hẹn lần đầu mà ông bảo dẫn thêm vài đĩa để rình hay sao vậy?

-Bà thì biết gì, lỡ nó run quá thì cũng có người động viên chứ! Hơn nữa tui đã nói là cho bạn trai Sa Sa biết đầu!

-Như vậy tụi nó như đạo chích à?

...

Khẩu chiến đến hồi ác liệt! Sa tỷ nghe hai ông bà “bắn tĩa” nhau rầm rộ đỏ cả mặt! Ôi tự dưng cái vấn đề tế nhị của mình bị đem ra mổ xẻ!

-Thôi vậy đi! Theo ý ông nội thì cháu, Ngọc Thổ và Bảo Bối đi theo Sa Sa vậy! Lâu lắm rồi cháu chưa được ăn kem!

Nàng thở dài một hơi, cái ông anh Thuyền Quân của mình chỉ giỏi ăn là hay!

...

Mọi việc được sắp xếp ổn thỏa! Tối hôm đó ngay tại chỗ hẹn, một nhóm bốn người bước vào phân chia nhiệm vụ! Ai da, hẹn hò mà làm như điệp viên a!

Kế hoạch là Sa tỷ đến chỗ hẹn, nàng và anh trai cùng Bảo Bối đứng từ xa giúp đỡ tình hình, nói thì vậy chứ cũng chẳng biết phải làm gì, chắc chỉ có Thuyền Quân biết thôi!

A, bạn trai Sa tỷ được mắt lăm lăm, nói chung suông sẻ lắm, không có gì trở ngại, nhóm của nàng ngồi cách cặp của họ một ngắn bàn. Đang yên lành đột nhiên có một vị khách ở đâu đến ngồi chêm vào giữa che mắt tầm nhìn của nhóm nàng! Nàng liếc bàn với anh đổi chỗ! Bảo Bối không chịu đứng lên ghế, tay cầm ly kem nhón chân nhìn. Bất ngờ Bảo Bối mất đà chúi nhủi đến người khách trước mặt!

Nguy a! Nàng vội nhào ra đỡ, tình hình là rất tình hình! Người khách cùng lúc quay lại, và tình cảnh đau bụng cười xảy ra! Người khách nắm được tay nàng, người nàng một nửa trên ghế, một nửa dưới đất, Bảo Bối ngã ập lên người chị, ly kem hất lên chiếc áo vị khách! Thất lễ! Thất lễ a! Nàng vội ngồi dậy, xin lỗi!

Sa tỷ cũng chạy đến, đỡ em gái!

-Bảo Bối! Em bao giờ cũng gây rắc rối!

Mặt của Sa Sa trông như La Sát vậy!

-Nha đầu có sao không?

-Em không sao!

-Trời, ra là chị em của em sao?

Bạn trai Sa Sa cũng đến, vỡ lẽ! Bảo Bối lật đật phủi bụi cho đại ca tỹ vừa nhanh nhẩu:

-A! Anh rể!

Một câu nói làm Sa tỹ đỏ mặt nha! Cái thằng tinh quái, hận quá đi!

Còn nàng sực nhớ ra sự cố hồi nãy vội xin lỗi rồi rút vị khách ấy và ngỏ lời giặt lại chiếc áo giùm!

-Cảm ơn! Mai cô đem áo đến cho tôi tại địa chỉ này nhé!

-Vâng!

Vị khách đưa địa chỉ rồi cởi áo đưa cho nàng, rời khỏi quán!

...

Áo của vị khách lạ mặt sao thơm thơm mùi gì ấy nhỉ? Áo nam mà hình như có ướp hương! Nàng cầm chiếc áo lên hít một hơi! Thơm quá! Á á, mình biến thái hả trời? Mặt nàng đỏ ửng cho áo vào thao, dính kem giặt máy sợ không ra, nàng giặt tay vậy!

Công phu lắm nha! Giặt xong còn phải phơi cho khô, rồi ủi cho phẳng, gấp lại đàng hoàng! Ngày mai còn đi kiếm nhà trả cho người ta!

Loay hoay đến gần khuya nàng mới đặt lưng lên giường ngủ! A, phải rồi mai cũng là ngày thi tuyển! Hôm trước nàng mới nộp đơn à! Sao lắm việc thế? Không muốn nghỉ nữa! Ngủ thôi!

...

Thi xong rồi! Nàng thở phào giờ tìm địa chỉ người khách, cũng kì lạ, địa chỉ người khách cũng ở trong tòa nhà khổng lồ này! Lòng vòng mãi nàng mới tìm được phòng số 300. A, sao trước cửa phòng lại có chữ “Không phận sự, miễn vào!” vậy kìa? Thôi kệ vào đại! Nàng gõ cửa, hồi hộp!

-Vào đi!

Cánh cửa hé mở! Oa căn phòng cực lớn nha! Nhưng chỉ có vài chiếc tủ đựng tài liệu và một chiếc bàn, hình như là bàn làm việc, một người đàn ông ngồi quay lưng với nàng trên chiếc ghế bành nhìn ra ngoài những ô cửa kính tràn ngập ánh sáng. Phải anh ta không nhỉ?

-Tôi đến trả lại áo!

-Để đó đi!

Giọng anh ta như ra lệnh! Gặp lúc khác là nàng đổ quạo rồi! Nhưng nghĩ chắc anh ta còn giận chuyện đó nên lảng lảng để lên bàn rồi bước ra ngoài. Một nụ cười hiềm hoi nở trên mặt người đàn ông bí hiểm khi cánh cửa đóng lại, tất cả chìm vào yên lặng...

A, trúng tuyển rồi! Nàng mừng ghê, còn một vòng nữa là quyết định! Không biết sao số nàng là số chót! Phải đợi! Hồi hộp ghê cơ!

-Số 8572!

-Có tôi!

Nàng đẩy cửa bước vào! Vòng cuối nàng nhất định sẽ được! Nàng nghe nói giám khảo cũng chính là người chủ nhân của tòa nhà to lớn này, rất có thể lực nhưng nghiêm khắc, ông ta không những giàu có, mà còn ảnh hưởng không ít đến chính trị. Nói chung là một người rất quyền thế! Điều này làm nàng lo tợn! Nhưng trước mắt nàng là ai đây?

-A!

Không kiềm được, nàng để tay lên miệng thốt một tiếng nhỏ!

3. Chương 3: Đến Nhà

-Sao vậy?

Hắn hỏi, một giọng lạnh lùng! Nàng cứng đơ, ôi trời ơi, sao lại là hắn? Người khách trong lần hẹn của Sa tỷ, mình liệu...

...

“Phịch”. Quảng cái cặp xuống nền, lập tức cái nền biểu tình dữ dội, nó già quá rồi mà nàng còn ngược đãi như thế! Thần thờ, híc, lần này chẳng biết có đậu nổi không nữa! Mà thôi, lần này là hên xui mà, nàng đâu có quan trọng, quảng nó đi cho đời thanh thản!

-Làm gì mà thành người u sầu vậy?

-Ủa, Tiểu Phi! Đến nhà hồi nào?

-Từ trưa, xin việc đến đâu rồi?

-Ăn thua hên xui!

-Trời ạ! Đại thiên tài đầu bếp mà không đậu sao a?

Nàng uể oải nhìn cô em họ, nói là em họ chứ thiệt ra nàng và Tiểu Phi bằng tuổi nhau, nên xem nhau như bạn. Oai, bỏ hết đi, làm bữa trưa thôi!

-A, dì về rồi!

-Tiểu Phi đến chơi hả? Sao không nói cho dì biết?

Mẹ nàng vừa về, ông cũng vừa xuống!

-Đã nói là đến chơi, nó muốn chơi lúc nào nó chơi hơi đâu mà bảo nó báo với không báo!

Mẹ cười xòa, biết tính ông nội không thích cầu kì, làm đâu ông đã hơn mười mấy năm, mẹ hiểu quá rõ! Nhưng nản lắm, hể có ông là có bà, mà có hai ông bà suy ra là sắp có đại chiến!

-Cái ông này! Làm cho ra lẽ chứ, Tiểu Phi mai mốt cháu đến nhà nhớ báo bà trước nhé!

-Bà chỉ giỏi hoa hòe! Tào lao!

-Hay dữ ha, không biết ông tào lao như tui có được không?

-Phải rồi, phải rồi hèn chi bà lên máu!

-Cũng hay, ông vừa hạ huyết áp cùng lượt với tôi chứ hay ho gì!

-Thôi mà ba mẹ! Cái đó gọi là “điều hòa sinh thái” đó mà! Ba mẹ lên suốt tụi con chết mất thôi!

-Cái thằng con rể...

-Nè, nó con tui ghen!

-Con ông sao? Nó cũng mê con gái tui mà!

-Chứ không phải con bà ưng nó trước hả?

...

Hể ba lên tiếng là chuyện từ đời cổ lí cổ lai bị lôi ra chắt chém! Khổ đau cuộc đời! Đã thế hôm nay còn xảy ra một chuyện kinh dị hơn: Tiểu Phi làm bếp! Vừa nghe cái món bánh nướng dưới nhà là do Tiểu Phi làm mọi người lập tức... vui mừng hớn hờ!

-Anh hôm nay bận đánh cầu lông đến chiều, chắc không ăn được hơi uống! Nên... em ăn dùm đi ha Bảo Bối?

-Thôi, em bận làm bài rồi, bài nhiều lắm, Sa tỷ thích bánh nướng a, để nhường cho tỷ đó!

-Ai da, tỷ có hẹn rồi, thôi cậu dì ăn dùm cháu nha!

-Cậu bận đóng cái bàn!

-Dì phải đi một chút!

Đến hai ông bà đang bận chí chóe cũng vội... từ chối một cách lịch sự!

-Ông vừa ăn cơm no quá, để lần khác Tiểu Phi ha!

-Bà cũng vậy, để lần khác cháu nha!

-Bà chỉ được cái bắt chước!

-Ông được cái gì?

...

Mạnh ai nấy biến hết, nàng đã cao chạy xa bay về phòng rồi! Sở dĩ mọi người có thái độ như vậy là do món ăn của Tiểu Phi làm rất ư là kinh khủng! Không ai muốn đầu độc chính mình nên... tẩu là thượng sách! Đang loay hoay với mấy cái công thức thì nghe cái gì ồn ào phía dưới nhà, thôi kệ đi, nhà nàng bao giờ mà chẳng ồn!

-A, anh là ai vậy?

-Đây có phải là nhà của Lãng tiểu thư?

-Lãng tiểu thư? A, đúng rồi, có gì không ạ?

-Ông chủ chúng tôi cần gặp tiểu thư, không biết tiểu thư có nhà không?

-À, có mời vào!

Bảo Bối đi vào trong nhà, chạy lên phòng báo với đại ca tỷ. Người khách lạ khẽ lùi lại, một bóng dáng người đàn ông cao lớn, phong trần bước vào nhà!

-Đại ca tỷ tỷ, tỷ ơi!

-Gì mà om sòm?

-Có người tìm gặp tỷ kìa!

-Ai?

-Giống xã hội đen lắm, tỷ xuống mau lên!

Nàng ghé mắt xuống nhìn, á là hần! Tìm đến tận nhà! Lớn chuyện rồi!

-Xuống bảo ông ta là tỷ không có nhà nghe chưa!

-Dạ!

Bảo Bảo vừa leo xuống vài bậc thang lật đật chạy lên lại!

-Nhưng... nhưng hồi nãy đệ lỡ nói là có tỷ ở nhà rồi!

-Trời ơi! Nói là tỷ vừa đi đâu rồi!

-Dạ!

Chạy được vài bước Bảo Bảo quay lại lần nữa!

-Tỷ nhưng...

-Lẹ!

-A, dạ!

Nghe đại ca tỷ quát một tiếng Bảo Bối cuống quýt cả chân, vấp cầu thang té đùng đùng như trái banh xuống nhà! Thiệt là cứ như gà mắc dây thun!

-A, chị ấy bảo em nói với anh là chị ấy không có nhà!

Thở hổn hển, Bảo Bối không biết được là câu nói ngây thơ của mình tai hại cỡ nào! Hắn vừa nghe thẳng nhóc nói vậy, trên môi khê nhếch, không biết là kịch gì đây?

-Chị em ở đâu?

-Trên phòng ạ!

Nói thì thôi đi, Bảo Bối còn chỉ tận đường đi lên! Nàng ở trên đây đúng là tức ói máu mà! Nàng nhớ nàng đâu có cho nó ăn đậu hủ đâu mà sao ngu dốt vậy chứ? Gặp lúc này không có ai ở nhà, ai nấy đều né cái món bánh nướng của Tiểu Phi nên biến cả rồi, Tiểu Phi cũng bám theo Quân huynh đi luôn, để nàng ở nhà một mình vậy đó! Trời ơi!

“Cộc cộc”. Là hắn gõ cửa, mở? Không mở? Trời ạ! Cuối cùng, nùm cửa bị bật “tách”, cánh cửa bị đẩy vào! Là hắn! Biết chắc như thế, muốn khóc ghê cơ! Nhớ lúc ở trong tòa nhà, thật muốn độn thổ cho rồi!

-Em nghĩ rằng né tránh tôi bằng cách này thì có thể thoát à?

-...

Hắn tiến lại gần, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng đưa lên môi hôn nhẹ một cái, nàng định giật tay lại nhưng cái nắm tay của hắn nhìn có vẻ lơ lửng nhưng thật ra chặt vô cùng! Đành chịu!

-Anh đến đây làm gì?

-Tất nhiên là vì hợp đồng!

-Hợp đồng?

-Sao em mau quên vậy, chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao?

-Tôi nói là hủy mà!

-Nhưng tôi không thích hủy!

-Đây là hợp đồng miệng, dù sao cũng cần sự đồng ý của hai bên chứ!

-Có nhiều thứ không cần sự đồng ý của hai bên đâu!

-Là... sao?

-Ví dụ như thế này...

Hắn ôm chặt lấy nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn thật lâu, tay bị ôm cứng làm sao giãy? Ba mẹ mà về là chết hu hu!

Ngay lúc đó, Thuyền Quân trở về, hỏi Bảo Bối Ngọc Thổ đâu, Bảo Bối vội chạy lên lầu, nhìn thấy chị mình và người đàn ông lúc nãy làm... cái gì đó mà Sa tỷ từng bảo là chuyện thiêng liêng gì đó, quan trọng lắm! Không muốn phá vỡ “chuyện” này nên Bảo Bối phóng xuống nhà, báo cáo:

-Quân huynh ơi, đại ca tỷ đang làm cái “chuyện” quan trọng lắm!

-Chuyện gì mà quan trọng?

-Cái chuyện... cái chuyện...

Thuyền Quân sốt ruột, hỏi càng gấp! Bảo Bối càng hoảng, nó không biết diễn tả thế nào với tài “văn chương” của nó, cuối cùng nó chọn cách “thấy sao nói vậy”:

-Lúc này có cái anh kia lại nhà đòi gặp tỷ...
-Cái đó đệ nói rồi mà!
-Cái anh đó cần tỷ!
-Cái gì?

4. Chương 4: Bạn Trai Bất Đắc Dĩ

Thuyền Quân khỏi nói cũng bí lù về cách diễn đạt của em mình, không nén nổi lo lắng, liền chạy thẳng lên lầu, cánh cửa bung ra...

-Cháu sao lại giấu bà?
-A, dạ...
-Bà suốt ngày cứ bảo nó minh bạch! Nhiều khi nó mắc cỡ thì sao?
-Có bạn trai mắc gì mắc cỡ?
-Dám hỏi xưa bà không mắc cỡ lắm chắc?

Hai ông bà tranh luận như đang kịch chiến! Còn nàng rồi như tơ vò, sự việc đi theo chiều hướng... kinh khủng mà nàng cũng không lường trước được!

Mọi người đem chuyện của nàng ra mà bàn tán ầm ĩ, giờ nàng mới biết đến cảm giác của Sa tỷ, thật khó chịu! Mặc! Thật nhục đầu! Nàng tiến thẳng lên lầu, đóng sầm cửa!

-A, đại ca tỷ, đại ca tỷ ơi?
-Bảo Bối, khuya rồi không ngủ đến đây làm gì?
-Em... em xin lỗi!
-Không có gì đâu! Dù sao...

Trong căn phòng tối còn mỗi ánh đèn ngủ mập mờ in hai bóng hình chị em nàng dán lên tường. Nàng khẽ xoa đầu em trai, cũng là lỗi của nàng, nhưng đầu mối câu chuyện cũng là cái ông anh chuyên gây rắc rối đó mà ra! Thiệt muốn băm thịt cho rồi! Nhớ lại lúc còn ở trong tòa nhà đó...

-Sao vậy?
-Ra... ra là anh sao?
-Có vấn đề gì ư?
-Ồ, không!

Đôi mắt sắc của hắn quét qua nàng, như muốn soi rõ mọi tâm can! Ai mà biết được chứ! Đúng là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” mà! Nàng cắn môi, hồi hộp, nhìn xuống đôi giày dưới chân, đột nhiên trước mũi giày của nàng xuất hiện thêm một đôi giày màu đen nữa! Ngược lên, hắn đứng trước mặt nàng từ bao giờ! A, đôi mắt đó trụ nàng lại giữa không trung, không thể nhìn đi nơi khác! Đáng sợ...

-Đang nghĩ gì?
-Ồ, không...

Cầm lấy xấp hồ sơ trong tay nàng, hắn lướt qua rồi quăng lên bàn! Nàng sửng sốt chẳng biết là chuyện gì xảy ra! Và tiếp đó là đôi môi môi mỏng của hắn đặt lên môi nàng, rất chậm giữ lấy miệng nàng, nàng trở to mắt nhìn! Mỗi một lúc sao mới buông ra, nhìn nàng có chút kì lạ, hắn chau mày.

-Quả nhiên là mạnh mẽ, ta hôn mà em không hề nhắm mắt!

Hôn? Hôn là gì? Nàng không biết đó là danh từ, động từ hay tính từ nha, nhưng định nghĩa hôn chắc là... truyền vi rút từ người này sang người kia, hôn qua miệng mà! Á, gớm quá đi! Nàng vội đưa tay lau miệng mình! Hắn nhìn thái độ của nàng, khoanh tay trước ngực.

-Được rồi!

-Được... cái gì?

-Hợp đồng!

-Hợp đồng?

Hợp đồng gì? Nãy giờ nàng có kí kết gì đâu mà được hợp đồng? Không lẽ kí qua cái... hôn đó? Là sao kìa trời?

-Em không biết gì sao? Đây là hợp đồng giữa tôi và anh trai em!

-Hợp... hợp đồng với anh trai tôi?

-Đúng vậy! Và vật trao đổi là em!

Nghĩa là gì? Âm mưu từ trước sao? Cái ông anh chết tiệt, làm cái trò gì thế?

-Tôi... không biết cái đó!

-Em biết vì sao anh trai em lại vào được trường Triệu Hy không?

Triệu Hy, một ngôi trường danh giá! Chỉ có con nhà quý tộc giàu có mới được vào, vậy mà anh nàng được nhận vào cái vèo, không gặp trở ngại gì hết! Không lẽ...

-Vậy...

-Là anh em đã nhờ ta, đó là hợp đồng ba năm về trước! Điều kiện là khi em đủ mười sáu tuổi, hắn sẽ giao em cho ta!

Nghĩa là bán nàng? Anh nàng bán nàng cho người đàn ông lạ mặt này? Bàng hoàng, thật sự bàng hoàng! Khẽ lùi ra sau, nàng đưa tay lên miệng, muốn chạy trốn! Thật sự! Bỗng chốc nơi xa hoa này trở nên đáng sợ!

-Em sao thế? Sợ sao? Chỉ có ta và em ở đây mà em lại sợ, còn đứng trước cả ngàn nam sinh thì trông em khác hẳn!

A, không lẽ anh ta theo dõi mình? Làm sao bây giờ? Hắn nhìn nàng dò xét tỏ vẻ cực kì thích thú.

-Ba ngày nữa em được nghỉ phép phải không?

-Ồ, vâng!

-Em nghỉ bao nhiêu ngày?

-Mười... mười ngày!

-Tốt lắm! Mười ngày đó em đi với tôi!

-Đi đâu?

-Pháp!

-Tôi không đi!

-Em đừng quên người lập hợp đồng với ta là anh trai em, hắn đang học ở chỗ tốt nhất, chỉ cần một câu nói của ta, thì hậu quả em biết rồi chứ?

Anh nàng sẽ không còn được học ở đó sao? Là mơ ước của anh, hơn nữa những sinh viên học ở trường Triệu Hy đều rất được trọng dụng, mình... đành cắn răng gặt đầu thôi!

...

Giờ nhớ lại sao mà cảm tức ông anh quá chừng! Ngày mai nàng phải đi theo hắn đến chỗ xa lạ! Giờ mọi người biết đến hắn là bạn trai, hay nói đúng hơn là người yêu của nàng, chứ đâu ai biết hắn là chủ nợ đến đòi chứ! Ôi, cái số hẩm hiu của mình!

...

A, khách sạn rộng lớn quá, sàn nhà trải lông thú, những chiếc ghế gỗ bọc nhung, chân ghế được chạm trổ tỉ mỉ, lại có thêm nhiều vật trang trí đắt tiền, thật là xa xỉ! Ngồi đợi hắn mà nàng cứ lo phập phồng! Làm sao bây giờ? Mình ở cùng hắn sẽ không vấn đề gì chứ? Sa tỷ bảo nàng cẩn thận, không lại có em bé, là sao nhỉ? Rồi tung rồi mù! Mà lạ thật hắn bắt nàng đi nhưng chẳng cho đem theo bất kì vật dụng cá nhân gì, cứ thế lên xe đi tuốt! Ngồi cắn trụ hết mấy cái móng tay này giờ mà sao hắn lâu quá vậy?

-Em không còn việc gì làm sao?

-Á!

Nàng đưa tay lên ngực quay lại, làm người ta hết hồn! Hắn nhìn nàng cười khê, nâng cánh tay trắng muốt lên miệng, dường như đây chính là thói quen thường nhật của hắn! Đang lúc này thì...

-Thưa Xích thiếu gia có Đồng tiểu thư...

-Được rồi!

Hắn gắt, có vẻ ghét cái cô họ Đồng đó lắm thì phải! Buông tay nàng ra, hắn đứng lên, bước ra ngoài!

Rất lâu...

-Đại ca tỷ!

Giọng ai nghe quen vậy kìa? Bảo Bối? Sao nó đến được đây? Nhìn quanh quất nàng mới phát hiện một cái đầu lấp ló ở cửa! Nhìn quanh cảnh giác, không có ai cả nàng ngoắt nó lại!

-Em đến đây làm gì?

-Em... em đến giúp tỷ!

-Em không giúp được gì đâu, còn làm ông bà thêm lo lắng!

Nàng định bảo nó về nhưng sức nhớ đây là nước Pháp, chính nàng còn không biết đường, giờ bảo nó về, nó về đâu bây giờ?

-Ông cho em theo mà, hơn nữa lại có Quân huynh!

-Cái gì? Quân huynh đến đây?

-Suyt! Huynh ấy lo cho tỷ nên đi theo đó mà!

Giọng hai người trở nên vo ve như muỗi! A, cánh cửa mở ra, Bảo Bối lật đật chui xuống gầm ghế, núp kín!

-Chuyện gì vậy?

-Không... không có gì!

Nàng ngồi nép vào ghế, cố dùng chân mình che chỗ ẩn náu của em, hắn mà phát hiện chẳng biết sẽ làm gì nhưng nàng thấy sợ!

-Sao phải nói dối?

Cúi xuống hắn túm lấy chân Bảo Bối lôi ra! Nàng “a” một tiếng kinh hoàng! Hắn biết rồi! Tính sao đây?

-Làm gì đây nhỉ?

Giọng hắn đánh lại nhìn thẳng oắt!

5. Chương 5: Ân Ái Là Gì?

Nàng cứng đờ chẳng biết tính sao liền ôm em mình vào lòng cho nó bớt sợ! Còn Bảo Bối thì khỏi nói, nó run lập cập, tính nói gì đó cho hai hàm răng bớt va đập vào nhau nhưng đột nhiên lời tới miệng lại bị nuốt vô trong! Kết quả là im re!

-Sao nó lại ở đây?

-Là tôi đem nó theo!

Trả lời bừa vậy! Hấn chau mày.

-Chẳng phải tôi nói là không được đem theo gì sao?

-Anh nói là không mang theo đồ đạc không cấm mang theo người thân!

Tuyệt! Lật ngược thế cờ! Bất ngờ vì câu nói của nàng, hấn cười mỉm, nụ cười khó mà thấy được nếu không có cái nhìn tinh tế. Nhìn đứa trẻ trong tay nàng, hấn im lặng, suy tư đôi chút rồi gọi quản gia.

-Ông đưa đứa bé này ra đại sảnh!

-Vâng!

-Không được!

Hai chị em đồng thanh quát tướng! Hấn quay lại, lia tia nhìn sắc bén về phía nàng.

-Gì mà không được?

-Không được đụng đến nó!

-Ta chỉ đưa em cô ra đại sảnh ngồi chờ chứ đã bảo làm gì nó đâu?

Hấn đáp một cách thờ ơ. Nàng mím môi, trao Bảo Bối cho lão quản gia, trong lòng lo lắng. Bảo Bối đi rồi, nàng ngồi phịch xuống ghế, bồn chồn không yên. Hấn tiến lại phía nàng, choàng tay qua eo nàng, thấy nàng cứng đờ như củi, có chút không hài lòng.

-Đừng có cứng nhắc! Ta ghét phải sống cùng bình hoa di động lắm!

Nàng chỉ ngồi yên mà hấn bảo cứng nhắc! Vậy chứ “mềm dẻo” là gì?

-Vậy tôi phải làm gì để không cứng nhắc?

-Hôn ta đi!

Lời đề nghị trắng trợn cực kì! Hôn? Truyền nhiễm vi rút, không, gớm lắm! Nhỡ hấn có bệnh thì sao?

-Không được!

-Tại sao?

-Tôi không muốn nhiễm bệnh!

Hấn phá lên cười! Nàng quả nhiên là ngây thơ chưa từng thấy! Đến hành động tình cảm đơn giản nhất cũng không biết! Nhìn nàng thú vị, hấn chồm người tới...

-Không thích!

Đẩy bờ vai mạnh mẽ của hấn ra, nàng ngã nhào ra ghế, hấn... cái đồ bệnh hoạn!

-Đây là hợp đồng! Em nên nhớ cho kĩ! Giờ em là của ta, phải nghe lệnh của ta, không có quyền kháng cự!

Híc, khổ thân mình quá đi! Hấn thản nhiên hôn lên môi nàng! Nói đến hôn thì hấn hôn bao nhiêu đàn bà hấn cũng không nhớ, vì thế đối với hấn việc này nhằm chán và tầm thường! Tuy nhiên, nàng thì khác hấn,

ngây thơ, trong sáng, chẳng hề biết một chút gì về việc này, không đáp trả hân như các phụ nữ khác thường làm! Quả nhiên là thú vị!

-A!

Cái tay của hân đi đâu vậy kìa? Cởi nút áo nàng ra, không thích nha! Nàng cũng chẳng rõ vì sao “nam nữ thọ thọ bất tương thân” nhưng cũng hiểu đôi chút về việc “thiếu thiếu cái... gì đó” trên người là hành vi... kì cục! Đẩy hân ra! Cố lên! Đô ta! Sao mà hân nặng kinh hoàng vậy kìa? Trời ơi, đẩy không nổi!

Trong khi nàng đang hì hục cố đẩy hân ra khỏi người mình thì hân càng cảm thấy rất phấn khích! Đôi bàn tay nhỏ nhắn chống lên bộ ngực rắn chắc như đồng, những cú đẩy của nàng tạo kích thích cho hân! Tiểu hồ ly ngây thơ! Hân thì quá là kinh nghiệm! Để xem nào!

-Đừng làm những chuyện vô ích nữa!

Mồ hôi trên má nàng chảy ròng ròng! Còn hơn là làm gà quay trong bếp, má hồng lên. Nhìn thấy tình cảnh đó thật muốn ăn tươi nuốt sống nàng cho rồi! Ôm xiết nàng trong tay, hân vuốt ve lưng nàng, qua lớp áo mỏng vẫn cảm thấy rõ làn da mềm mịn. Cẩn nhẹ lên vành tai nàng, hưởng thụ mùi hương nữ tính của nàng càng làm hân kích động dữ dội!

-A, sao cần tôi?

Trong lòng hân, nàng giãy giụa! Cái tên biến thái, muốn ăn thịt nàng hay sao chứ? Ăn thịt? Không muốn đâu!

-Đừng mà!

-Em im lặng đi nào!

-Nhưng...

Hân càng ngày càng lấn lướt! Luồn tay qua chiếc áo sơ mi, da thịt mềm mại không tỳ vết, trắng hồng, đậu hũ thiệt là ngon! Nút áo bung hết! Chiếc váy ôm cũng bị hân kéo xuống không thương tiếc! Nội y cũng sắp... lên đường theo! Nàng cố chặn hân lại, nhưng hân đúng là cáo già, cách gì cũng không ngăn được! Hân bế nàng lên chiếc giường lớn đặt giữa phòng, nhẹ nhàng đặt xuống! Tòà thiên nhiên đẹp một cách hoang dã mở ra trước mặt hân! Thánh cũng không nhịn được!

-A!

Mút nhẹ đỉnh nụ hoa hồng đào, thật ngọt, thật thơm! Nàng vận người khó chịu, hân muốn ăn thịt nàng thiệt sao? Giống như mấy người da đỏ? Oa oa không muốn chết mà! Vuốt ve nơi đầy đà mềm mại, hân hận không thể ăn sạch từ đầu tới chân của nàng! Nuốt tất cả vào bụng cho thỏa cơn đói của hân! Còn nàng thì cực kì sợ hãi, hu hu, hân định giết nàng!

-Không... không muốn chết!

-...

-Đừng ăn thịt tôi mà!

Đôi môi hân khẽ nhếch! Là một nụ cười hiểm thấy của hân! Một cô gái đến then cũng không biết! Ngay thơ một cách lẳng lơ! Hay lẳng lơ một cách ngây thơ? Hân bắt đầu cảm thấy thú vị! Quả là một hợp đồng không tệ!

-Im nào! Tiểu hồ ly!

-Không phải hồ ly, a!

Hân tiếp tục mút một cách thèm khát và tàn bạo! Nụ hoa săn lại, càng kích thích hân! May mà hân chưa trút bỏ y phục, chứ không là nàng đã “lên đĩa” từ bao giờ! Vuốt ve từ cổ xuống cằm, nâng ngực nàng trong tay, kéo nhẹ nhàng đỉnh nụ hoa, tưởng chừng như khoái lạc đã nằm trong đó! Nàng thấy khó chịu kèm theo cái gì đó... khó lý giải! Hân... nếu không ăn thịt nàng thì đang làm gì nàng? Không hiểu được hành động của hân, nàng cứ xoay người liên tục nhưng bị bàn tay to lớn của hân giữ chặt! Bàn tay chu du khắp nơi, tất cả là tuyệt mỹ, nàng là của hân! Mãi mãi!

-Đừng sợ!

Hắn thổi một luồng hơi qua tai nàng. Lặng lẽ cởi bộ đồ tây nặng nề làm cơn nóng hừng hực trong lòng càng nóng hơn, nóng một cách bất ngờ, không thể kiềm chế! Cơ thể hắn, lực lưỡng, tuần mĩ, một sự kết hợp hoàn hảo với gương mặt lạnh lùng, không một điểm nào có thể chê được! Hắn là một người đàn ông thành đạt, hắn muốn là có! Đàn bà đối với hắn thực ra chỉ là thứ đặt trên giường, dùng khi cần và đôi khi làm một bình hoa để ngắm! Đàn bà đến với hắn đều từng trải, gian xảo, linh hoạt trong việc hầu hắn trên giường, chỉ có nàng là khác biệt! Nàng, một chút cũng không biết, e thẹn cũng không luôn, chỉ là một đóa hoa đại vô chủ mà sao hấp dẫn, mê hoặc lòng người đến thế?

-A!

Nàng khẽ kêu một tiếng! Giọng nàng thanh và trong, nhẹ nhàng mà lôi cuốn, như một bữa cơm thịnh soạn dọn ra trước mặt hắn! Là lần đầu tiên, hắn sẽ khiến nàng không bao giờ quên! Ôm lấy cơ thể ngọc ngà, mềm mại, tay hắn trượt thật nhẹ nhàng lan dần xuống. Đôi chân dài trắng đầy đặn, nõn nà, khiêu gợi! Nàng quyến rũ một cách bẩm sinh sao? Nhẹ nhàng kéo một bên đùi của nàng, tách đôi chân đang khép chặt, tay hắn trượt vào nơi sâu kín, nữ tính của nàng! Chỉ để hồ hững, nàng chưa từng qua tay ai, dĩ nhiên người đầu tiên phải là hắn! Xoa nhẹ quanh nơi nhạy cảm, vuốt ve dịu dàng, hô hấp của hắn càng gấp! Nàng cảm thấy nhột kèm cái cảm giác giống lúc này nhưng mạnh mẽ hơn! Hắn làm cái gì vậy nhỉ? Bất ngờ hắn đảo người, thân hắn ở phía trên nàng! Chao ôi, nặng khủng khiếp!

-Nặng quá! Xuống đi mà!

Nàng la um sùm! Đúng là gây mất hứng, nhưng với hắn bây giờ nhất cử nhất động của nàng đều quyến rũ, mời gọi hắn! Vuốt ve đỉnh nụ hoa, hắn thì thâm vào tai nàng, giọng khàn lại vì cơn nóng hừng hực lan từ bụng:

-Ồn thôi mà!

Chính lúc đó hắn đi sâu vào nàng, lấp đầy tất cả! Nàng khẽ bật một tiếng kiêu thanh, càng hấp dẫn hắn, càng quyến rũ hắn! Nàng và hắn bắt kịp nhau! Cả hai cùng la hét, những tiếng la hoang dã, hòa quyện, nàng và hắn cùng đưa nhau đến thiên đường!

Sau cao trào, hắn dịu lại, vẫn ở bên trong nàng, từng cung bậc cảm xúc ngân nga trong hắn! Còn nàng thì thở dốc, không biết tại sao lúc này mình lại la hét, lại hòa cùng hắn? Bản năng chăng? Nhưng thật sự rất kì lạ, một cảm giác mê hoặc không thể hiểu nổi, là gì vậy nhỉ? Những khi nàng buồn vui đều có cảm xúc nhưng cảm xúc này là lần đầu tiên! Tại sao nàng lại có cảm xúc đó với hắn? Vì hắn có khả năng đặc biệt chăng? Những câu hỏi trải ra trong đầu óc của nàng, không thể lý giải! Đối với hắn chuyện này chẳng qua chỉ là nhu cầu bình thường, nên đôi lúc chính hắn lại chán nó! Nhưng khi hòa làm một với nàng dường như đó là một điều kì diệu, nàng là báu vật! Phải nắm chặt trong tay! Hắn cúi xuống hôn nàng, thật sâu, thật lâu. Vuốt ve nàng, cả người hắn có chút biến chuyển, hiếm khi hắn lên đến đỉnh điểm như thế!

Khi cả hai sắp tiến đến những cung bậc cao nhất thì... chuông điện thoại reo! Trời đánh kẻ phá bình!

6. Chương 6: Hôn Thê

Rút ra khỏi người nàng, chỉnh trang y phục, hắn hôn nàng, quyến luyến mùi hương nữ tính ấy!

-Em đợi chút nhé!

Đặt lên môi nàng một nụ hôn, hắn quay bước ra ngoài! Còn lại một mình nàng nằm yên trên giường với hàng đống câu hỏi!

...

Sảnh điện.

-Xích Tiêu Kỳ sao anh làm vậy với em, một chút tình cảm cũng không có!

Xích Tiêu Kỳ vắt chéo chân, gương mặt lạnh lùng, hai tay đan chéo vào nhau nhìn vị hôn thê trước mặt.

-Đồng Kim Châu! Cô nghĩ mình chưa về đến Xích gia đã vội lên mặt dạy chồng sao?

-Em... em đâu có ý đó, nhưng...

Đồng Kim Châu mặt xám ngoét! Hiếm khi thấy vị hôn phu của mình khó chịu như thế, dù đang giận dữ cô cũng phải dịu giọng lại!

-Chứ cô có ý gì khi đến trước mặt ta quát tháo?

-Chẳng là em...

-Là muốn kiểm soát ta?

-Không... không phải đâu mà! Anh đừng hiểu lầm...

Đồng Kim Châu càng khấn trương hần càng thấy chán ghét vị hôn thê được định đoạt sẵn này!

-Đồng Kim Châu tôi nhắc lại một lần cho cô nhớ là cha mẹ cô muốn thực hiện hôn ước với tôi! Là hôn nhân thu lợi ngoài ra không còn mục đích gì khác!

-Nhưng... em yêu anh mà!

-Câu đó cô nói bao nhiêu lần rồi và nói với bao nhiêu người rồi?

-Em chỉ có một mình anh... Tiêu Kỳ!

-Đúng! Chỉ một mình tôi là chồng nhưng ngoài tôi ra còn ai khác hay không làm sao tôi biết được!

-Anh! Anh thật quá đáng!

-Quá đáng? Đối với một người đàn bà như cô có gì là quá đáng?

-Tại sao... Anh chỉ quan tâm những người đàn bà lăng lơ chứ?

Đồng Kim Châu xấu hổ phát khóc khi mà nghe hôn phu khinh thường mình như vậy! Tiêu Kỳ nhìn những giọt nước mắt của cô, nhếch môi khinh bỉ, bỗng chốc hần nhớ đến người con gái đang ở trên phòng...

-À!

Hần khẽ chồm người ra trước.

-Ý cô muốn khẳng định rằng mình không lăng lơ như họ?

-Em... em...

-Không lăng lơ? Sao tôi cứ nhìn thấy cô đi cùng những người đàn ông khác khi không có tôi bên cạnh vậy? Cô định nghĩa lăng lơ là gì?

-Anh đừng hiểu lầm em mà, đó chẳng qua là... bắt buộc... là quan hệ xã giao nên em mới...

-Vậy quan hệ giữa tôi và cô là gì?

-Là... là...

-Cũng như nhau cả thôi, đúng không?

-Anh...

-Đừng gây chướng mắt tôi nữa! Tôi không có thời gian để ngồi bàn chuyện phiếm với cô, nếu không có việc gì quan trọng đừng đến tìm tôi!

-Thật ra... hôm nay ba em muốn hỏi anh là bao giờ sẽ... tổ chức hôn lễ?

-Là cha cô hỏi hay là cô hỏi?

Bị nhìn ra chân tướng, Kim Châu cúi gầm mặt! Tay xiết lại! Tiêu Kỳ nhàn nhã nhìn cô gái trước mặt một chút cảm xúc cũng không có!

-Bao giờ cô muốn cũng được!

-Thật... thật hả anh?

Đồng Kim Châu mừng sáng rõ! Nhưng câu nói sau đó của Tiêu Kỳ như gáo nước lạnh tạt vào cô!

-Cô mong muốn kết hôn sớm làm gì? Muốn trở thành Xích phu nhân sao?

-Em... em... không phải! Tiêu Kỳ...

-Hay vì nhu cầu khác? Nếu là nhu cầu khác thì không cần tôi đâu, cô tìm một người đàn ông nào cũng được!

-Sao anh luôn nghi ngờ em?

-Vì cô không đáng tin!

Hắn thản nhiên nói một câu! Kim Châu cảm thấy đau đớn vô cùng! Lặng lẽ chùi nước mắt, nàng đứng im không biết phải thanh minh thế nào với hôn phu của mình!

-Về đi!

-Dạ?

-Cô không nghe rõ à? Tôi bảo cô về đi!

-Nhưng...

-Cút!

Kim Châu nghe tai mình ong ong, nước mắt trào ra, xấu hổ chạy ra cửa... Hừ! Đàn bà! Đối với hắn chẳng qua chỉ là...

...

-Em chờ lâu không?

-Ồ không!

Ôm nàng trong lòng, quả thật là thích! Vuốt ve nàng, hắn bỗng dịu dàng vô cùng! Nhưng đàn bà vẫn là đàn bà!

-Giờ em là của anh!

-Tại sao?

Quan hệ nam nữ với hắn rồi mà còn hỏi câu đó, nhớ đến biểu cảm của nàng trước đây, hắn hơi nghi ngờ, có phải ngay đến chuyện ngàn vàng nàng cũng không biết? Mà nàng không biết thật! Chết người!

Nhìn nàng nằm trong lòng, một chút xấu hổ cũng không có nhưng đôi mắt vẫn rất ngây thơ! Trên đời này có loại đàn bà kì lạ vậy sao?

...

-Sao rồi?

-Người biết ta quá mà còn hỏi!

Thuyên Quân nhấp ngụm cà phê đen, vị đắng đọng lại trong cổ họng. Tiêu Kỳ vẫn giữ thái độ lãnh đạm, phong sương, bắt chân chữ ngũ, đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính. Khách sạn sang trọng bậc nhất, hoa lệ, ánh đèn lấp lánh, nơi chỉ dành cho những đại phú thương hay những kẻ quyền lực thượng lâm.

-Em gái người có thật không hề biết gì đến ân ái?

Tiêu Kỳ thờ ơ hỏi, hiếm khi hắn rảnh rỗi bàn chuyện phiếm thế này!

-Nó, đến thích còn không biết!

Thuyền Quân thản nhiên trả lời!

-Ừm!

Tiêu Kỳ đáp lại, hai người ngồi yên lặng hồi lâu, chẳng ai buồn bắt chuyện nhau lần nào nữa, mỗi người một mộng. Mười giờ đêm, Thuyền Quân đứng lên ra về.

-Đó là vật lạ mà người muốn thử thì cứ thử đi!

-Đàn bà nào cũng như nhau cả thôi!

Tiêu Kỳ tỏ vẻ coi thường.

-Ta sợ mi sẽ phải hối hận vì câu nói này!

Tiêu Kỳ cười nhếch mồm mai. Thuyền Quân đi rồi, một mình hẩn nhấp ly cà phê đen đặc, trong lòng bỗng thấy trống rỗng, nhớ một điều gì xa xăm...

...

-Tiểu thư đâu?

-Thưa...

Lão quản gia ngập ngừng. Tiêu Kỳ về phòng không thấy nàng nên hỏi lão, bộ dạng lão ngập ngừng có vẻ khó nói.

-Nói đi!

-Thưa, tiểu thư chuẩn bị bữa tối!

-Sợ Xích gia chúng ta bỏ đói hay sao mà lại chuẩn bị bữa tối?

Hẩn phật ý, nàng coi thường hẩn sao?

-Thưa, tiểu thư nói là chỉ ăn những món hợp khẩu vị nên...

Chẳng để lão quản gia dứt lời hẩn bước ra ngoài! Lăng Phi Tần, cô nghĩ mình đang ở đâu thế?

Nhà bếp.

Thơm nức! Từ xa đã ngửi thấy. Bước vào trong hẩn thấy nàng đeo tạp dề đang loay hoay bày biện món ăn lên bàn. Nhìn sơ qua toàn là những món ăn bình dân, hẩn nhíu mày.

-Cô sợ bị bỏ đói hay sao mà phải chuẩn bị bữa tối?

-Tôi không quen dùng thức ăn ngoài!

-Coi thường?

-Không ai nấu ăn ngon hơn tôi nên không bắt kì ai nấu hợp với khẩu vị của tôi!

Nàng quả nhiên là kiêu ngạo, hẩn bỗng chốc thấy căm ghét!

-Cô tự tin nhỉ?

-Vậy anh thử gấp một đũa duy nhất xem!

Đũa duy nhất? Ý nàng là gì? Hẩn lặng lẽ cầm đũa lên uể oải chọn đại một món đưa vào miệng. Quả thật là bất ngờ! Chỉ là món rau muống xào bình thường không phải nói là nhạt nhẽo nhưng sao lại ngon như thế? Hẩn định gấp đũa thứ hai nhưng bị nàng dùng đũa chặn lại!

-Tôi nói gấp một đũa thôi mà!

7. Chương 7: Nàng Không Vui Làm Hắc Khó Chịu!

A! Ý nàng là vậy sao? Nhưng quả thật là nàng nấu ăn rất ngon, buồng dừa xuống hắc bước ra ngoài. Nàng im lặng, đợi hắc đi rồi mới ngồi yên thưởng thức. Hôm nay do thèm quá nên nàng làm một bữa tiệc “không lượng sức”, nào là xôi bát bửu, chè hạt sen, cơm dương châu, xá xíu, há cảo,... pudding nữa! Kèm theo là trái cây tráng miệng, một đĩa đầy! No tức bụng! Dù nàng ăn rất khỏe, nói chắc không ai tin đâu nha, một bữa nàng ăn năm tô cơm lận, nhưng do vận động dữ quá nên người rất cân đối, nhất là khi nàng mặc đồng phục, mấy nam sinh trong trường mê tít mắt. Nhưng nàng không quan tâm, thậm chí còn không biết điều đó!

-Dư nhiều quá!

Nàng khẽ than, đổ thì phí! Thôi thì cất trong tủ lạnh vậy! A, cái tủ nhà hắc lớn như con bò vậy nha, nhét bao nhiêu cũng hết! Nàng từ trước đến giờ mới thấy dụng cụ và phòng bếp đẹp như vậy! Toàn đồ đắt tiền! Xong xuôi, nàng xuống hồ bơi! Nàng tự nhiên như nhà mình! Dù gì đi nữa cái hợp đồng hắc ám của ông anh trời đánh cũng giống như bán nàng đi rồi! Nhà hắc sẽ trở thành nơi nàng phải sống suốt đời, nên phải làm quen thôi!

...

Mặt nước hồ xanh trong, nàng như nàng tiên cá, bộ đồ bơi hở nhiều kín ít lộ ra rõ nét từng đường cong hoàn hảo như thần Vệ nữ! Dưới làn nước mát nàng thả nổi, quây nhẹ mặt nước chung quanh. Đột nhiên nàng nhớ đến gia đình, tất cả là kỉ niệm đẹp ngoại trừ cái tên của nàng! Cái tên đó không phải xấu nhưng phiền phức không ít! Nàng lẩm nhẩm:

-Lăng Phi Tần...

Phi Tần! Là cái tên do bà ngoại đặt! Từ nhỏ đã bị trêu ghẹo, có người còn ác ý hỏi hoàng đế của nàng là ai? Nàng tức phát khóc, ba lần bốn lượt đòi ba mẹ đổi tên mà không được! Nên khi ai đó hỏi đến danh của nàng, nàng chỉ nói họ Lăng chứ không nêu đích xác!

Chìm trong mộng lung suy nghĩ...

Cơ thể nàng nổi trên mặt nước quả là hấp dẫn người ta! Từ trên hành lang hắc chiêm ngưỡng vẻ đẹp hoàn mỹ ấy! Hiếm có ai ngây thơ như nàng, mà phải nói là không có! Đưa viên há cảo vào miệng, hắc nuốt lấy từng đường nét dưới nước đầy quyến rũ kia. Thức ăn nàng làm thật là ngon! Lúc này đi xuống bếp, mùi hương hấp dẫn vẫn còn vương vấn, mở tủ lạnh ra thì thấy những chiếc đĩa đựng thức ăn bắt mắt được đặt đầy ngăn, hắc lấy xuống hết! Thưởng thức ngon, ngắm người mỹ lệ, còn gì hảo hơn thế nữa? Đôi mắt trong suốt của hắc hiện một tia xa xăm...

...

-Thưa thiếu gia, Đồng...

-Cho vào!

Đàn bà quả thật là dai dẳng, chẳng phải lúc sáng bị hắc đối thẳng rồi mà giờ còn dám quay lại! Đúng là quảng lòng tự trọng đi mất để đạt mục đích! Hừ, đàn bà...

-Việc gì?

-Ba em nói em ghé thăm anh!

Nàng đưa tờ thiệp của Đồng thị chìa trước mặt hắc, sợ hắc hiểu lầm là chủ ý của nàng! Hắc liếc sơ tầm thiệp, lạnh nhạt.

-Quản gia, sắp xếp phòng cho tiểu thư!

-Dạ!

Bà quản gia quay đi, còn lại hai người trong căn phòng rộng lớn.

-Anh... phòng thì...

-Sao? Không đúng ý cô ư? Chẳng phải cô sẽ ở đây qua đêm sao?

-Em... em...

Kim Châu miết mấy ngón tay, mặt đỏ ửng, cúi gầm mặt. Hấn lướt qua gương mặt son phấn đó, chán nản buông một câu:

-Lại đây!

Kim Châu khẽ nhích mấy ngón chân, từ từ tiến về phía hấn. Đứng trước mặt hấn, nàng cắn môi chờ đợi. Hắc vươn cánh tay to lớn kéo nàng ngã ập lên người hấn, lưng hấn tựa vào ghế, thản nhiên ôm eo nàng.

-A, anh...

Đụng chạm làm cô đỏ cả mặt.

-Đồng lão gia quả là kì lạ, bảo cô ghé thăm thực chất là ở lại, hay là Đồng lão gia muốn sớm có cháu bé bông?

Kim Châu gục mặt vào người hấn, vào khuông ngực rắn chắc, đầy nam tính. Lời hấn nói đánh thẳng vào tim nàng.

-Anh... em...

Ngập ngừng, Kim Châu lại cắn môi lo sợ. Tiêu Kỳ im lặng chờ đợi không thốt một câu hỏi nào.

-Anh... có bao giờ... yêu... yêu em không?

Giọng cô dần nhỏ lại!

-Yêu?

-...

-Ta không biết từ đó!

Kim Châu biết rõ câu trả lời nhưng là cô hy vọng dù chỉ một chút! Nhưng tất cả chỉ là...

-Cô đòi hỏi nhiều quá đấy!

Hấn lạnh giọng hàm ý răn đe!

-Vâng, em biết...

Kim Châu im lặng trong lòng hấn không dám nói gì thêm.

...

Hừ! Thấy cái bóng nhỏ nhắn của Đồng Kim Châu lách qua cửa, hấn dựa lưng vào ghế, đàn bà, là đàn bà! Hấn quá quen với việc này, thậm chí có đôi lúc hấn mệt mỏi với nó!

Phiền phức! Có đúng hai chữ ấy hiện diện trong đầu hấn! Đặt lưng xuống chiếc giường mềm mại, hấn chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

...

Thơm quá! Là gì vậy nhỉ? Một mùi hương cực quen thuộc! Đưa tay ra phía trước chạm trúng vật gì mềm mềm! Nhìn thật kĩ, tấm lưng mềm mại quyến rũ đang áng ngay trước mắt! Tiểu hồ ly kiều mị! Tiểu hồ ly ngây thơ!

-Dậy nào!

Hấn cắn nhẹ lên vành tai nàng, nàng “a” một tiếng lật đật ngồi dậy! Nhưng hấn đè nàng xuống! Nắm giữ hai vai nàng chẳng cho kháng cự!

-Sao em ở đây?

-Không phải phòng tôi ngủ ở đây sao?

Hắn quên sắp xếp cho nàng phòng riêng, nhưng không sao! Vậy càng hay!

-Mềm quá!

Áp gương mặt lên bộ ngực đầy đà của nàng, hắn cảm nhận sự thơm mềm tuyệt hảo!

-Nặng...

Nàng khê khó chịu vặn người, cứ đè nàng suốt, hôm trước cũng vậy! Hắn cười mỉm, khó đoán tâm tư hắn nghĩ gì! Buông nàng ra, hắn ngồi dậy bước ra ngoài, không nói tiếng nào, nàng nhú mày, người đàn ông kì lạ, khó đoán, như có như không! Chẳng biết có bị té giếng không nữa!

...

“Cạch”. Tiếng đẩy cửa thật nhẹ! Là Đồng Kim Châu!

-A!

Kim Châu đánh rớt cả cái ví xuống đất! Là ai đang ở trong phòng Tiêu Kỳ? Dù biết hôn phu mình qua lại, ân ái cùng nhiều nữ nhân, nhưng bắt tại trận thế này quả thật không thể không hận! Tiến tới chỗ Phi Tần, Kim Châu cố kìm nén nhìn kỹ vị tiểu thư trước mặt. Cấn môi mình, Kim Châu run run!

-Cô làm gì ở đây?

-Đây là phòng của tôi!

Phi Tần cũng nhìn người đối diện, ai vậy kìa? Đột nhiên hỏi nàng như vậy!

-Đây là phòng của Tiêu Kỳ!

-Đúng vậy!

-Sao sao...

-Hôm qua tôi ngủ với Tiêu Kỳ!

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng câu nói quá thẳng thừng từ miệng nàng thốt ra làm Kim Châu choáng váng, mất tất cả bình tĩnh!

“Chát”.

-Ti tiện!

Phi Tần lấy tay xoa mặt, tự dưng lại đánh mình, không nhận được!

-Chuyện gì?

-Tiêu.. Tiêu Kỳ...

Xích Tiêu Kỳ đến gần chỗ hai người, Phi Tần ngồi đó, ánh mắt hơi uẩn ức, bỗng chốc hắn khó chịu, quay sang Đồng Kim Châu đang nhìn chăm chăm.

-Là cô tát?

-Em.. là em nóng giận... em...

-Mau xin lỗi!

Kim Châu cấn môi, nàng phải xin lỗi tình nhân của chồng với thân phận hôn thê? Nhưng, nàng không thể cãi, đành nuốt lệ vào trong, nghiêng người một chút, giọng nhỏ lại:

-Xin... xin lỗi!

Phi Tần gặp chuyện uất ức nhưng nghe câu xin lỗi thấy cũng hả dạ nên ánh mắt mới nguôi nguôi, hắn cảm thấy dễ chịu hẳn, là tình cảm gì giữa hắn với nàng?

8. Chương 8: Trò Chơi Đặc Biệt

Tiêu Kỳ, hôm nay ba em mời anh qua nhà dùng bữa, anh...

Mấy giờ?

-Dạ?

-Tôi hỏi cô mấy giờ?

-Mười giờ trưa nay, em có...

-Được rồi!

Luôn là như thế! Tiêu Kỳ luôn ngắt lời cô, không bao giờ kiên nhẫn nghe cô nói hết câu. Cẩn môi mình Kim Châu lặng lẽ đứng yên, cô không biết phải làm gì bây giờ, nhìn cô gái đó lòng Kim Châu đau nhói, giá mà anh quan tâm cô được như thế!

-Còn có việc gì sao?

Thấy cô không có ý li khai, Tiêu Kỳ lạnh giọng. Kim Châu miết mấy ngón tay mình, gương mặt cúi xuống, lả anh muốn đuổi cô ra ngoài? Cô từng nghe mẹ nói người phụ nữ thì phải biết nắm giữ người đàn ông mình yêu nhưng... Rõ ràng là cô yêu Tiêu Kỳ nhưng không thể chủ động nắm bắt được anh, vì cô thiếu hấp dẫn?

Vì cô không lãng lơ như những người đàn bà khác? Sinh ra trong một gia đình gia giáo, những việc ấy cô lại càng mù tịt!

-Em... đợi anh!

Trống rỗng, chỉ cở thể thoát ra một lời nặng nề! Tiêu Kỳ cười mả không cười, buông thông.

-Được thôi!

Hắn cúi xuống hôn lên cổ Phi Tần, nhẹ nhàng cởi lớp áo ngoài của nàng. Kim Châu xanh mặt, không lẽ anh định làm chuyện đó trước mặt mình hay sao? Nhưng không thể nhúc nhích được, mắt cô dán chặt vào hình ảnh ấy! Tiêu Kỳ lấn i lướt, ôm Phi Tần vào lòng, trượt trên bờ vai mềm mại, thản nhiên đặt nàng nằm xuống và đè lên! Kim Châu cắn môi muốn bật máu. tay chân run rẩy, trước mắt một màn sương mờ che phủ nhòa nhạt. Cô I không dám nhìn, dán mắt xuống đất.

Tiếng thở mạnh mẽ của Tiêu Kỳ làm gương mặt cô đỏ ửng, bên tai ù đi, cố gắng ngược lên một lần nữa. Hôn phu của cô đang truân chuyên bên người đàn bà khác, diễn ra trước mặt, khi mà Tiêu Kỳ bắt đầu CỎI áo, tất cả sự can đảm mất hết cô ôm mặt chạy ra ngoài! Cánh cửa phòng đóng lại mang theo ý cười của y.

-Cô ấy là ai vậy?

-Là hôn thê của tôi!

-Nhưng sao...

-Em không phải thắc mắc mấy chuyện đó đâu!

Hắn ngấu nghiến đôi môi hồng đào, cuốn hết vị ngọt trong miệng nàng. Đôi . bàn tay to lớn mềm mại vuốt ve khắp người nàng, quả thật là mềm mại, thơm tho. Bỗng nhiên Phi Tần đẩy hắn ra!

-Em sao thế?

-Không thích!

-Không thích?

Hắn nâng cằm nàng, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy, trong suốt.

-Hôm qua chẳng phải đã làm với tôi sao?

-Bối thế mới không thích!

-Vì sao?

-Nặng! Sao anh lúc nào cũng nằm ở trên vậy? Nặng lắm!

Đôi môi hần khê cong, xiết lấy vòng eo nhỏ nhắn.

-Hơn nữa...

Nàng ngập ngừng, hần khê chau mày, im lặng đợi nàng nói.

-Đây là làm gì?

-À, là một trò chơi!

Luồn tay qua mái tóc mềm mại, xoa quá vai, mùi hương xộc vào mũi, lả mĩ hương tuyệt nhất thiên hạ! Nàng quả nhiên trời sinh đã có sức cám dỗ lớn, đã vậy hần càng không buông tay!

-Trò chơi?

Nàng mờ to mắt, cố nhớ lại, từ nhỏ đến giờ nàng cũng chưa từng chơi trò này? Là không à! Chỉ nàng chơi hay không ai chơi với nàng?

-Sao trước đây tôi chưa từng...

-Đây là một trò chơi đặc biệt chỉ có em và ta thôi!

Rồi không kịp đề nàng phản kháng hần ướm nàng xuống giường, bắt đầu thỏa mãn cơn khát!

-Không chơi nhiều người được sao?

-Không!

-Mà tôi ở trên được không?

Ở trên? Thú vị thật! Hần nghĩ nắng ngáy thơ nhưng không ngờ lại ngáy thơ đen vậy!

-Được!

Dứt lời, hần xoay người nàng lên, cởi hết áo ra, đặt nàng mềm mại trong lòng. Vuốt ve từng chút, cắn mút từng chút đến khi nào nàng khê kêu một tiếng hần mới thỏa mãn. Luồn tay xuống dưới cổ, nơi xương quai xanh như hồ điệp, lưu luyến một chút lại trượt xuống nơi đầy đá, đầy đặn. Vuốt ve, lôi kéo nụ hoa hồng đào, vừa lòng khi nghe nàng bật lên từng tiếng nhỏ. Cắn lấy, mút nhẹ nhàng, vuốt từng chút, nâng trong tay khối thịt mềm mại, vò nắn. Cơ bụng phẳng của nàng áp lên người hần, từng đợt thờ lên xuống phập phồng mời gọi. Luồn xuống nữa, xoa nhẹ nơi mềm mượt, sâu kín của nàng, tách cặp đùi trắng, thon dài hần tiến sâu vào nàng không báo trước!

-A!

Nàng vô thức khê la một tiếng! Hần i chặn đôi môi ngọt ngào, bàn tay đi khắp cơ thể nữ tinh đầy đặn, càng lúc càng đi sâu hơn, xa hơn. Hần mau chán đàn bà, người nào có thể ở với hần trọn một đêm đã hay lắm rồi chứ chưa nói đến là một ngày. Chỉ có nàng, không câu dẫn, không dụ hoặc mà mê người, quyến rũ làm hần thêm khát, ham muốn độc chiếm cùng cực, Hai cơ thể áp sát không còn một kẽ hở, lên xuống đều đặn bằng nhịp thờ. Chân nàng quấn lấy hần một cách vô thức, càng đi sâu vào. Xuân tiêu một khắc...

-Tiêu Kỳ, cậu định thế nào? Dù gì hôn ước cũng đã lập, duy chỉ có...

Đồng lão thị nhìn hần bỏ lửng câu nói. Hần tỏ vẻ hơi khó chịu, lơ đãng nhìn ra ngoài, Khu vườn của Đồng gia trồng cả ngàn loại lan, hoa lan... Thanh khiết, trong ' sáng... Gương mặt của nàng đột nhiên hiện ra trước mắt làm hần khê giật mình.

-Được thôi! Tôi sẽ sắp xếp định ngày cử hành hôn lễ.

Hần đưa ly rượu lên miệng, chất cồn làm hần cảm thấy thật nóng, khi mà hình , ảnh của nàng như sương khói vẫn vút lấy hần không rời.

-Được, việc này tùy cậu sắp xếp!

Đồng lão thị im lặng neoh đôi mắt tựa như nghĩ ngợi gì xa xăm.

Xích gia. Nhá bếp.

-A, đói quá!

Phi Tần xoa bụng, hồi sảng chơi cái trò đó với hấn mệt quá cơ, lần sau không chơi nữa! Nàng tự nhủ, giờ phải tiếp năng lượng thôi!

-Quái!

Nàng kêu một tiếng! Đồ ăn trong tủ sao mất hết trơn vậy kìa? Nhà đâu có chó mèo, mà dù có chúng cũng chẳng thể mò tủ lạnh mà lấy đi hết được chứ? Nhưng quan trọng là giờ đói meo, sao mà xui xẻo thế!

-Em làm gì thế?

Không biết từ lúc nào Tiêu Kỳ đã ở sau lưng nàng rồi!

-Tôi... đói!

Nàng nhẹ giọng. Sáng giờ chưa ăn gì lại phải “chơi” nữa muốn mạnh cũng chẳng mạnh nổi! Hấn khẽ cười, ôm nàng vào lòng.

-Tôi đưa em đi ăn nhé!

-Thôi!

-Nếu vậy tôi bỏ đói em ba ngày đấy!

Hấn tỏ vẻ phật ý.

-TÔI tự nấu được!

-Không được bướng nữa!

Hấn kéo nàng áp vào lồng ngực hấn, bế thốc lên đi thẳng ra cửa!

A, bữa ăn cũng không đến nỗi tệ nhưng mà nàng vẫn thích tự nấu hơn kia. Xích Tiêu Kỳ vắt chân lên ghế đề nàng - 06 ngồi trong lòng. Thấy nàng im lặng, hấn cắn nhẹ lên vành tai nhỏ nhắn.

-Em không vui sao?

-Không!

Nàng đáp lại. Hấn tỏ vẻ không hài lòng, ôm nàng xiết lại.

-Hay lắm, chắc em chưa từng bị tôi phạt phải không?

Phạt a? Nàng không biết hấn định phạt gì, mà sao lại phạt nàng vì nòng không vui chứ?

-Từ hôm nay em phải nấu ăn cho tôi, nghe rõ chưa? Nếu tôi không vừa miệng sẽ bị phạt!

Đã phạt rồi mà còn lồng trong đó phạt nữa! Nhưng nấu ăn là nàng không sợ nha. Nàng bất ngờ dựa vào hấn. Cơ thể nữ tính đáng yêu tựa vào người làm hấn như bị đốt cháy! Hấn luồn tay vào áo nàng, khoe miệng cong lên, ị giọng khàn lại:

-Tiểu yêu tinh!

9. Chương 9: Lại Ăn!

A, lại chơi nữa sao? Nàng mệt lắm nha!

-Không chơi nữa đâu!

Nàng đẩy hấn ra!

-Chơi chút đi mà, nha!

Hắn hiềm khi dụ ngọt đàn bà, nhưng hôm nay là phá lệ!

-Không! Không!

Nàng lắc đầu nguầy nguậy. Hắn vẫn không dừng tiếp tục lần lượt.

-Mệt lắm mà, không chơi đâu!

A, hắn quên mất nàng cũng còn nhỏ đâu sung sức như hắn được! Nhưng chính hắn cũng không thể dừng! Đói lắm mà a!

-Không mệt đâu mà chơi nha!

Hắn đè nàng xuống ghế sofa lớn. Người hầu hắn đã đuổi hết ra ngoài, chứ không chắc sẽ bị đau mắt tập thể!

-Thật không?

Nàng ngậy thơ hỏi lại! A, cá cắn câu rồi! Hắn lôi kéo chiếc áo rời khỏi người nàng, cúi xuống ngậm một bên nụ hoa.

-Thật!

Cơ thể nàng thật thơm dù không dùng hương gì cả, đúng là “hữu xạ tự nhiên hương” có sức quyến rũ cực lớn a! Mạnh tay kéo tuột chiếc váy của nàng, hắn thỏa mãn đôi bàn tay mân mê khuôn ngực đầy đà của nàng. Nàng còn nhỏ nhưng cơ thể trở mã còn đẹp hơn là những người mẫu trước đây hắn từng gặp. Thử hỏi làm sao mà nhận được chứ?

-A!

Răng lưỡi hắn linh hoạt làm cho nụ hoa đỏ hồng, nhẹ nhàng vuốt ve từng chút một, hắn khẽ thốt:

-Em kêu đi!

Kêu? Kêu cái gì? Nhưng nàng còn chưa kịp thắc mắc thì hắn mạnh tay hơn, làm nàng bật lên từng tiếng.

-Em đúng là quyến rũ trời sinh!

Hắn luồn tay xuống vuốt ve cặp đùi trắng nõn, mềm mại, thơm mát của nàng rồi nhẹ nhàng tách nó ra. Bàn tay to lớn của hắn thăm dò nơi nữ tính của nàng. Nàng vịn vịn không ngừng càng làm hắn khó kiềm chế nổi!

-Phi Tần!

Hắn đột nhiên gọi tên nàng, mà gặp nàng không thích cái tên đó a!

-Không thích! Không thích gọi là Phi Tần!

Hắn bất ngờ thúc sâu vào làm nàng la một tiếng kinh thiên! Bên ngoài, đôi bàn tay của cô nắm chặt lại...

...

-Tiêu Kỳ!

-Có chuyện gì?

-Ba em nói...

-Được rồi! Chuyện đó tôi sẽ giải quyết sớm!

-Vâng!

-Cô đến từ bao giờ?

-Em đến từ ba tiếng trước...

-Cô ở ngoài sảnh hay ngoài cửa phòng?

-Em...

Kim Châu mím môi lại. Lúc này chờ mãi lâu quá không thấy anh ra cô mới cả gan đến phòng gọi nhưng nghe tiếng la của Phi Tần, cô đoán được chuyện gì xảy ra bên trong nên đành quay ra lại. Nhưng mà nếu nói thật thì anh sẽ giận cô không?

-Em chờ anh ngoài sảnh!

-Hay thật! Không ngờ cô cũng biết nói dối!

-Em...

Không có gì giấu anh được! Cô biết thế, nhưng mỗi lần nghĩ đến lại thấy rất đau! Gương mặt mát quá, nước mắt lặng lẽ chảy thành dòng, cô lấy tay quệt nước mắt trên mặt, cảm lạnh không nói lời nào.

-Nếu không có việc gì...

Không đợi hần nói hết câu, cô chạy ra ngoài! Cô biết hần không ưa thích sự xuất hiện của cô, chỉ cần cô nói ra hết yêu cầu là hần đáp ứng một cách miễn cưỡng. Hai người là hôn phu, hôn thê nhưng thực chất một câu nói ngọt với nhau còn không có! Cô thấy mình giống như vương phi thất sủng, dù là địa vị cao quý như thế nào cũng không thể được chú ý. Bao lâu nay cô luôn nói dối cha về quan hệ và thái độ của Tiêu Kỳ đối với cô. Không muốn làm cha lo lắng và hơn nữa là cô yêu anh!

...

Hần ngồi vắt chân chữ ngũ nhìn xấp tài liệu trước mặt. Đã trưa rồi, hần nhìn đồng hồ. Công việc hằng ngày nhiều không thể kể nhưng hần đã quen, hơn nữa cách giải quyết của hần rất nhanh gọn. Nhưng đôi khi hần cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Cộc cộc”. Ai lại quấy rầy hần vào lúc này?

-Vào đi!

Cánh cửa mở ra một dáng người nhỏ bé...

-Là em sao?

Không hiểu sao khi thấy nàng hần bỗng thấy vui!

-Anh định không ăn trưa sao?

Giờ mới hần mới để ý tay nàng đang cầm cái khay đựng thức ăn nghi ngút. Là hần bảo nàng nấu mà. Đang tay ôm nàng vào lòng, ngửi mùi hương thơm trên từng lọn tóc, hần nhin không được khẽ cắn một miếng lên vành tai nàng.

-Em ở lại ăn trưa với tôi!

Nàng gật đầu đồng tình. Hần đặt chiếc khay xuống bàn, trên khay có hai đôi đũa, hai cái bát. Hần lấy một cái, còn nàng cũng định lấy một cái lại bị hần chặn lại!

-Sao vậy?

Nàng bực tức! Tối giờ ăn rồi mà!

-Em ăn với tôi không cần dùng bát!

Ách? Không cần dùng lấy gì ăn?

-Đây!

Hần đưa cho nàng chiếc bát, có cả đũa. Gì đây?

-Tôi không biết dứt ăn nha!

Nàng lí nhí làm hần phì cười.

-Em múc đồ ăn đi chứ!

Bảo nàng ăn chung hay là nàng hầu hần ăn vậy chứ? Thiệt tức ghê, biết vậy đã nhờ cô hầu nữ bưng giúp rồi!

-Được rồi giờ há miệng ra!

Ách?

-Tôi tự ăn được mà!

-Ta bảo em há miệng ra!

Nàng buộc lòng phải há! Hần ôn nhu gấp miếng thịt nướng đến miệng nàng rồi... bay vòng qua miệng hần! Cuối cùng mất tích trong bụng hần luôn! Đúng là tức anh ách! Nàng quạo lên rồi nha!

-Không ăn đâu!

Giận lấy! Hần thừa biết, chỉ là muốn trêu nàng thôi!

-Được rồi giờ thì ăn đi!

Nàng nhìn miếng thịt trước miệng nghi ngờ. Hần kéo nàng vào lòng, ép sát trong lồng ngực.

-Nếu em không ăn thì tôi ăn hết!

Oa, làm sao được? Là thức ăn nàng nấu mà!

-A, không chịu!

Nàng tức tối ghê đi!

-Vậy há miệng ra!

Lần này là bức bối nên mới há miệng! Miếng thịt mềm nằm gọn trong miệng nàng, lần này hần không lừa nàng nữa!

-Em nấu ăn ngon lắm!

Hần hiếm khi tán thưởng ai như thế! Nàng cúi đầu, cảm thấy rất vui.

...

-Ngoan nào!

-Không chơi nữa đâu mà!

Nàng giãy giụa muốn thoát khỏi hần, chơi gì mà chơi hoài! Một chết được!

-Em đừng làm chuyện vô ích!

-Không thích chơi đâu!

Hần khẽ nhú mày, là do hần tinh lực lớn mà nàng vẫn còn nhỏ dĩ nhiên là không chịu nổi!

-Được rồi! Im lặng nào!

Hần khóa môi nàng bằng cái hôn bá đạo như muốn cuốn quét hết tất cả những gì trong miệng nàng. Lần này nàng kiên quyết không mở chân ra! Đúng là chọc tức hần a! Nhưng cũng chẳng sao hần biết rõ điểm yếu nàng mà! Thả đôi môi nàng ra, hần cúi xuống dây dưa với nụ hoa. Giờ thì nàng hết bướng a, hần chỉ mất chút thời gian là tách được chân nàng ra. Không kịp để nàng khép chân lại, ngón tay thẳng tắp của hần thăm dò, kích thích nàng. Nàng vô lực chống cự. Cả cơ thể mềm mại nằm yên cho hần hưởng thụ, hôm nay hần ăn nàng một cách ngon lành! Muốn nuốt hết cả vào bụng!

-A!

Nàng khẽ rên một tiếng làm hần kích động, cứ thế tiến sâu vào nàng, hai cơ thể dính chặt vào nhau không rời...

10. Chương 10: Đồng Tiểu Thư

Hôm nay Tiêu Kỳ có cuộc họp công tác, sẽ vắng mặt cả ngày, không có hắc nàng thoải mái, khỏi phải chơi cái trò kia với hắc nữa, mệt chết được!

Nhà bếp.

-Oa, đồ ăn nhiều quá nè!

Nàng nhất định sẽ trở tài nấu nướng cho coi!

Một tiếng đồng hồ.

Hai tiếng đồng hồ.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua. Nàng lui cui dưới bếp làm đủ món thịnh soạn, đúng hơn là làm cho vui! Chứ nàng ăn đâu có nổi! A, xong rồi, thưởng thức thôi! Bày ra bàn ăn, thật bắt mắt. Vừa cầm đũa lên bỗng có tiếng gọi, làm mất hứng ghê, đang ăn mà cứ...

-Cô làm gì ở đây?

Nàng ngước lên, là cô gái hôm nọ, hôn thê của hắc, đến tìm mình sao?

-Cô là ai?

-Tôi là Đồng Kim Châu! Cứ gọi là Đồng tiểu thư!

Phách! Bất ngờ khác gọi bằng tiểu thư! Đã vậy hôm trước còn đánh nàng!

-Cô đến tìm tôi?

-Ừm!

Kim Châu tiến lại gần bàn, kéo ghế ngồi xuống đối diện với nàng. Cẩn thận đánh giá cô gái ngồi trước mặt. Phi Tần quả thật còn rất trẻ, nhìn cũng khá nhưng mà rốt cuộc là có mê lực gì mà lại được Tiêu Kỳ chú ý?

-Cô là gì của Tiêu Kỳ?

-Không biết!

-Sao lại không biết?

-Tôi bị anh tôi bán cho hắc!

-À.

Bị bán? Là anh ruột bán? Nếu vậy, có cách tống cô ta đi rồi!

-Sao cô lại bị bán?

-Anh tôi học ở trường Triệu Hy là do Tiêu Kỳ giúp, mà...

-Tôi hiểu rồi! Vậy để tôi giúp cô!

-Giúp tôi? Không phải là cô ghét tôi sao?

Lần trước rõ ràng là tát nàng mà giờ lại đòi giúp, thiệt khó hiểu a!

-Trước đây là do tôi hiểu lầm, xin lỗi cô, nhưng mà coi đây là cơ hội chuộc lỗi đi, tôi giúp anh cô tiếp tục học ở trường Triệu Hy, tiền ăn học anh cô thiếu Tiêu Kỳ tôi sẽ trả hết!

-Nhưng sao lại muốn giúp tôi?

-Tại tôi thấy cô thật không đáng... bị bán như vậy! Hơn nữa, Tiêu Kỳ rất khó chịu, sợ cô không chịu được tính anh ấy!

Nàng thì thấy hắc đâu khó chịu mấy, nhưng mà quan trọng là nàng có thể chấm dứt hợp đồng này với hắc!

-Vậy... tôi cảm ơn, nhưng mà mai mốt nhớ cô đòi lại tôi biết làm sao?

-Cô yên tâm tôi không phải hạng tiểu nhân đó, chỉ có điều...

Biết ngay mà, chắc phải có điều kiện gì chứ ai lại cho không?

-Điều gì?

-Chỉ cần cô rời xa Tiêu Kỳ là được!

-Tốt thôi! Tôi không thích hắn!

Kim Châu mở tròn mắt, lần đầu tiên được nghe một lời như vậy. Ai ai cũng đeo bám lấy Tiêu Kỳ, ngay đến cả cô, còn cô gái này quả là khác biệt! Vì vậy mà anh ấy chú ý chăng? Nhưng dù sao, nàng không thích Tiêu Kỳ là có lợi cho cô rồi, coi như giao dịch hoàn tất!

-Tôi sẽ cố gắng giải quyết sớm vấn đề này cho cô!

-Ừm!

Nàng nhìn đồng hồ, một giờ trưa rồi.

-Cô ăn gì chưa? Ngồi ăn với tôi nhé!

-Thức ăn này là do cô làm sao?

-Ừ!

Kim Châu nhìn mấy món bày trên bàn, bắt mắt và thơm nữa, tuy rằng không muốn ăn với nàng nhưng thức ăn trông ngon thế, chắc hương vị không tệ!

-Được!

Ngồi xuống bàn, cô đưa một thìa vào miệng.

-Ngon quá! Cô học nấu ăn ở đâu vậy?

-Tôi không có học! Nấu riết thành quen!

-À!

Kim Châu trầm nghĩ trong lòng, một cô gái trong sáng, không vụ lợi, quả thật hiếm thấy. Nhưng mà tình yêu của cô, cô phải giữ lấy! Quyết không trao cho ai khác được!

...

-Tiêu Kỳ, thế nào?

-Thế nào?

-Không thoải mái sao?

-À! Có!

Ngậm cà phê đen đặc thơm nồng trôi qua đầu lưỡi. Tiêu Kỳ tựa lưng vào ghế nhìn những hạt mưa bay lất phất ngoài cửa kính khách sạn.

-Người định làm gì tiếp theo?

-Tiếp theo sau mười ngày?

-...

-Người quan tâm sao?

-Ta cần biết để còn ăn nói với gia đình nó!

Thuyên Quân khuấy nhẹ cốc cà phê. Tiêu Kỳ lãnh đạm quan sát thái độ đối phương.

-Ta hỏi thật người một câu, người có quan tâm em gái mình không?

-Sao phải quan tâm?

Thuyền Quân đáp lại, khẽ nhún vai một cái. Tròng mắt sắc bén của Tiêu Kỳ ngăm đánh giá biểu lộ của hắn.

-Nó vốn không quan trọng gì cả, ta chỉ là kẻ sống bám nhà nó nên mới phải vậy thôi, giờ thì không cần!

-Không cần?

-Sau khi ra trường ta thoát li khỏi căn nhà đó, cha ta dù biết đứa con trai này thành đạt hay sống chết thế nào cũng chẳng quan tâm. Đẩy ta qua nhà nãi nãi là coi như xong phận sự, trong mắt cái gia đình đó ta là gì? Kẻ đáng thương sao?

Tiêu Kỳ không nói gì, uống cạn ly cà phê.

-Không biết được Tiêu Kỳ!

Thuyền Quân đột nhiên lắc đầu.

-Không biết được cái gì?

-Tâm tình của người!

Khóe môi khẽ nhếch, Tiêu Kỳ nhìn ra ngoài mưa, lơ đãng.

-Tâm tình của ta cần gì người phải biết?

-Là lúc đó sao lại thuận ý giúp ta?

-Chỉ là cao hứng!

-Cao hứng?

Thuyền Quân chau mày khó hiểu. Đôi mắt Tiêu ý dường như vẫn chìm trong làn mưa mờ đục.

-Sao ta gặp người được?

-Vì lần đó cùng nộp thuyết trình, không phải sao?

-Lần đó thuyết trình của ta lẫn của người đều được đánh giá cao. Không chỉ một lần!

-Cứ tưởng chỉ là thường tình không ngờ ta và người lại là bạn!

-Là bạn?

Tiêu Kỳ hơi chồm tới trước, đôi mắt tàn nhẫn ẩn hiện tia châm chọc.

-Dù người không nghĩ vậy thì ta cũng nghĩ vậy!

Thấy tâm tình của hắn Thuyền Quân đáp lại. Tay khuấy nhẹ cà phê, Thuyền Quân lẳng lặng nhìn hắn, phát giác ra hắn đang đánh giá mình!

-Đây là hợp đồng cần gì người phải thắc mắc?

Tiêu Kỳ lạnh nhạt một câu. Tay chống cằm nhìn ly cà phê trong suốt.

-Chứ không phải người có tư thù với nhà họ Lăng sao?

Thuyền Quân đột nhiên hỏi, vừa hỏi xong liền hận mình rút lời không kịp, ánh mắt của kẻ đối diện phút chốc biến thành màu đêm thẫm.

-Họ Lăng...

Tiêu Kỳ nói nhẹ như bâng quơ nhưng giọng trầm hẳn lộ ra vẻ uy hiếp.

-Chuyện đã qua lâu như vậy, người còn để bụng làm gì?

-Vậy chuyện cha người cũng đã lâu như vậy người cũng chẳng quên sao?

Tiêu Kỳ mĩa mai.

-Cha ta bỏ ta vì người đàn bà đó, còn cha người...

Thấy gương mặt Tiêu Kỳ đang có biến hóa theo chiều hướng tiêu cực Thuyền Quân im lặng.

-Còn nhớ thứ này không?

Trên bàn xuất hiện một chiếc hộp nhưng nho nhỏ đã cũ. Trên chiếc hộp còn khắc ba chữ “Lăng Tiểu Tiểu”. Thuyền Quân nhìn nó tỏ vẻ kì lạ. “Tách”. Chiếc hộp được mở ra. Bên trong là...

-Là nó!

Thuyền Quân sửng sốt. Tiêu Kỳ cười nhạt:

-Phải! Chính là nó!

11. Chương 11: Hận Thù Ngày Xưa

Trong chiếc hộp cũ kĩ là một chiếc nhẫn bạc đã phai màu, dính một viên ruby đỏ, trong có vẻ bụi bặm lâu ngày.

-Kỉ vật của mẹ ngươi phải không?

-Phải!

Tiêu Kỳ thừa nhận, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp, hồi ức đó hiện về rõ mồn một...

Một ngày mưa tháng bảy của mười sáu năm về trước.

Trước hiên một căn nhà sang trọng, một người phụ nữ dắt một đứa bé trai, tay cầm dù, gương mặt tiêu tụy lặng lẽ bấm chuông.

-Bà là ai?

-Làm ơn cho tôi gặp ngài Xích Toàn!

Cô hầu nhìn bà từ đầu đến cuối, rồi nhìn sang đứa bé bên cạnh hơi giật mình một chút rồi nói:

-Để tôi vào báo, phiền bà đợi!

Một lát sau trong nhà một người đàn ông trung niên đi ra, bên cạnh là cô hầu cầm dù che cho chủ.

-Cô đến đây làm gì?

-Xích Toàn, sao anh lại như vậy? Dù anh không còn yêu mẹ con em thì anh cũng đừng thẳng thừng vứt bỏ!

Người đàn bà chưa xót nói. Ánh mắt của người đàn ông lạnh lẽo, vô tình, thốt một câu tàn nhẫn:

-Con của tôi? Cái này là cô làm cô chịu, tôi đã từng nói là cô phải bỏ nó rồi sao?

-Nhưng nó không có tội...

“Ba”. Một cái tát đầy lực khiến bà ngã sòng xoài ra đất. Người đàn ông bước đến lạnh lùng đá vào thân người phụ nữ yếu đuối kia.

-Đối với tôi đàn bà một đêm thì không giá trị, đừng đem đứa con hoang kia ra mà kể lể, cút khỏi nhà tôi nếu còn muốn sống!

-Anh là đồ vô sỉ!

Dường như chịu hết nỗi khổ đau người phụ nữ vùng dậy chỉ tay vào mặt ông. Người đàn ông thoáng chút tức giận chụp lấy cánh tay bà hất mạnh.

-Hình như cô hết muốn sống rồi, được! Dám chỉ tay vào mặt tôi sao? Cô nghĩ hạng đàn bà như cô là gì?

Nói rồi quay lại bảo cô hầu:

-Gọi thư ký cho tôi!

Cô hầu lúng túng. Ông ta giật phắt cây dù trong tay cô, quát:

-Nhanh!

-Dạ!

-Anh... anh muốn làm gì?

-Muốn làm gì cô sẽ biết thôi!

Thoắt cái một chiếc xe hơi dừng lại trước cổng nhà, một người nam bước ra:

-Tổng tài, ngài gọi tôi không biết có việc gì không?

-Có việc mới gọi cậu, mau thu hồi căn hộ của cô ta đi!

Người thư ký nhìn người đàn bà đôi mắt ráo hoảnh bên cạnh, có chút thương xót. Nhưng anh dĩ nhiên không muốn mất việc đành phải quay vào xe lấy giấy tờ.

-Anh không được làm vậy! Anh không nghĩ cho nó sao?

-Nó? Tôi đã bảo tôi không có con rồi mà!

Người đàn ông hừ lạnh.

-Thưa tổng tài đã xong!

-Tốt lắm!

-Không được! Tôi xin anh!

Người đàn bà thống khổ bám lấy chân người đàn ông lạnh lùng, nếu không có căn nhà đó làm sao bà có thể tiếp tục nuôi con được?

-Đưa cô ta quãng khỏi đây!

Hai người vệ sĩ bước ra lôi bà đi. Đứa bé si ngốc này giờ như tỉnh ngộ vội cầu xin:

-Cha, cha đừng làm vậy với mẹ...

“Bốp”.

-Con hoang! Ai là cha mày, cút!

Tiếng đóng cửa một cái rầm lạnh lùng. Người thư ký có chút thương xót nhét vào tay đứa bé một ít tiền:

-Mau rời khỏi đây đi, nói mẹ cháu đừng quay lại nữa kéo sau này sẽ có chuyện không tốt!

Đứa bé đẩy tay không nhận:

-Cháu không nhận đâu, cảm ơn chú!

Rồi vụt chạy theo mẹ trong cơn mưa...

Đêm hôm đó, thất tịch. Mẹ hắn ra đi mãi mãi bên một lẽ đường. Hắn cảm hận người cha tàn nhẫn đã đẩy mẹ hắn đến cái chết. Một manh chiếu, xác mẹ hắn được một số người hàng xóm có lương tâm hỏa táng đi... Từ trong đôi mắt của đứa bé hận thù đã bắt đầu...

Ba năm sau, trong một lần đi chợ hàng giúp người khác hắn nhìn thấy người cha đó đang cười đùa với một người phụ nữ. Tên bà ta là Lăng Tiểu Tiểu...

Vì người đàn bà đó mà bỏ mẹ hắn? Được! Hãy chống mắt lên mà coi!

...

Cha hắn mãi chẳng thể có con nối dõi, đúng là trời trả báo! Hắn xin vào làm việc trong công ty cha hắn dưới một cái tên khác năm hắn mười lăm tuổi. Làm việc dưới cấp, hắn nhìn thấy đủ thủ đoạn dè tiện, luôn

cúi của con người. Từ từ, vì uy tín và năng lực hắn được chú ý. Mãi cho đến khi gặp mặt cha hắn, ông ta mới nhớ đến đứa con hoang ngày nào. Bà nội hắn biết chuyện đã giục cha hắn nhận hắn làm con nuôi. Vì ngày trước có con với mẹ hắn đều không có hôn thú, giấy tờ, đâu thể ngang nhiên nhận một kẻ không rõ nguồn gốc làm con ruột được! Hắn cười nhạt! Nhận con ruột làm con nuôi, đúng là chuyện có một không hai trên đời! Từ đó hắn giúp cha nhiều việc trong Xích thị và giờ hắn chính thức cai quản khối tài sản khổng lồ, cha con hắn dù gặp mặt nhau không ít lần nhưng tuyệt không nói với nhau nửa lời, có chăng chỉ là bàn về công việc.

...

Trở về với thực tại, cuộc đời sao lại trở trêu. Nhưng mà hắn cần quyền lực để trả thù! Bấy lâu nay hắn luôn lấy lòng bà nội, chính bà tiên cử hắn thì bà sẽ giúp cho quyền lực của hắn tồn tại vững bền. Khi cha hắn chết, hắn sẽ thôn tóm tất cả, Xích thị, cần phải bài trừ những kẻ không có lợi và giữ lại những kẻ trung thành là kinh nghiệm khi làm thuộc cấp của hắn. Chỉ có từng trải qua mới không mắc sai lầm. Giờ hắn là doanh nhân, tổng tài thành đạt nhất. Cái gì hắn muốn đều có cả, duy chỉ có một thứ hắn không thể tìm lại được chính là người mẹ đáng thương!

-Tiêu Kỳ!

Thuyền Quân khẽ gọi.

-Gi?

-Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta!

-Rồi người sẽ biết!

Làm gì tiếp theo ư? Con gái của kẻ thù thì dĩ nhiên sẽ có nhiều trò vui rồi!

-Ta phải về làm mấy bài thuyết trình cho tuần tới, chào!

Thuyền Quân đứng lên ra về. Còn lại mình hắn, lúc nào cũng chỉ còn mình hắn ở lại. Từng hạt mưa lất phất bay bay...

...

-Thiếu gia, có Đồng tiểu thư đến chờ ngài!

-Tôi biết rồi, cô ấy đang ở đâu?

-Thưa, tiểu thư chờ ngài ở sảnh!

-Ừm!

Hắn lặng lẽ bước vào. Đồng Kim Châu vò áo, cô hơi sợ nhưng nếu không thử thì có thể chỉ còn thất bại mà thôi, bằng mọi giá phải thử một lần!

-Có việc gì?

-Em có chuyện muốn hỏi anh!

-Nói đi!

-Chuyện Lăng tiểu thư...

-Sao?

Gương mặt Tiêu Kỳ bỗng nhiên trở nên khó coi. Kim Châu sợ hãi nói liền một mạch:

-Em biết Lăng tiểu thư có nợ anh một số tiền, nhưng hiện tại cô ấy còn nhỏ, cần phải học hành, hơn nữa anh không thấy hơi quá đáng sao? Phi Tần chỉ là học sinh cấp ba, anh làm vậy không sợ ảnh hưởng tương lai của cô ấy ư? Hơn nữa Phi Tần và em trước đây cũng có chút thâm tình, chi bằng để em thay cô ấy trả số tiền đó cho anh rồi anh cho cô ấy về với gia đình. Còn... nếu anh không thích thì từ đây đến ngày cử hành hôn lễ em sẽ không đến phiền anh nữa!

Cuối cùng cũng nói hết! Cô im lặng chờ đợi phản ứng của Tiêu Kỳ. Mãi một lúc lâu không thấy anh nói gì mới ngước lên, giật mình vì gương mặt anh đang kè sát. Hơi thở cô có chút rối loạn, tim đập nhanh, cô lặng lẽ nuốt ực, cắn lấy môi mình.

-Đó là tất cả những gì cô muốn nói?

Cô cố gắng gật đầu.

-Vậy giờ về đi!

-Nhưng anh phải cho em biết anh có đồng ý không đã!

-Đồng ý? Cô với Lăng tiểu thư có thâm tình từ bao giờ? Theo tôi biết trước đây hai người còn chưa từng gặp nhau mà, lần trước chẳng phải cô đã tát cô ấy sao?

Tiêu Kỳ cười mỉa mai. Định qua mặt hử? Còn quá ngây thơ!

12. Chương 12: Ngoan Không Bằng Ngon

-Trước là do em quá nóng giận nhưng mà em đã xin lỗi cô ấy rồi! Còn quả thật trước đây em và cô ấy từng biết nhau!

Hắn chống tay lên cằm, nghe như không nghe, hiểu như không hiểu. Kim Châu nhìn thái độ của hắn không biết là hửn tin hay không tin. Rốt cuộc sau khi nhìn thẳng vào mắt cô một tia chí mạng, hắn đứng dậy bước ra ngoài. Cô vì tia nhìn ấy mà bị dọa đến sợ hãi đứng yên. Mãi cho đến khi hắn đóng cửa thật lâu rồi mới có thể khô khốc động đậy đầu lưỡi. Tiêu Kỳ sao lại đáng sợ như vậy?

...

-Em đang làm gì đó?

Phi Tần đang loay hoay sắp xếp quần áo cho vào vali. Thấy hắn đang tiến về phía mình liền nhanh chóng đẩy vali lại. Trong mắt hắn thoáng một tia lửa giận, định trốn hay sao? Đã vào tay hắn sao có thể cứ nhiên muốn đi mà đi được chứ?

-Em nghĩ rằng Kim Châu sẽ có thể đưa em rời khỏi Xích gia sao?

Nàng không cần biết là Kim Châu và hắn thương lượng những gì, cần nhất là hết hợp đồng này!

-Cô ấy nói chuyện với anh rồi sao? Tôi đã nói hợp đồng là hợp đồng, mười ngày hết thì hợp đồng dứt! Hôm nay đã là ngày thứ bảy rồi, tôi chuẩn bị trước thôi!

Nàng cắn cắn môi dưới của mình, nàng phải về nhà, còn phải đi học nữa. Mười ngày ở đây cũng không quá tệ nhưng mà mệt nhất là... chơi cái trò đó với hắn! Đêm nào cũng ê ẩm hết! Gương mặt nàng nhìn xuống để lộ đôi mày thanh tú, bầu mắt tròn với hàng lông mi dài cong nhẹ, đôi môi màu đào ngọt ngào mím lại. Rất giống! Rất giống người đàn bà đó! Lăng Tiểu Tiểu! Mẹ nàng đã hại mẹ hắn chết thê thảm, vậy thì nàng cả đời phải lệ thuộc vào hắn, sống không ra sống, chết không ra chết!

-Anh sao vậy?

Đột nhiên thấy con người hắn tối sầm, nàng chớp mắt hỏi. Hắn không nói không rằng tiến về phía nàng. Nàng lùi lại, đôi mắt hắn như hận thù ngàn năm cay độc hướng về nàng. Sao lại như thế? Nàng chỉ nói là hết hợp đồng thôi mà sao con mắt hắn bỗng chốc biến hình như thế? Hắn càng tiến nàng càng lùi. Nàng ngã phịch xuống giường, gương mặt hắn vẫn chung thủy tràn ngập thù hận không có ý thuyên giảm. Nàng bị dọa đến sợ mà phát khóc! Nước mắt nàng lăn xuống, ngơ ngác không hiểu vì đâu!

-Em biết cái này là gì chứ?

Đột nhiên thấy nàng khóc, hắn có chút mềm lòng. Nhưng hình ảnh người mẹ trong đêm mưa đó khiến hắn chẳng thể nào quên. Bà trước khi chết đã đưa lại cho hắn chiếc hộp đó, đau đớn nhất chính là lời trần trối cuối cùng của bà:

-Đây là chiếc nhẫn mà ba con tặng cho người phụ nữ thương yêu của ông ấy nhưng cô ấy không nhận nên ba con đưa nó ẹ. Mẹ cả đời hối hận vì đã sinh con ra mà rốt cuộc lại không thể bảo vệ và nuôi con đến lớn. Nếu thật sự có kiếp sau, mẹ nhất định sẽ trả lại hết những gì mà mẹ đã không làm được cho con ở kiếp này...

-Con không cần gì hết, chỉ cần mẹ sống với con...

Lời chưa dứt thì bà đã ra đi... Lăng Tiểu Tiểu! Con gái bà đang ở trong tay tôi, để xem con bà có thể thoát được hay là không?

-Là hộp nhẫn... có tên mẹ tôi!

Nhìn sơ qua đã biết đó là hộp đựng đồ trang sức, nhưng nhìn kĩ mới thấy cái tên Lăng Tiểu Tiểu được khắc lên đó rất rõ ràng.

-Sao... sao anh có nó?

-Sau khi chấm dứt hợp đồng mang nó về ẹ cô! Nhớ kĩ!

Hắn đặt chiếc hộp vào tay nàng như nặng cả nghìn cân! Là oán niệm của mẹ hắn bao nhiêu năm, là cái chết bi thảm của mẹ hắn, là mẹ của nàng làm cho ba hắn bỏ bà đi. Nàng cầm chiếc hộp tuy không rõ ý tứ của hắn nhưng thấy có tên mẹ mình nàng đơn giản nghĩ chỉ cần đem về là được!

-Anh không ngủ trưa sao?

-Không!

Tầm lưng lừng lững của hắn bước ra cửa phòng. Nàng im lặng, biểu hiện của hắn quá ư là kì lạ! Không lẽ hắn uống nhầm thuốc sao? Nàng mở vali định cho chiếc hộp vào trong đột nhiên chiếc vali chạy làm nàng ngã nhào.

-Á!

Hắn quay lại thấy vậy định chạy lại đỡ. Chiếc móc nhọn trên vali xé toạc cả một mảng áo lớn trên người nàng, phút chốc mắt hắn lần lại bùng lên một ngọn lửa nữa!

-Ai... au!

Nàng vì té đau mà suýt xoa, lồm cồm bò dậy. Áo trên người bị xé rách nửa, lộ hết nội y bên trong. Khuông ngực tròn trịa xinh xắn lộ ra, cặp đùi trắng nõn thon dài mịn màng hiện trước mặt hắn. Hắn tiến đến một bước gắt gao nắm chặt tay nàng mà đẩy xuống giường. Nàng kinh hoảng, hắn đột nhiên bị điên vậy kia!

-Ô... Không chơi... không chơi đâu!

Nàng chợt nhớ ra tư thế này rõ ràng là hắn muốn chơi cái trò đó, mà Kim Châu từng nói trong hợp đồng là nàng cần tránh xa hắn. Đôi mắt hắn tóe lửa, nàng dùng quyền gì mà dám kháng cự lại hắn?

-Im lặng đi!

Giọng hắn khàn lại, ấn mạnh nàng xuống giường. “Roẹt”. Mảnh áo bị rách dờ bung khỏi người nàng nằm vương vãi dưới đất, nội y mỏng manh bị bàn tay tàn bạo của hắn xé không thương tiếc. Một tòa thiên nhiên cực đẹp hiện ra, bầu ngực tròn trắng vì bị hắn dọa mà khê rung, nụ hoa hồng phập phồng lên xuống. Hắn không nghĩ ngợi gì nhiều mà cắn lấy đầu nụ hồng phần xinh đẹp kia. Lưỡi hắn đẩy qua lại đầu nụ khiến nó trở nên căng cứng. Bàn tay hắn vuốt ve bầu ngực còn lại. Triền miên nhưng hắn vẫn nhớ, nàng là con gái của kẻ thù không thể khoan nhượng!

-Á, đau!

Bàn tay to lớn của hắn bóp mạnh bầu ngực tròn, không ngừng khiến nàng đau thét! Ngón trở hắn vôn ve nụ hoa, cố tình chạm mạnh vào khiến nàng thở dốc. Nàng cố thoát khỏi hắn, cảm giác này thật sự rất khó chịu, rất bức bối! Thoát khỏi hắn, phải thoát khỏi hắn!

-Không muốn, ô ô!

Hắn không thèm đếm xỉa đến lời kêu van của nàng mà tiếp tục. Lướt xuống vùng bụng thon hắn vuốt ve, chà xát. Nàng từng đợt thở dốc theo từng động tác của hắn.

-A, dừng!

Bàn tay bá đạo, tàn nhẫn của hắn chạm vào nơi nữ tính của nàng khiến nàng cất lực phản kháng muốn thoát khỏi. Thấy nàng giãy giụa liên tục hắn nhặt mảnh áo rách của nàng rơi dưới giường. Chộp lấy cánh tay yếu ớt của nàng, hắn đặt tay nàng lên đầu rồi dùng mảnh vải đó quấn chặt lại. Nàng không thể kháng cự chỉ có thể chịu đựng tra tấn của hắn!

-Không... dừng mà, không muốn! Anh đi ra đi!

Hắn ném cái nhìn lạnh lùng về phía nàng. Không muốn? Được, để xem nàng có phải cầu xin hắn cho nàng hay không! Hắn không nhiều lời cúi xuống tách hai chân nàng ra. Nàng dù cố gượng cương quyết khép hai chân lại nhưng rốt cuộc cũng không thắng nổi hắn! Hắn nhìn vào nơi sâu kín của nàng, nàng không ngừng vận vẹo, hắn đang làm cách khác so với những lần trước đây! Lần trước hắn ở trên, nàng ở dưới, còn lần này thì khác hẳn, hắn rốt cuộc là định làm gì?

Hắn cúi đầu xuống vào giữa hai chân nàng, hắn đã quyết định trừng phạt thì nàng đừng hòng thoát. Lưỡi hắn xâm nhập vào hai cánh hoa hồng sâu kín ấy. Tham lam mà liếm mút, lúc nhẹ nhàng, lúc tàn bạo. Kinh nghiệm tình trường của hắn không ít, và hắn chưa từng thất bại bao giờ! Nàng không ngừng vận vẹo, thật sự là khó chịu quá! Nơi đó cứ như một làn sóng âm ỉ muốn bùng nổ, cơ thể nàng không ngừng ưỡn lên rồi co lại trên giường. Mồ hôi toát đầy, hơi thở kịch liệt làm cử động cơ thể ngày càng loạn nhịp!

Hắn không ngừng luồn lách, lưỡi của hắn đánh một lần qua nơi mẫn cảm của nàng rồi lại trở lại càng tàn bạo, bá đạo hơn cả trước! Hắn không tin mình sẽ thua trong chuyện này, hắn nhất định phải bắt nàng chịu đựng khổ hình đến mức không thể nào kiềm nổi, thậm chí là ngắt đi! Nàng cắn răng chịu đựng, hắn... thật là đang làm gì mà khiến nàng khó chịu vậy chứ? Lưỡi của hắn thật nóng bỏng liếm mút lấy nơi nhạy cảm nhất khiến nàng nghĩ rằng thần trí mình sắp mất đến nơi!

-A!

Ngón giữa tàn ác của hắn bắt đầu thăm dò nàng. Từng đợt, từng đợt, ngọc nguẩy trong lối đi nhỏ bé của nàng. Mật ngọt từ nơi nguồn thẩm kín ấy trào ra, nàng rốt cuộc cũng chịu không nổi mà thở thành tiếng! Thấy nàng thống khổ giãy giụa hắn có chút hài lòng nhưng động tác vẫn không ngừng lại, cốt là muốn nghe thấy nàng cầu xin.

-Dừng, dừng lại đi mà!

Nàng rên rỉ van cầu hắn, thật khó chịu quá, cứ như nham thạch trong núi lửa bùng nổ! Muốn hắn dừng lại nhưng mà hắn dường như không nghe thấy vẫn cứ tiếp tục tra tấn nàng. Hắn muốn nghe nàng cầu xin hắn được giải thoát, muốn nhìn thấy con gái kẻ thù trở nên dễ tiện như thế nào trước mặt hắn. Cái mong muốn chưa đạt được hắn vẫn không ngừng lại!

Ngón tay hắn đẩy ma thuật luồn lách, co rút trong cơ thể nàng, khiến hai chân nàng đơ cứng, dù hắn đã buông ra vẫn không thể khép lại được! Đúng là thảm bại hơn cả thảm bại! Nàng do không chịu nổi mà nước mắt trào ra. Hắn lạnh lùng nhìn từng dòng chảy xuống gương mặt xinh xắn của nàng.

-Dừng lại đi mà!

Đây là lần thứ n nàng mở lời cầu xin hắn. Đối lại với thái độ cầu khẩn của nàng, hắn thờ ơ rút ngón tay ra khỏi người nàng. Mật ngọt từ cơ thể nàng thẩm ướt ngón tay hắn. Thản nhiên, hắn đưa lên miệng liếm thứ mật ấy trước đôi mắt mở to của nàng.

13. Chương 13: Có Oán Tắt Báo

Hắn... làm gì vậy? Nàng kinh hoảng. Nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng không hiểu sao hắn có chút dịu xuống. Đề mạnh nàng xuống hắn cởi y phục trên người rồi nhanh chóng tiến sâu vào trong người nàng. Ngay giờ nàng kiệt sức lắm rồi mà hắn còn mạnh bạo như thế chẳng thể nói cũng biết nàng nhanh chóng ngất đi!

...

-Ừ... ưm!

Nàng trở mình, cả cơ thể rã rời, hai chân run rẩy, mềm nhũn. Hắn... thật quá đáng mà! Nàng thút thít khóc, tự dừng lại làm vậy! Nhất định không phải là chơi rồi! Phải mau chóng liên lạc với Kim Châu thôi, nhanh chóng chấm dứt hợp đồng chứ cứ vậy hoài chắc chết sớm! Vừa định xoay người ngồi dậy liền bị một bàn tay to lớn chạm vào người làm cho run rẩy, hắn còn chưa đi sao?

-Tĩnh rồi à?

-Hu hu...

Nàng run sợ kéo chăn cuộn vào người, hắn cực kì đáng sợ! Nhìn thấy dáng vẻ của nàng hắn cũng biết là do hôm qua không kiềm chế được mà quá tay với nàng nhưng điều này không thể giảm xuống một chút hận thù nào của hắn. Ôm nàng đang sợ hãi vào lòng, hắn hôn nhẹ trấn an rồi bỏ ra ngoài. Nàng vẫn cuộn mình trong chăn vì kinh hãi.

...

Ngày thứ tám của hợp đồng. Đối với hắn mà nói nàng sẽ là của hắn mãi mãi chẳng qua chỉ là hạn về của nàng chỉ còn hai ngày thôi. Dự tính lúc đầu của hắn là dụ hoặc nàng, khiến nàng yêu hắn rồi chính lúc đó hắn sẽ bỏ nàng một cách tàn nhẫn giống như ba hắn đã bỏ người mẹ đáng thương của hắn vậy. Trả thù, hắn đã chờ biết bao lâu để được trả thù, đã ngậm bao cay đắng để chờ đến ngày này quyết không thể bỏ qua. Nhưng mà chính hắn cũng không biết vì sao hôm qua lại kích động mạnh đến vậy mà ra tay với nàng. Phải chăng là vì câu nói của Kim Châu muốn đưa nàng rời khỏi Xích gia? Hay là còn vì một lý do nào khác?

-Gọi tiểu thư xuống cho tôi!

-Vâng thưa thiếu gia!

...

Nàng đứng trước mặt hắn không biết lại có việc gì. Hai chân truyền lại một cảm giác đau nhức đến không đứng nổi!

-Em có muốn đến trường Triệu Hy?

Nàng ngạc nhiên, Triệu Hy, ngôi trường danh tiếng về việc đào tạo các nhân tài, thường chỉ những tiểu thư, công tử con nhà quyền quý mới được tham gia vào học nhưng hắn hỏi làm gì?

-Không!

-Vì sao?

-Tôi thấy khả năng của mình không đủ!

Dĩ nhiên khả năng mà nàng nói còn bao gồm cả về học lực lẫn kinh tế. Hắn nhìn nàng dăm dăm khiến nàng cảm thấy ngột ngạt mà cúi đầu xuống.

-Đến đây!

Hắn vươn tay ra, nàng nhìn lên thấy con người đen trong suốt bá đạo của hắn đang bao tóm lấy mình không nhìn được khe rãnh mình một cái. Tiến đến trước mặt hắn nàng vẫn cảm thấy rất sợ.

-A!

Hắn kéo mạnh nàng làm nàng ngã xuống người hắn. Cơ thể nhỏ bé bị ép gắt gao vào lồng ngực rắn chắc của hắn, sợ hãi mà run rẩy. Hắn ôm nàng vào lòng cảm nhận hơi thở từ da thịt mềm mại, chậm rãi vuốt

ve làn da trắng muốt. Hấn nâng cằm nàng lên, bắt nàng đối diện với hấn. Nỗi sợ chưa tiêu tan nàng nhắm mắt lại. Cảm nhận được đôi môi mềm của nàng bị hấn hôn lấy, nuốt chửng. Hấn không có ý định dừng lại, triền miên mà hôn nàng, bây giờ nàng là của hấn, hấn sẽ hưởng dụng nàng sạch sẽ không còn chút xương!

...

-Đi với tôi, mau thay đồ!

-Đi đâu?

-Sẽ biết, mau thay đồ đi!

Hấn đưa nàng bộ váy màu xanh, kết ren hoa tinh xảo, một bộ đồ đắt tiền, nàng ướm lên người cảm thấy vừa vặn. Định bước vào phòng thay đồ, liền bị hấn gọi giật:

-Thay ở đây!

Cái gì? Nàng sững sốt nhìn hấn, thay ở đây á?

-Không thích!

-Nếu em không tự thay thì tôi sẽ thay giúp!

Nói xong hấn tiến lên một bước dọa nàng sợ hãi lui về sau. Nàng lắp bắp:

-Ồ... ở ngoài này... lạnh lắm!

Lý do không chính đáng mấy nhưng mà nàng hy vọng là hấn không ép nữa. Hấn cười nhạt nhìn nàng:

-Lạnh sao? Đến đây!

Nàng khẽ tiến về phía hấn, lòng không ngừng lo sợ. Hấn ôm nàng vào lòng, lấy áo trên tay nàng bỏ xuống đất, rồi bế nàng đến chiếc ghế sofa lớn. Đặt nàng nằm xuống hấn bắt đầu cởi nút áo cổ. Nàng hoảng, không phải là cái đó nữa chứ? Nàng lập tức giãy giụa:

-Không... không dừng mà!

Hấn kiềm nàng lại, cúi xuống bên tai nàng, giọng nói đầy ma mị:

-Em sợ gì? Tôi thay áo cho em thôi mà!

Nàng khẽ run. Hấn cười nhạt, vẫn tiếp tục. Nàng nhắm chặt mắt lại, để hấn tự nhiên mà cởi bỏ hết đồ trên người nàng xuống. Cơ thể nàng hấn rất quen thuộc nhưng bao giờ hấn vẫn thấy nàng rất đẹp, không mang vẻ già dặn như tất cả những người phụ nữ hấn gặp. Trong phòng máy điều hòa đang bật làm cơ thể trắng tuyết của nàng khẽ run, hấn ôm nàng vào lòng, mặc bộ đầm xanh vào cho nàng. Bàn tay hấn lướt qua cơ thể nàng một cách bá đạo. Nàng không biết vì sao mỗi khi hấn chạm vào nàng đều làm nàng khẽ run.

-Xong rồi, mở mắt ra đi!

Nàng từ từ mở mắt. Gương mặt hấn hiện rõ ngay trước mặt, gương mặt đẹp như tạc, rắn rỏi, mạnh mẽ. Hấn cúi xuống nuốt trọn đôi môi mềm mại của nàng. Mãi một lúc, hấn mới lưu luyến rời khỏi nàng mà đi ra ngoài.

-Em chuẩn bị nhanh lên, tôi đợi dưới xe!

Tiếng đóng cửa đã vang lên từ khá lâu nàng vẫn ngồi đó. Nàng không biết mình sẽ đi đâu vào ngày hôm nay với hấn mà biết chuẩn bị những gì, đành mang theo túi xách nhỏ với vài thứ lặt vặt. Búi mái tóc dài lên, cột lại bằng một cái nơ chấm bi xanh cho cùng tông màu với váy, nàng nhìn vào gương. Một thiếu nữ với căn cổ trắng ngần, vận bộ váy màu xanh tao nhã, gương mặt tròn, đôi mắt to, môi hồng mọng. Nàng ngắm một hồi, khoác túi vào tay rồi đứng lên ra khỏi phòng.

...

Lần đầu tiên nàng đến khách sạn cao cấp như vậy, giống như phòng tổng thống ấy. Thảm lông thú, những thứ xa hoa đắt tiền, một cuộc sống thượng lưu xa xỉ. Hấn đưa nàng đến đây làm gì chứ? Đưa nàng đến phòng xong là đi mất, nàng ngồi đợi muốn ngủ gục. Giờ nàng nhớ gia đình lắm, nhớ những tiếng cãi vã của

hai ông bà, nụ cười dịu dàng của mẹ và cái lưng nhể nhại mồ hôi của ba vào những trưa nắng gắt. Bảo Bối đã về chưa? Thuyền Quân như thế nào rồi? Từ ngày ở Xích gia nàng như tách biệt với thế giới bên ngoài. Ngoài Tiêu Kỳ và hôn thê của hần-Kim Châu cùng vài người hầu thì nàng không được gặp ai nữa hết. Thật là cô độc quá!

-Mời tiểu thư dùng bữa!

Nàng giật mình quay lại, mấy người hầu của khách sạn này ăn mặc cũng thật là đẹp, toát lên vẻ sang trọng. Họ bày cả một bàn ăn lớn, nàng cười nhẹ gật đầu:

-Cảm ơn!

Ngồi vào bàn, một nữ nhân viên tiến đến:

-Tiểu thư cần gì nữa không?

-Ồ, không, được rồi, tôi tự ăn được!

-Vâng!

Chờ họ lui hết ra ngoài, nàng mới lấy lại gương mặt ảm đạm, xa nhà thật buồn quá.

-Em sao vậy?

Nàng ngước lên, hần đang đứng ở cửa. Nàng lại cúi đầu xuống. Hần tiến gần về phía nàng, phát hiện trên chiếc váy xanh có thấm nước, là nàng đang khóc! Ôm nàng vào lòng, vén những sợi tóc mai để lộ gương mặt như hoa xinh đẹp. Ngón tay hần ngăn chặn những dòng nước mắt đang lăn chã rơi. Nàng tựa đầu vào lòng hần, nức nở:

-Tôi... nhớ nhà!

-Ừm!

Hần cũng hiểu cảm giác của nàng. Bế nàng ngồi lên đùi hần ôn nhu hôn lên đôi mắt đầm nước, lông mi đen cong uốn lượn theo bầu mắt vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ.

-Đừng khóc nữa! Ngày mai là em được về mà!

Nàng gật gật đầu, tựa vào lòng hần. Không hiểu sao hần có cảm giác mát mát. Đột nhiên nhớ đến mẹ nàng, hần không kiềm được hận ý, siết chặt cánh tay nàng, hần gằn giọng:

-Việc hôm trước, em đã nhớ rõ chưa?

14. Chương 14: Gặp Lại Cố Nhân

Nàng nhớ đến cái hộp hần đưa ình liền gật đầu. Xích Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt của nàng, không nói không rằng gắt gao chế trụ môi nàng. Sau một hồi lâu mới thả nàng ra, Tiêu Kỳ nhìn chằm chằm vào gương mặt nàng, giống thật, rất giống người đàn bà chết tiết đó! Bỗng chốc thấy lòng tức giận liền xô nàng ra, đứng lên bước ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm một cái, nàng bị đẩy ngã ngồi trên đất không hiểu tại sao.

...

Cuối cùng cũng về đến nhà, a thoải mái quá đi! Ngồi trên máy bay mấy tiếng đồng hồ làm nàng mệt thừ, giờ đi tắm là thích nhất!

-Ngọc thối về rồi à?

-Thuyền Quân huynh toàn đổ tội lên đầu người khác không a!

Vừa thấy ông anh nàng đổ quao hét lớn! Cứ tưởng mười ngày nghỉ được đi đâu chơi với bạn bè ai dè phải thực hiện hợp đồng này, toàn là tại ông anh họ này cả!

-Ấy, lúc đó huynh có nghĩ là hấn làm thiệt đâu, cứ tưởng hấn nói đùa chứ!

Nàng giơ nắm đấm sắp thoi cho ông anh một quyền thì...

-Đại ca tỷ tỷ về rồi kìa!

-Hẹn vui không con?

Mẹ nàng từ trên gác đi xuống, nở nụ cười. Nàng chạy đến ôm chầm lấy cổ bà, chợt nhớ đến lời của hấn, nàng kéo mẹ vào phòng riêng.

-Coi nó kìa, mê trai ghê chưa, đi mấy ngày về mà không thèm chào ông một tiếng, nhỏ to với mẹ chuyện gì đấy?

Ông nàng từ trên lầu đi xuống thấy nàng nắm tay mẹ kéo vào phòng liền bức xúc. Ngay khi ông cất tiếng bà như tìm được cơ hội để gây liên phản bác:

-Ông làm như mình không mê gái chắc? Nó hẹn lần đầu tiên thì chọn rộn thế có gì đâu mà ông thắc mắc?

-Bà thì biết cái gì mà hẹn với hò?

Mọi người tản mát đi hết mặc cho hai ông bà độ khẩu với nhau!

...

-Mẹ ơi, anh đưa cho con cái này nè nói đưa về ẹ!

-Đâu, đưa mẹ xem?

Bà cười cười nhìn con gái, vừa nhìn thấy chiếc hộp mặt bà trở nên tái nhợt. Trên hộp còn ghi rõ ba chữ “Lăng Tiểu Tiểu”, chiếc hộp này mười sáu năm về trước chính bà từ chối nó từ tay người đàn ông kia, giờ tại sao lại ở trong tay người yêu con gái bà?

-Cái này... Mẹ quên nữa người yêu con tên gì?

Nàng cúi đầu, hấn đâu phải người yêu nàng chứ? Nhưng mà tình cảnh này đành phải cam lòng thôi.

-Anh ấy tên là Xích Tiêu Kỳ!

Xích Tiêu Kỳ? Có phải là con trai ông ấy? Xích Toàn, ông có âm mưu gì chẳng?

-Nói mẹ cảm ơn Tiêu Kỳ nhé, con đi xa cũng mệt rồi, con mau nghỉ ngơi đi!

-Dạ!

Bà cầm chiếc hộp đi ra ngoài. Còn nhớ như in, mười sáu năm về trước khi bà hoài thai Phi Tần ông ấy đã cầm chiếc hộp này đến.

-Tiểu Tiểu, em không thể thay đổi sao? Anh đã theo em từ lúc em chưa yêu hấn kia mà, tại vì cái gì em lại quyết chọn hấn chứ không chọn anh?

-Xích Toàn, anh phải hiểu rõ hôn nhân là vì tình yêu. Em rất cảm ơn anh những gì mà bao năm qua anh giành cho em nhưng mà tình cảm của em đối với anh không phải là tình yêu, hơn nữa em đã có thai rồi!

-Cái gì? Em sao lại...

Mặt ông cực kì khó coi. Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đáp:

-Anh, chiếc hộp này em xin trả lại, giờ em đã là phụ nữ có con, vài hôm nữa là cử hành hôn lễ, em và Nhan Cầu đã đính hôn cách đây ba năm rồi, chỉ vì gia đình nên chưa thể chính thức sống chung thôi nhưng trên danh nghĩa anh ấy đã là chồng của em ba năm rồi!

-Tiểu Tiểu...

-Em biết anh đau lòng nhưng mà em không thể làm gì khác!

-Em có thai đã bao nhiêu lâu rồi?

-Vừa hơn một tháng!

-Em bỏ nó đi!

-Anh nói cái gì vậy Xích Toàn? Nó là cốt nhục của em, là con của Nhan Cầu em sao có thể bỏ nó đi được?

Tiểu Tiểu tức giận quát lớn. Xích Toàn nhìn bà biết mình lỡ lời liền dịu giọng lại:

-Nếu vậy em hủy hôn đi, con em anh sẽ bảo dưỡng nó như con ruột của anh, em nghĩ đi cái gì mà anh không có? Tiền bạc, quyền lực, bất kể điều gì em muốn anh đều có thể làm, sao em lại phải nhất định lấy hấn khi hấn không thể lo cho em bằng anh?

-Xích Toàn, em nói rồi, em không yêu anh, hơn nữa em cũng không muốn mang tiếng là “hồng hạnh vượt tường”, anh nghĩ đi, khi nó lớn nó không là cốt nhục của anh, anh sẽ còn yêu thương nó sao? Hơn nữa em nghe nói anh cũng có con rồi sao lại không chấp nhận nó? Anh có biết nỗi khổ của một người đàn bà có con mà không được công nhận không? Em không muốn giữa hai chúng ta vốn đã có tình cảm bằng hữu đẹp đẽ lại bị phá vỡ bởi chuyện này!

Nói xong, bà quay người bỏ đi.

...

Xích Toàn, đã mười sáu năm rồi, anh không liên lạc, có phải là trốn mặt em không? Biết rằng ngày đó đã làm anh đau khổ nhưng mà em không còn cách nào khác. Hôn lễ của em anh không dự, giờ chiếc hộp này trở về tay em có phải là do ý của anh không?

-Anh ơi!

-Hả? Gì em?

Nhan Cầu đang loay hoay dưới bếp thấy bà đi xuống mặt đầy tâm sự thì liền dừng tay đứng dậy.

-Mai có lẽ em phải đi gặp một người, anh nấu bữa cho nhà giúp em nhé!

-Ừ, mà có phải em đi gặp người đó không?

Nhan Cầu quả nhiên tinh ý, mà cũng không khó đoán vì trước giờ từ lúc ông yêu Tiểu Tiểu chỉ có mình Xích Toàn là làm bà lo lắng đến thôi.

-Ừ, con trai ông ấy đưa con mình cái này!

Đón cái hộp từ tay vợ ông cũng hiểu được chuyện gì. Xích Toàn, hấn si tình đến vậy ư?

...

Xích gia, ngự thư Họa Tiểu.

-Phu nhân muốn tìm ai ạ?

-Tôi muốn gặp ngài Xích Toàn!

-Phu nhân phiền đợi một chút!

Người nữ hầu chạy vào trong ngự thư. Bà im lặng, ngự thư này ông cũng đặt theo tên của bà. Họa Tiểu, bà cầm chặt giỏ xách trong tay, ông thật sự là muốn gì khi gửi lại chiếc nhẫn này?

-Phu nhân, ngài nói hôm nay không khỏe không thể tiếp khách!

Xích Toàn ông trốn tránh đến bao giờ đây?

-Phiền cô vào nói lại với ngài ấy rằng tôi có chuyện quan trọng!

-Vâng!

Người nữ hầu lần nữa quay bước vào trong.

-À, khoan! Cô nói với ngài ấy tôi là Lăng Tiểu Tiểu!

Một lát sau.

-Tiểu Tiểu, thật là em sao?

Sau khi đuổi người hầu ra ngoài hết, Xích Toàn ngồi đối diện với bà, giọng run run không che nổi cảm xúc.

-Anh là có ý gì?

-Có ý gì?

Ông sửng sốt, bỗng nhiên bà lại hỏi như vậy.

-Anh còn nhớ cái này không?

Chiếc hộp được đặt lên bàn đẩy về phía người đàn ông.

-Cái này... chính em đã từ chối nó nhưng sao lại...

-Không phải ý của anh sao?

-Ý của anh?

-Anh còn giả vờ ư? Chính con trai anh đưa cho con gái em bảo nó đem về cho em mà!

-Con?

Ông ngẩn người rồi như chợt nhớ ra điều gì liền thốt:

-À, là nó!

-Anh nói gì vậy? Tiêu Kỳ không phải là con anh sao?

-Anh chưa từng công nhận nó, Tiểu Tiểu, anh nuôi nó là vì em! Chẳng phải ngày đó chính em nói anh không được bỏ nó sao?

-Thì vậy, nhưng mà chiếc hộp này không phải chủ ý của anh ư?

-Không!

-Vậy...

Xích Toàn dựa vào ghế, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt. Hai mươi một năm kể từ ngày quen bà, ông chưa từng quên. Dù đã có tuổi nhưng bà vẫn còn nét đẹp của ngày xưa. Giá mà bà đừng yêu Nhan Cầu thì ông đã không phải đối diện với nỗi khổ sở bao nhiêu năm nay.

-Cái hộp này ngày xưa em không nhận, tối hôm đó anh uống rượu say đến nhà người đàn bà đó đưa nó cho cô ta. Lúc đầu anh thật không muốn nhận nó làm con nhưng mà sau khi mẹ nó mất bảy năm, anh gặp lại nên nhận nó làm con nuôi, cho nó tiếp quản Xích thị như em mong muốn. Nhưng mà em nói nó đưa cái này cho con gái em sao? Anh e là nó đã làm gì con em rồi!

-Anh nói làm gì là làm gì?

Giọng bà thoáng chốc tràn ngập lo âu, linh cảm của người mẹ báo động cho bà biết có điềm chẳng hay!

15. Chương 15: Mọi Chuyện Về Lở

Trong chiếc hộp cũ kĩ là một chiếc nhẫn bạc đã phai màu, đính một viên ruby đỏ, trong có vẻ bụi bặm lâu ngày.

-Kỉ vật của mẹ người phải không?

-Phải!

Tiêu Kỳ thừa nhận, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp, hồi ức đó hiện về rõ mồn một...

Một ngày mưa tháng bảy của mười sáu năm về trước.

Trước hiên một căn nhà sang trọng, một người phụ nữ dắt một đứa bé trai, tay cầm dù, gương mặt tiêu tụy lặng lẽ bấm chuông.

-Bà là ai?

-Làm ơn cho tôi gặp ngài Xích Toàn!

Cô hầu nhìn bà từ đầu đến cuối, rồi nhìn sang đứa bé bên cạnh hơi giật mình một chút rồi nói:

-Để tôi vào báo, phiền bà đợi!

Một lát sau trong nhà một người đàn ông trung niên đi ra, bên cạnh là cô hầu cầm dù che cho chủ.

-Cô đến đây làm gì?

-Xích Toàn, sao anh lại như vậy? Dù anh không còn yêu mẹ con em thì anh cũng đừng thẳng thừng vứt bỏ!

Người đàn bà chưa xốt nói. Ánh mắt của người đàn ông lạnh lẽo, vô tình, thốt một câu tàn nhẫn:

-Con của tôi? Cái này là cô làm cô chịu, tôi đã từng nói là cô phải bỏ nó rồi sao?

-Nhưng nó không có tội...

“Ba”. Một cái tát đầy lực khiến bà ngã sòng xoài ra đất. Người đàn ông bước đến lạnh lùng đá vào thân người phụ nữ yếu đuối kia.

-Đối với tôi đàn bà một đêm thì không giá trị, đừng đem đứa con hoang kia ra mà kể lể, cút khỏi nhà tôi nếu còn muốn sống!

-Anh là đồ vô sỉ!

Dường như chịu hết nỗi khổ đau người phụ nữ vùng dậy chỉ tay vào mặt ông. Người đàn ông thoáng chút tức giận chụp lấy cánh tay bà hất mạnh.

-Hình như cô hết muốn sống rồi, được! Dám chỉ tay vào mặt tôi sao? Cô nghĩ hạng đàn bà như cô là gì?

Nói rồi quay lại bảo cô hầu:

-Gọi thư ký cho tôi!

Cô hầu lúng túng. Ông ta giật phắt cây dù trong tay cô, quát:

-Nhanh!

-Dạ!

-Anh... anh muốn làm gì?

-Muốn làm gì cô sẽ biết thôi!

Thoắt cái một chiếc xe hơi dừng lại trước cổng nhà, một người nam bước ra:

-Tổng tài, ngài gọi tôi không biết có việc gì không?

-Có việc mới gọi cậu, mau thu hồi căn hộ của cô ta đi!

Người thư ký nhìn người đàn bà đôi mắt ráo hoảnh bên cạnh, có chút thương xót. Nhưng anh dĩ nhiên không muốn mất việc đành phải quay vào xe lấy giấy tờ.

-Anh không được làm vậy! Anh không nghĩ cho nó sao?

-Nó? Tôi đã bảo tôi không có con rồi mà!

Người đàn ông hừ lạnh.

-Thưa tổng tài đã xong!

-Tốt lắm!

-Không được! Tôi xin anh!

Người đàn bà thống khổ bám lấy chân người đàn ông lạnh lùng, nếu không có căn nhà đó làm sao bà có thể tiếp tục nuôi con được?

-Đưa cô ta quãng khỏi đây!

Hai người vệ sĩ bước ra khỏi nhà đi. Đứa bé si ngốc này giờ như tỉnh ngộ vội cầu xin:

-Cha, cha đừng làm vậy với mẹ...

“Bốp”.

-Con hoang! Ai là cha mày, cút!

Tiếng đóng cửa một cái rầm lạnh lùng. Người thư ký có chút thương xót nhét vào tay đứa bé một ít tiền:

-Mau rời khỏi đây đi, nói mẹ cháu đừng quay lại nữa kẻo sau này sẽ có chuyện không tốt!

Đứa bé đẩy tay không nhận:

-Cháu không nhận đâu, cảm ơn chú!

Rồi vụt chạy theo mẹ trong cơn mưa...

Đêm hôm đó, thất tịch. Mẹ hắn ra đi mãi mãi bên một lẽ đường. Hắn cảm hận người cha tàn nhẫn đã đẩy mẹ hắn đến cái chết. Một manh chiếu, xác mẹ hắn được một số người hàng xóm có lương tâm hỏa táng đi... Từ trong đôi mắt của đứa bé hận thù đã bắt đầu...

Ba năm sau, trong một lần đi chở hàng giúp người khác hắn nhìn thấy người cha đó đang cười đùa với một người phụ nữ. Tên bà ta là Lăng Tiểu Tiểu...

Vì người đàn bà đó mà bỏ mẹ hắn? Được! Hãy chống mắt lên mà coi!

...

Cha hắn mãi chẳng thể có con nối dõi, đúng là trời trả báo! Hắn xin vào làm việc trong công ty cha hắn dưới một cái tên khác năm hắn mười lăm tuổi. Làm việc dưới cấp, hắn nhìn thấy đủ thủ đoạn dè tiện, luồn cúi của con người. Từ từ, vì uy tín và năng lực hắn được chú ý. Mãi cho đến khi gặp mặt cha hắn, ông ta mới nhớ đến đứa con hoang ngày nào. Bà nội hắn biết chuyện đã giục cha hắn nhận hắn làm con nuôi. Vì ngày trước có con với mẹ hắn đều không có hôn thú, giấy tờ, đâu thể ngang nhiên nhận một kẻ không rõ nguồn gốc làm con ruột được! Hắn cười nhạt! Nhận con ruột làm con nuôi, đúng là chuyện có một không hai trên đời! Từ đó hắn giúp cha nhiều việc trong Xích thị và giờ hắn chính thức cai quản khối tài sản khổng lồ, cha con hắn dù gặp mặt nhau không ít lần nhưng tuyệt không nói với nhau nửa lời, có chăng chỉ là bàn về công việc.

...

Trở về với thực tại, cuộc đời sao lại trở trêu. Nhưng mà hắn cần quyền lực để trả thù! Bấy lâu nay hắn luôn lấy lòng bà nội, chính bà tiến cử hắn thì bà sẽ giúp cho quyền lực của hắn tồn tại vững bền. Khi cha hắn chết, hắn sẽ thôn tóm tất cả, Xích thị, cần phải bài trừ những kẻ không có lợi và giữ lại những kẻ trung thành là kinh nghiệm khi làm thuộc cấp của hắn. Chỉ có từng trải qua mới không mắc sai lầm. Giờ hắn là doanh nhân, tổng tài thành đạt nhất. Cái gì hắn muốn đều có cả, duy chỉ có một thứ hắn không thể tìm lại được chính là người mẹ đáng thương!

-Tiêu Kỳ!

Thuyền Quân khẽ gọi.

-Gi?

-Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta!

-Rồi người sẽ biết!

Làm gì tiếp theo ư? Con gái của kẻ thù thì dĩ nhiên sẽ có nhiều trò vui rồi!

-Ta phải về làm mấy bài thuyết trình cho tuần tới, chào!

Thuyền Quân đứng lên ra về. Còn lại mình hấn, lúc nào cũng chỉ còn mình hấn ở lại. Từng hạt mưa lất phất bay bay...

...

-Thiếu gia, có Đồng tiểu thư đến chờ ngài!

-Tôi biết rồi, cô ấy đang ở đâu?

-Thưa, tiểu thư chờ ngài ở sảnh!

-Ừm!

Hấn lặng lẽ bước vào. Đồng Kim Châu vò áo, cô hơi sợ nhưng nếu không thử thì có thể chỉ còn thất bại mà thôi, bằng mọi giá phải thử một lần!

-Có việc gì?

-Em có chuyện muốn hỏi anh!

-Nói đi!

-Chuyện Lăng tiểu thư...

-Sao?

Gương mặt Tiêu Kỳ bỗng nhiên trở nên khó coi. Kim Châu sợ hãi nói liền một mạch:

-Em biết Lăng tiểu thư có nợ anh một số tiền, nhưng hiện tại cô ấy còn nhỏ, cần phải học hành, hơn nữa anh không thấy hơi quá đáng sao? Phi Tần chỉ là học sinh cấp ba, anh làm vậy không sợ ảnh hưởng tương lai của cô ấy ư? Hơn nữa Phi Tần và em trước đây cũng có chút thâm tình, chi bằng để em thay cô ấy trả số tiền đó cho anh rồi anh cho cô ấy về với gia đình. Còn... nếu anh không thích thì từ đây đến ngày cử hành hôn lễ em sẽ không đến phiền anh nữa!

Cuối cùng cũng nói hết! Cô im lặng chờ đợi phản ứng của Tiêu Kỳ. Mãi một lúc lâu không thấy anh nói gì mới ngước lên, giật mình vì gương mặt anh đang kẻ sất. Hơi thở cô có chút rối loạn, tim đập nhanh, cô lặng lẽ nuốt ực, cắn lấy môi mình.

-Đó là tất cả những gì cô muốn nói?

Cô cố gắng gạt đầu.

-Vậy giờ về đi!

-Nhưng anh phải cho em biết anh có đồng ý không đã!

-Đồng ý? Cô với Lăng tiểu thư có thâm tình từ bao giờ? Theo tôi biết trước đây hai người còn chưa từng gặp nhau mà, lần trước chẳng phải cô đã tát cô ấy sao?

Tiêu Kỳ cười mỉa mai. Định qua mặt hấn? Còn quá ngây thơ!

16. Chương 16: Giải Thích

Nàng ngã nhào xuống đất. Lấy tay vuốt má, nàng vẫn quyết phải hỏi cho bằng được khúc mắc này.

-A!

Hấn ngồi xuống nắm lấy tóc nàng giật ngược ra sau!

-Mẹ cô chính là thứ ti tiện nhất!

-Vì sao?

Nàng nén đau quật cường mà hỏi lớn. Trong đáy mắt Tiêu Kỳ hiện ra hình ảnh của mẹ năm đó phút chốc cảm thấy lửa hận sục sôi càng siết mạnh tay.

-Tôi muốn nghe giải thích!

Nàng thét lớn! Chắc chắn là có uẩn khúc nên hấn mới nổi điên như vậy!

-Câm miệng!

-Miệng tôi, tôi có quyền nói! Anh hận mẹ tôi chuyện gì là do bà ấy làm! Còn tôi làm gì anh? Toàn là bị lợi dụng!

Hấn như không kiềm nổi cơn giận muốn phá hủy lí trí! Tại sao? Tại sao trên đời này lại sanh ra hấn? Đày hấn vào khổ đau suốt bao nhiêu năm? Đã không để mẹ con hấn sống một cuộc đời bình thường? Bây giờ hấn có gì? Tiền tài và địa vị! Thì sao? Mẹ hấn có thể sống lại sao? Có thể bù đắp cho hấn sao? Người đàn ông mang danh là cha mà lại từ bỏ đứa con của mình để hằng ngày hấn phải chịu giày vò khổ sở, là mẹ nàng, chính là bà ta! Hấn nhất định phải trả thù!

...

“Rầm”. A!

-Anh làm gì vậy?

Nàng bị hấn bế thốc đi về phòng rồi quăng thẳng lên giường! Đôi mắt hấn đục ngầu những tia máu! Oa, hấn làm nàng bị dọa a!

“Roẹt roẹt”. Áo của nàng bị hấn xé nát, cơ thể nàng phơi bày trước mắt hấn làm cho sự điên cuồng của hấn lên đến đỉnh điểm!

-A! Đừng!

Hấn đè nàng xuống thẳng sức mà tiến vào người nàng khiến nàng không kịp chuẩn bị. Trong phòng những tiếng la hét thất thanh truyền ra.

...

-A, anh giải thích được chưa?

Hấn như phát tiết hết vào cơ thể nàng khiến nàng muốn đứt hơi mà chết! Con người hấn đen sẫm lại nhìn vào gương mặt ửng hồng của nàng.

-Hừ!

Ngồi dậy, hấn mặc áo vào không để ý đến nàng nằm thở dốc bên dưới.

“...”. Mày chau lại, tay nàng bấu vào hấn thật đau.

-Anh giải thích rõ ràng cho tôi nghe!

Nàng rất dứt khoát, kiên quyết phải thấu đạt sự tình. Vì cái gì mà hấn hận mẹ nàng, rồi lại vì cái gì mà trút hận lên đầu nàng?

-Cô thực sự muốn nghe?

Giọng hấn không có nửa điểm nhu tình, lạnh lùng mà thâm ý. Nàng gật đầu. Nhất định phải nghe cho bằng được!

-Người cha vĩ đại của tôi yêu mẹ cô. Ông ấy thà chối bỏ con ruột của mình để theo một người đàn bà khác. Chắc mẹ cô không bao giờ kể cho cô nghe về ông ta, cũng không thể tin được một kẻ tàn nhẫn như vậy lại có biết bao nhu tình với người mẹ tốt lành của cô!

Đáy mắt hấn gọn sáng. Con người thăm thẳm tưởng như không thấy một tia sáng nào.

-VẬY... mẹ anh đâu?

-Mẹ tôi?

-A... anh làm gì vậy?

Bàn tay to đầy lực của hắn siết lấy cổ nàng. Bàn tay nhỏ nhắn bám lấy cánh tay to lớn kia, một chút không khí cũng không thể lọt qua phế quản.

-Chính mẹ cô đã giết bà ấy!

-Nhưng... nhưng mà... tại... tại sao?

-Cô nghe cho kỹ, nhớ cho kỹ tội ác của mẹ cô gây ra!

Giọng hắn trầm thấp mà cổ đờ nén cơn giận cùng nổi thống khổ bao nhiêu năm. Hắn chính là muốn kể lại, muốn cho nàng biết rõ mười sáu năm về trước khi nàng sinh ra đời mẹ nàng đã gây đến cái chết ẹ hắn như thế nào!

-Cô giờ thì hiểu rồi chứ? Cô sinh ra từ trong bụng người mẹ độc ác, tôi hận nhất chính là mẹ cô! Đừng bao giờ mộng tưởng cô có thể trở thành thiếu nữ nãi nãi của Xích gia! Đáng chết!

Hắn siết mạnh cái cổ mảnh khảnh của nàng, gương mặt nàng chuyển dần thành màu tím. Hơi thở khó nhọc của nàng thức tỉnh hắn. Bàn tay to lớn buông ra, nàng vội hộp ngay một ngụm khí vào.

-Nhưng mẹ tôi không biết chuyện này mà!

Đôi mày thanh tú nhíu chặt nhìn về phía hắn. Gương mặt u ám của hắn thoáng qua một tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng biến mất, vẫn thủy chung một nét lạnh lùng.

-Mẹ tôi không yêu cha anh, hai người là bạn thân với nhau. Sau mẹ tôi kết hôn với cha tôi thì ông ấy biến mất không có quay lại, hôn lễ của mẹ ông ấy cũng không dự.

-Nói mẹ cô không biết thì sao lại nói cha tôi nhận nuôi tôi? Không phải mâu thuẫn sao?

Hắn cười lạnh một tiếng. Còn nhớ ngày hắn về Xích gia, mỗi lần cha hắn say rượu thường hay lầm nhảm: "Mày... là do dì Tiểu Tiểu... muốn tao nuôi mày... là do dì ấy... mày mới sống được... mới được về Xích gia... đồ con hoang... con hoang...". Giọng ông ta lẽ nhè nhưng vẫn nghe được rất rõ cứ lặp đi lặp lại. Hắn lúc đó mới biết là do người đàn bà kia bảo cha hắn nhận hắn làm con, ra là bà ta biết hết vậy mà lại để mẹ hắn chết! Đồ đạo đức giả!

-Sau khi mẹ con chết, dì mới biết nên nói cha con nhận con về, Tiêu Kỳ!

Cửa phòng chợt mở. Đằng sau cánh cửa xuất hiện hai bóng người, là mẹ nàng và cha hắn. Có lẽ hai người đã nghe rõ hết. Phi Tần hốt hoảng, dù người được chiếc chăn che đậy cũng không thoát khỏi xấu hổ nép vào sau lưng hắn. Gương mặt anh tuấn thêm phần lạnh đậm không hề sợ hãi nhìn về phía người phụ nữ kia. Xích Toàn nén không được giận, quát lớn:

-Mày là đồ vô ơn, phản phúc. Đúng là đồ con hoang! Mày nghĩ ngày hôm nay mày được tiếp quản Xích thị là từ trên trời rơi xuống phải không? Không có dì Tiểu đừng hòng mà được ta nhận làm con! Đồ...

-Anh đừng tức giận! Dù gì cũng là lỗi của em mà!

Tiểu Tiểu cắt ngang tiếng mắng chửi của ông. Bà nhẹ nhàng quay lại về phía hắn.

-Ta có thể nói chuyện với con một chút không Tiêu Kỳ?

...

Ngoài phòng khách ba người ngồi đối diện nhau. Phi Tần được mẹ phân phó cho ở trong phòng của hắn. Chuyện này thật sự chính là khúc mắc lớn nhất của bà.

-Con có thể hận ta Tiêu Kỳ! Nhưng mà ta thật sự muốn con nghe ta giải thích!

Tiêu Kỳ lạnh đậm không nói gì, bà ta còn muốn bao biện thế nào đây? Hừ, những kẻ "đạo học giả, ngụy quân tử" lúc nào cũng ỉnh đưng, gây tội rồi lại thoát tội dễ dàng.

-Mười sáu năm về trước lúc ta mang thai Phi Tần, lúc đó ta có một người bạn thân là Kim Chính, làm cùng sở với mẹ con!

Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, đôi mắt xa xăm nhìn vào không gian. Chính là cho đến bây giờ bà cũng không thoát được cảm giác tội lỗi đó.

-Ta hoàn toàn không hề biết cha con lại có con trai vì ông ấy chính là nhất lòng yêu ta đã năm năm. Tình cảm của ông ấy ta biết rõ mà không đáp lại được. Ta có biết qua mẹ con là do Kim Chính giới thiệu, lúc đó bà ấy cũng không nói cho ta biết là có con trai, mà lại là con trai của Xích Toàn.

Gương mặt Xích Toàn hơi chùng xuống. Tiêu Kỳ vẫn điềm nhiên như không.

-Sau khi mẹ con mất ba ngày Kim Chính mới báo cho ta biết. Lúc đó ta tìm cha con bảo ông ấy đem con trai mình về. Nhưng mà...

Hắn im lặng biết rõ, là cha hắn phản đối! Ông ta đời nào chịu nhận con ruột của mình! Khóe môi hắn nhếch nhẹ một cái đầy châm biếm.

-Lúc đó ta không đồng ý, nhưng dì có nói là nếu dì sanh con gái thì sẽ gả cho con trai ta, vì thế ta mới đi tìm. Tuy nhiên lúc đó mi lại rời đi, kết cục là tìm không thấy cho đến lúc mi tìm vào làm việc ở Xích thị. Hừ, mi tưởng ngang nhiên mà nài nài biết mi là con ta sao? Ta mà không nói bà ta cũng chẳng biết mà nhận mi về đâu!

Xích Toàn chậm rãi tiếp lời.

-Hừ, không phải là ông không thể sinh sao?

Còn nhớ lúc hắn được nhận về, bà nội có nói cho hắn nghe là ông ta không thể sinh con nên mới nhận hắn.

-Mười mấy năm đó chính ta không có ý sinh! Nếu nói ta không thể đẻ hậu thì sao mi có thể ra đời? Chính là ta chờ đợi mi về!

Chờ? Chờ hắn về? Vì người đàn bà này sanh con gái nên muốn hắn cưới con bà ta mà đợi hắn về? Rốt cuộc cũng là vì người đàn bà này!

-Đến bây giờ ta rất hối hận, nếu ta biết chuyện sớm một chút thì đã không để mẹ con ra đi như thế. Có lẽ ta là kẻ rất đáng hận nhưng mà...

Cả ba người đồng loạt im lặng. Một khoảng lặng kín trầm mặc. Mỗi người một ý, dường như ai cũng nuôi mộng của mình. Rất lâu sau vẫn không ai cất tiếng.

...

-Cô làm gì đó?

Vừa bước vào liền thấy nàng nằm trên giường ôm lấy một cuốn sách cũ màu. Là quyển nhật kí của mẹ hắn!

-Mẹ anh rất yêu cha của anh!

Nàng cười. Hắn thoáng chốc cảm thấy đau đớn, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

-Thật đáng ngưỡng mộ!

Nụ cười kia trong vắt như một tia sáng nhỏ ấm áp hiện trong mắt hắn.

17. Chương 17: Suy Nghĩ Của Nàng

-Ngưỡng mộ?

Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, đôi mắt hàm chứa tia nghi hoặc.

-Không phải sao? Bà ấy rất yêu cha anh, nhưng mà...

Nàng khẽ mím môi lại.

-Nhưng mà cha anh không biết quý điều đó! Được yêu là điều hạnh phúc!

Hắn trầm mặc không nói gì. Được yêu là hạnh phúc? Phi Tần nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, ánh nắng xuyên qua chiếc kính lớn lấp lánh.

-Tôi cũng muốn có người yêu mình a!

Nàng khẽ vuốt nhẹ bìa quyển nhật kí. Trong lòng hắn bỗng nhiên ấm áp kì lạ.

-Ừm!

Nàng kinh ngạc mở to mắt, hắn đột nhiên lại hôn nàng a. Khi hắn buông ra, nàng bỗng nhiên lại bối rối. Từ sau hôm đó mẹ nàng đã nói cho nàng nghe nhiều điều, nàng rốt cuộc cũng đã hiểu rõ cái gì gọi là hôn, cái gì gọi là yêu. Nhưng mà, mãi đến lúc này mới nghĩ đến, rốt cuộc có ai yêu mình hay không?

-A! Anh muốn gì?

-Im lặng!

Hắn đè nàng xuống! Oa, đừng nói là ngay tại đây nha! Nàng không thích!

-Không muốn! Không muốn!

-Sau này em làm vợ tôi, có gì mà không muốn?

-Anh chấp nhận?

Hắn không trả lời vùi sâu vào cổ áo nàng. Nàng muốn đẩy hắn ra cũng không được, đành mặc cho hắn bá đạo chiếm lấy.

-Hận tôi không?

-Không!

-Vì sao?

-Không biết!

-Không biết?

-Anh làm vậy là vì mẹ anh mà!

-...

-Nhưng...

-...

-Anh lúc đó có hận cha anh không?

-Tất nhiên!

-Vì sao?

-Em còn phải hỏi?

-Vì cha anh bỏ rơi mẹ con anh, nên anh muốn trả thù, đúng không?

-...

-Lúc đó anh bị bỏ rơi! Nhưng mà tại sao anh không nghĩ nếu như anh bỏ rơi tôi, anh không khác gì cha anh cả!

-Em nói vậy là có ý gì?

Hắn đột nhiên dừng động tác, ngẩng đầu lên hỏi nàng.

-Nếu như tôi có con, anh muốn trả thù mẹ tôi nên bỏ rơi tôi thì cũng giống như ngày trước cha anh bỏ rơi mẹ con anh vậy! Hóa ra anh đâu khác gì cha mình, anh không thể trách ông ấy!

Gương mặt hắn thoáng một chút âm trầm. Hắn chính là giống cha hắn sao? Giống người hắn hận sao?

-Mẹ tôi ra đi như vậy, không đáng hận sao?

-Vậy anh nghĩ mẹ anh muốn gì? Muốn anh trả thù sao? Muốn anh tự dần vặt mình sao?

-...

-Người mẹ nào cũng muốn con mình sống tốt cả. Mẹ tôi cũng là một người như vậy!

-...

-Mẹ anh nếu biết anh sống tốt, cha anh công nhận, chẳng phải chính là ước muốn của bà ấy sao? Nếu biết được vậy, mẹ anh chắc hẳn sẽ rất vui!

Hắn không đáp, cúi xuống cắn vào vành tai của nàng. Tâm sự của hắn hỗn loạn ngổn ngang, nếu mẹ hắn biết sẽ là rất vui sao?

-A, đừng mà! Đây là phòng của anh!

-Phòng của tôi thì sao?

-Lỡ...

-Em đâu phải là lần đầu tiên?

-Nhưng...

-Không nhưng gì cả!

Bàn tay to của hắn luồn vào bên trong áo nàng nhào nặn bộ ngực đầy đặn. Nàng khẽ rên rỉ, hắn lần nào cũng bắt được nàng. Nàng tự tin đối mặt với hơn cả ngàn nam sinh trong trường luôn luôn thắng vậy mà lại bại dưới tay hắn. Oa, ủy khuất quá a!

-Không được, chỗ đó...

Ngón tay hắn miết nhẹ vào đáy quần lót của nàng khiến nàng không kiềm được mà cầu xin. Nhưng mà dường như hắn không để ý ngón tay linh hoạt khiêu khích nàng. Cảm thấy quần lót của nàng bắt đầu ẩm ướt hắn cười hết ý phịch trên người nàng ra. Nàng chính là muốn khép chân lại nhưng mà bị hắn giữ chặt không tài nào khép lại được.

-A!

Ngón tay của hắn không còn cản trở luồn vào lối đi chật hẹp của nàng mà khiêu khích. Oa, nàng không muốn bị hành nữa đâu a!

-Em thích, là em thích tôi làm như thế!

-Không... không có!

-Thật không?

Môi hắn hiển hiện ý cười tàn ác. Ngón tay hắn như lửa truyền đến cơ thể nàng một cảm giác nóng mãnh liệt! Những ngón tay mân mê nụ hoa ướt át, dịch mật từ trong người nàng tuôn ra không thể kiềm chế. Hắn cúi đầu xuống tiến sâu vào giữa hai chân nàng. Lưỡi của hắn nóng bỏng tách hai cánh hoa kiều diễm hồng nhợt mà tiến công. Cứ nghĩ đã từng một lần như vậy với hắn sẽ có thể chịu được tra tấn này nhưng mà nàng lại thất thủ nữa rồi! Hắn thật sự làm nàng căng thẳng, tất cả những cảm xúc từ cơ thể đánh úp nàng khiến nàng chẳng kịp trở tay.

Lưỡi của hắn từng đợt tấn công vào nơi yếu ớt nữ tính của nàng. Hắn thả nhiên mà liếm mút lúc nhanh lúc chậm, khi thì mạnh mẽ cuồng bạo khi thì nhẹ nhàng. Bức tường chịu đựng của nàng sụp đổ!

-Ừm... a... ngừng lại!

Tiếng nàng tựa như tiếng khóc. Hắn cười nhạt lại càng bá đạo mà hành hạ nàng. Cánh hoa mềm mại đầy mẫn cảm bị sự nóng bỏng của lưỡi hắn trở nên run rẩy. Cả cơ thể nàng cũng run rẩy. Mồ hôi đọng lại từng giọt trên người nàng. Cơ thể trắng tuyết không ngừng giãy giụa. Bàn tay bầu chặt vào chân, cơ thể cong lên khó chịu, mảy nhíu chặt. Bàn tay hắn vuốt ve cặp đùi trắng nõn nà của nàng, lưỡi cũng không dừng lại.

-Không... đừng nữa... đừng mà!

Tay hắn chà sát nụ hoa hồng hào đang sẵn lại, vò nắn ngực của nàng. Nàng thở dốc liên hồi, hắn tra tấn không thèm ngừng lại khiến nàng khốn khổ vô cùng.

-A!

Hắn không biết từ bao giờ đã trút bỏ quần áo trên người, lực đạo mạnh mẽ mà đi sâu vào cơ thể nàng. Chính là lúc này nàng cũng không kiềm được mà hưởng ứng. Hai cơ thể dán sát vào nhau không hề có một kẽ hở. Nàng ép sát vào người hắn đến nghẹt thở nhưng vẫn muốn tiến gần hơn nữa. Vòng tay của hắn bao trọn lấy nàng đang xiết chặt như muốn nàng hoàn toàn hòa tan vào người hắn.

-Cơ thể em thích như vậy!

Hắn cẩn nhẹ vành tai nàng ám muội nói. Mặt nàng đỏ ửng chưa kịp phản bác liền bị hắn đi sâu chạm vào nơi sâu nhất cực hạn nhất của cơ thể. Hai người dây dưa triền miên tưởng như thời gian đang dừng lại...

...

-A...

-Tĩnh rồi?

Nàng mơ màng mở mắt thấy thân hình cao lớn trần trụi của hắn trước mặt liền nhanh chóng ngoảnh mặt đi, má ửng hồng. Hắn cười cúi thấp xuống nói quanh vành tai nàng:

-Sao? Chẳng phải là em cũng rất phong tình đó ư?

Nàng chẳng kịp đáp lời liền bị hắn xoa nhẹ đầu nụ hoa. A!

-Không không!

Nàng hoảng hốt xoay người. Liền lúc đó khuông ngực rắn chắc của hắn hiện ra trước mặt. Nhìn lên liền bị gương mặt anh tuấn đỏ chiếu thẳng vào. Gương mặt của hắn rất giống cha, từng đường nét mạnh mẽ như tạc, ánh mắt sâu sắc đánh giá nàng.

-Nhìn tôi đến thất thần? Không phải là đã si mê rồi đó chứ?

Hắn vùi đầu vào mái tóc dài đen huyền của nàng mị hoặc mà hỏi. Oa, nàng sao lại si mê hắn chứ?

-Còn lâu a! Tôi ghét anh!

-Thật không?

Chữ “thật” còn chưa thoát ra khỏi miệng liền bị một tiếng rên chặng đứng. Ngón tay hắn vẽ từng vòng tròn lên nơi nữ tính của nàng. Oa, hắn đòi hỏi nàng biết bao nhiêu lần một muốn chết giờ lại muốn nữa sao? Không lẽ hắn mạnh đến vậy? Nàng một muốn chết đây!

-Ừ... ư ư...

Ngón tay của hắn chạm vào vùng da nhạy cảm tỏ vẻ thích thú cứ lưu luyến mà trêu chọc báo hại nàng khổ sở không thôi. Cả cơ thể bị hắn giữ chặt vô lực mà kháng cự, nàng không ngừng run rẩy rồi cuộc không chịu nổi mà cầu xin:

-Đừng! Ngừng lại đi! Xin anh mà...

-Nếu tôi không ngừng?

-Đừng!

18. Chương 18: Tâm Chuyển

Giọng nàng như trẻ con sắp khóc lắm rồi a, hần mà không ngừng lại chắc...

-Ôm lấy tôi!

-Ồ...

-Nhanh!

Hần quát một tiếng làm nàng phát hoảng ôm bừa vào chiếc cổ to lớn của hần. Đến giờ nàng mới phát hiện ra người hần đầm mồ hôi, hần không biết mệt sao?

-Anh... có thể buông chưa?

Nàng cắn cắn môi. Nàng thật sự rất muốn biết hần thực sự đã có thể buông oán hận chưa. Bởi vì nếu hần vẫn mang oán căt trong lòng nàng vĩnh viễn không bao giờ được chấp nhận và nếu nàng sinh con ra hần sẽ không thương đứa bé. Nàng từng thấy bác mình đối xử với Thuyền Quân như thế nào. Luôn luôn bị mắng chửi, làm thế này không được, thế kia cũng không được! Có lần nàng nhìn thấy anh họ mình khóc. Người ta nói nước mắt đàn ông không hề nhẹ, điều đó có nghĩa là sự chịu đựng vượt quá giới hạn. Nàng đã nhìn thấy cảnh đau lòng đó nhất quyết sẽ không muốn thấy một lần nào nữa.

-Buông?

-Buông oán hận xuống!

Buông? Hần cười lạnh một tiếng. Tiếng cười rất thê lương. Có thể buông sao?

-Không!

-Vì sao? Anh đã hiểu hết sự tình...

-Người cha đó đáng để thương sao?

-Vậy anh biết vì sao anh lại không được chấp nhận không?

-...

-Vì anh không phải là con của người mà ông ấy thương yêu!

-Không phải?

-Vậy nếu tôi có con anh có thương đứa bé này không?

Hần hơi sững lại đẩy nàng ra.

-Cô có thai?

-Tôi không biết!

Đáp lại ánh mắt trừng trừng của hần nàng lắc đầu.

-Nếu cô có phải hủy nó!

Nàng kéo tấm chăn qua người, cuộn lại. Rốt cuộc cũng thoát được mà nghỉ ngơi một chút.

-Trước đây... khi mẹ tôi mang thai tôi chính cha anh bảo mẹ tôi bỏ tôi đi!

Hần nhíu mày, vậy là sao?

-Vậy cha ruột của cô...?

-Ông ấy muốn mẹ tôi bỏ vì tôi không phải con ruột ông ấy dù mẹ tôi là người ông ấy thương yêu. Khi yêu ai người ta yêu cả người thân, yêu cả họ hàng của người đó. Khi ghét ai, người ta ghét tất cả những gì liên quan đến họ. Anh chẳng phải cũng vậy sao? Anh ghét mẹ tôi rồi ghét lây sang tôi. Huống hồ chỉ ông ấy

yêu một người mà lại không thể đến được thì sao có thể chấp nhận một người con ngoài ý muốn? Anh phải hiểu điều đó!

Nàng hơi sụp mắt xuống. Nàng tuy bề ngoài nhìn có vẻ hờ hợt nhưng suy nghĩ lại rất chân thành. Chính là không muốn ai phải đau khổ nên nàng nhất định không làm cho ai đau.

-Vậy mẹ tôi yêu ông ấy thì thế nào? Đáng hận!

-Vì mẹ anh yêu cha anh nên dĩ nhiên sẽ rất yêu anh. Nếu như anh không phải là con của người bà ấy yêu thì có thể sẽ khác...

Nàng né tránh ánh mắt thâm sâu của hắn nhìn về phía cửa sổ.

-Cho nên ngày hôm nay chính là muốn anh hiểu ra. Vì mẹ tôi rất đau khổ về chuyện này suốt bao nhiêu năm. Bà nghĩ chỉ vì bà mà làm tổn thương đến hai người nên luôn tự dằn vặt mình.

Nàng ngồi dậy cầm lấy quần áo của mình. Gương mặt có chút biến hóa, dường như phẳng phất nét buồn hiem thấy.

-Anh hiểu chứ? Sẽ hiểu chứ? Anh không chấp nhận tôi cũng không sao! Chỉ cần anh hiểu được thì tôi...

Nàng hiểu mình không nên yêu dù biết rằng thân bất do kỷ. Nhưng mà chính là không biết tại sao trong lòng lại đau đớn. Mặc quần áo vào người, nàng đứng dậy có ý ly khai. Hắn cũng không ngăn cản. Khi tay nàng chạm đến cửa phòng đột nhiên hắn hỏi:

-Cô không cảm thấy buồn sao? Nếu tôi không chấp nhận thì chuyện về sau của cô...

Hắn bỏ lửng câu nói nghiễm nhiên nàng cũng hiểu. Nàng nuốt lấy nước mắt của mình cảm thấy nó mặn hơn cả muối.

-Tôi từng có một ước nguyện đem hết đau khổ thế gian để mình nhận lấy, hạnh phúc của chính mình sẽ đem cho đi. Thế nên... không sao cả!

Nàng lắc đầu, chính là không sao cả đâu! Hắn đột nhiên đứng dậy nhanh chóng bắt được tay nàng kéo mạnh để nàng quay về phía mình. Phi Tần hốt hoảng lau nước mắt, chính là không được khóc, có thể mới cương quyết được. Nhưng mà đôi mắt đỏ hoe kia không thể giấu ai, hắn siết mạnh nàng vào lòng. Cho dù hắn có lãnh khốc vô tình thế nào hắn nhất quyết là một con người. Chính hắn cũng có trái tim, cảm nhận được nữ nhân bên trong lòng mình đang khóc, cắn răng mà khóc, để tiếng nấc nghẹn không thể trào ra, quật cường cho dù chính mình đang đau khổ. Hắn nhớ đến mẹ hắn cũng từng như thế, cho đến phút cuối cùng vẫn rất bình tĩnh. Khi bước lên ghế tổng tài, đàn bà xung quanh trở nên đề tiện hơn bao giờ hết! Nhưng mà giờ hắn mới nghĩ đến không phải ai cũng như nhau. Hắn thực sự đã đánh mất sao? Trong lòng cảm thấy vắng một điều gì đó không định được...

-Không được khóc nữa!

Hắn cúi xuống nâng đầu nàng lên, chiếm lấy môi nàng thật chặt. Cả người nàng mềm đi, mặc hắn vuốt ve. Hắn ôm nàng trở lại giường, nàng hốt nhiên tỉnh táo lại. Không muốn a!

-A, tôi đói rồi!

Kiểm cố thoát thôi. Hắn nhìn vào ánh mắt né tránh của nàng lại càng đoán ra được cười thâm ý:

-Em chưa được thưởng thức hết mà! Để tôi giúp em!

Nàng không cần hắn giúp gì về vụ này hết a! Chưa kịp phản kháng liền bị hắn đặt nằm xuống. Tay hắn giữ chặt đầu và eo nàng. Lưỡi hắn tách môi nàng ra, truyền vào trong miệng nàng một trận tê dại. Lý trí của nàng muốn thoát đi. Hắn không có ý ngừng, nàng chính là làm hắn rung động. Dù hắn nghĩ rằng nàng bất quá chỉ là nữ nhi bình thường nhưng mà lời của nàng không phải không có đạo lý, không phải là lời nói bừa hay nói lấy lòng.

-Không muốn! A, anh tha đi mà!

Nghĩ đến một lần nữa mệ xiu nàng kinh sợ không thôi. Hắn cắn mút vành tai mềm của nàng ái muội hỏi:

-Em chẳng là muốn mọi người hạnh phúc sao?

-Thì sao chứ? Đâu có liên quan gì đến chuyện này?

-Em có thể làm tôi hạnh phúc đó!

Hắn cười tà ác, giọng hắn trầm thấp ma mị quanh lỗ tai nàng. Nàng thầm than chạy không thoát!

-Ừm!

Bàn tay hắn xoa nắn nơi đầy đặn của nàng. Tay truyền lại cảm giác mềm mại ưa thích khiến hắn không muốn rời. Chạm vào đầu nụ hoa của nàng cảm thấy nàng đang run rẩy liên nhẹ nhàng về những vòng tròn xung quanh, từng chút một chạm đến nụ hoa mẫn cảm đang sẵn lại. Nàng biết phản kháng cũng không xong đành buông xuôi. Hắn tỏ vẻ bất mãn, chính là muốn nghe tiếng rên rỉ của nàng.

-A, không...

Ngậm nụ hoa ửng hồng hắn tham lam liếm mút, thậm chí còn cắn khiến nàng không chịu nổi mà rên la.

-Em rất thích!

-Không có mà!

-Phụ nữ thường không thành thật!

Tay hắn xoa lên vùng bụng phẳng của nàng chợt nghĩ nếu như nàng mang thai, sẽ có đứa bé quấy đạp. Từ nhỏ ngoài mẹ ra hắn hầu như ít được ai thương yêu vì xuất thân của mình. Nếu như hắn có con chắc chắn sẽ không để nó phải sống khổ sở. Tại sao hắn lại nghĩ như vậy? Có thai? Hắn muốn nàng có thai! Có lẽ tự tâm đã yêu thương nàng. Hắn hầu như không để ý đến tình cảm của mình đang biến đổi lớn. Hắn và nàng cách biệt quá nhiều. Không tính về quá khứ của hắn, hiện tại về tiền tài, danh vọng, dung mạo và cả tài năng nàng và hắn chính là đôi dưa lệch! Hắn là người mà phụ nữ luôn luôn vọng tưởng và nàng chỉ là một thiếu nữ bình thường mới lớn không có gì đặc biệt. Nhưng mà tình yêu vốn dĩ không thể cân đo đong đếm bằng những thước tắc đó được! Hắn vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình dành cho nàng đang lớn dần.

-Ngừng lại đi, không chịu được nữa!

Nàng khổ sở kêu than. Hắn cứ bức bách nàng như thế thì chết mất thôi! Làm vợ hắn chịu sao nổi chứ?

-Em chịu được!

Hắn không dừng lại mà tiếp tục đi xuống lướt trên da thịt của nàng. Tay hắn tách cặp đùi trắng như ngọc của nàng ra. Nàng than khổ tới nơi rồi!

-Không thể!

-Có thể!

Đặt hai chân nàng lên vai của mình hắn tiến đến nơi mềm mại ướt át kia.

-Ngô!

Nàng không ngừng vận người, cảm nhận được hơi thở của hắn tiến đến rất gần đồng nghĩa với nguy hiểm ngặt nghèo!

19. Chương 19: Hồi Đáo Khởi Điểm

-Nga... a... a...

Tay hắn khẽ tách hai bên cánh hoa mềm mại, trêu đùa một chút liền tiến sâu vào. Cơ thể nàng chặt khít lấy ngón tay của hắn, cảm thấy rất ấm áp. Nhìn nàng vận người khổ sở đột nhiên hắn lại cảm thấy khoái lạc. Gương mặt nàng ửng hồng, đôi môi cánh hoa thoát ra hơi thở dồn dập. Hàng mi cong dài trở nên quăn

rũ. Hắn vẫn tiếp tục khiêu khích nơi sâu thẳm của nàng. Mặc cho nàng khốn khổ nắm chặt lấy chân, đầu nghẹo qua một bên nằm trên mái tóc dài màu đen mềm mại. Nhìn nàng khoảnh khắc này quả nhiên rất là vạn chủng phong tình. Hắn khéo léo xoay ngón tay rồi lại rút ra đi vào khiến nàng không ngừng rên rỉ.

-Em quả nhiên là rất thích!

Nàng không chịu nổi công kích của hắn sớm đã xuôi theo không còn sức phản bác nữa. Hắn đột nhiên cảm thấy có hứng thú liền rút tay ra thay bằng chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn.

-A...

Nàng kinh hô một tiếng. Từng đợt nóng truyền đến tra tấn nàng. Lưỡi của hắn tiến vào nơi kín đáo cực kì mẫn cảm và yếu ớt. Kinh nghiệm tình trường của hắn không hề ít, nàng chỉ là tiểu bạch thỏ ngây ngô dễ gì chống đỡ được. Dừng lại một chút hắn xoa nắn nơi mềm mại, nhéo nhẹ một cái.

-A...

Tiếng nàng rõ ràng rất yếu tựa như khóc tựa như cười.

-Tôi thực sự muốn biết em có thể chịu được bao lâu nữa?

Thấy đôi mắt mờ như sương của nàng hắn cười tà ác.

-Không... không chịu được nữa...

Nàng lắc đầu, thật là chịu không xiết nữa! Khóe môi hắn khẽ nhếch tỏ vẻ hài lòng. Một lần nữa hắn cúi xuống tấn công!

-A a a!

Nàng kinh hô thét lên! Chết mất a! Hắn vạn nhất đừng hành hạ nàng như vậy chứ? Lý trí bị rút hết, cơ thể nàng theo bản năng mà phối hợp với sự tiến công của hắn. Tay hắn đặt ở mông nàng liền nâng lên, đầu cúi xuống thấp hơn. Hai chân nàng bị hắn kéo mạnh tách ra, nàng đã hoàn toàn bị cảm xúc lấn át không ngừng la hét. Ngừng lại đi! Nàng sợ mẹ nghe thấy sẽ...

-A a a... xin anh... đừng! Mẹ tôi...

Còn chút sợ hãi níu giữ nàng lại.

-Mẹ em? Bà ấy về từ lâu rồi!

-Còn cha anh!

-Ông ấy hiện giờ không ở đây! Đây là phòng cách âm, em cứ la thoải mái không ai nghe thấy đâu!

Lời của hắn dập tắt hết hy vọng của nàng. Sao tự nhiên người lớn đi hết vậy chứ? Để nàng bị ăn sạch đây nè! Oa oa!

-Sao? Em thấy ghét tôi?

-Tôi không có... a...

-Vậy thì phải trừng phạt!

Câu nói của hắn khiến nàng kinh hãi. Cảnh tra tấn này khiến nàng thật sự sợ. Dao đâm, đứt tay chảy máu, bị bỏng nàng đều không sợ vì nàng là đầu bếp, đối với đầu bếp đây chỉ là chuyện vặt. Vậy mà nàng lại không chịu nổi tình cảnh này. Những lời nàng nói lúc nãy liệu hắn có để ý đến?

-Oa... không... a a a!

Chính là hắn càng tăng tốc độ làm cơn sóng tình trong người nàng không ngừng phá vỡ bề vụn suy nghĩ của nàng. Hắn khẽ hạ nàng xuống, vật nam tính kia trực tiếp đi vào với lực đạo thật mạnh.

-A a a!

Nàng không biết gì nữa vô thức mà thét chói tai! Hấn liên tục rút ra đâm vào thật mạnh mẽ. Hấn quả nhiên là người đàn ông cường tráng, tinh lực tràn trề. Lúc nào cũng có thể thắng bất kể trong thương trường hay tình trường. Hấn làm nhiều phụ nữ điên đảo cũng khiến nàng mất hết thần trí.

-Hộc... hộc...

Nàng thở dốc khi hấn ngừng lại. Thân hình to lớn của hấn đè lên người nàng. Nhìn vào đôi mắt đục sương kia, cơ thể ướt đầm mồ hôi của hấn lại càng thêm khát mãnh liệt. Hấn không nghĩ từng trải qua bao nhiêu người phụ nữ. Có phụ nữ gương mặt tuyệt đẹp, lại có phụ nữ với những đường cong hoàn hảo tựa tranh vẽ, nhưng mà lại không gây cho hấn ham muốn như nàng.

-Phi Tần...

Hấn gọi khẽ tên nàng tay ôm chặt lấy nữ nhân bé nhỏ. Vuốt ve lên da thịt mềm mại mà nóng hổi của nàng, kích tình một lần nữa trở dậy! Hấn chính là chưa thỏa mãn!

-A... không! Đừng tiếp tục...

-Ồ ily tình!

Hấn cúi xuống ngậm lấy nụ hoa hồng của nàng mà liếm mút làm nàng như mềm ra mặc hấn muốn làm gì thì làm. Trên chiếc giường xa hoa những chiếc chăn sớm bị nhả lại bởi những lần vận người của nàng. Hấn điên cuồng đem tất cả tinh lực trút vào người nàng. Hai người tựa như rắn quấn chặt vào nhau, nàng bá lên cổ hấn ôm thật chắc, hai chân co lên quặp vào eo hấn, từng đợt ra vào của hấn làm nàng thở dốc. Chính là lúc này hai người thật sự hòa vào nhau làm một, phối hợp một cách ăn ý. Toàn căn phòng chìm trong hương vị hoan ái, thời gian như ngừng lại mặc cho tia nắng bên cửa lặn lẽ tan, hoàng hôn buông hấn...

...

-Tiêu Kỳ ấy có nói gì với con không?

-Dạ... cũng có!

-Cũng có? Mẹ thấy hai đứa nói nhiều lắm mà! Từ gần trưa đến tối mẹ mới thấy con ra, hai đứa cãi nhau sao? Mẹ thấy con rất mệt!

Nàng làm sao dám thanh minh là ở trong phòng cùng hấn làm chuyện đó chứ? Hấn sao lại cuồng bạo đến thế? Hại nàng mệt lử giờ con mắt cứ híp lại.

-Không có, tụi con nói chuyện bình thường thôi!

Nàng cúi mặt xuống, Tiểu Tiểu cũng không hỏi gì thêm nghĩ rằng giữa hai đứa vẫn còn khúc mắc đi. Bên ngoài xe trời đang mưa, bà khẽ thở dài. Quay lại phát hiện ra con gái mình đã ngủ bà cười nhẹ vuốt lên gương mặt của con, con gái bà chính là rất lớn rồi, nhưng mà dù gì đi nữa nếu không gấp bà cũng không có ý định đám cưới ngay vì nàng vẫn còn đi học đợi nàng tốt nghiệp rồi tính đến vẫn chưa muộn.

...

-Hai người ngồi đi!

-Vâng!

Kim Chính và Hàn Châu cùng ngồi xuống ghế. Hàn Châu là trợ lý thân cận nhất của Xích lão gia tức Xích Toàn, cha của Tiêu Kỳ, còn Kim Chính kia chính là bạn của mẹ y. Kim Chính nhìn gương mặt rất mực tuấn tú của hấn nở nụ cười, rốt cuộc đứa bé năm xưa của bạn bà đã trưởng thành và sống rất tốt.

-Kỳ nhi, đã lâu lắm rồi đi không gặp con! Rất lâu rồi từ hồi mẹ con mất đến giờ...

Tiêu Kỳ vẫn chưa phản ứng lại, hấn vốn dĩ rất kính người dì này, năm xưa từng cứu mang mẹ con hấn.

-Phải rồi, cha con đâu?

Nghe lời đó mặt của hấn đột nhiên biến đổi, cha? Kim Chính cũng không khó để nhận ra nét mặt khó coi kia liền thở dài một tiếng. Hàn trợ lý từ lâu đã hiểu rõ thiếu gia và lão gia cực kì tương khắc, cũng phải vì

trước đây khi ông còn trẻ từng thấy cảnh cha hắn đuổi mẹ con hắn đi. Không sai! Chính là người thư ký đã đưa cho hắn tiền mà hắn không nhận vào cái đêm mưa gió đó.

-Cháu muốn biết một chuyện...

Những chuyện về mẹ hắn và người đàn ông kia, kể hiểu rõ và biết nhiều nhất ngoài hai người này không còn ai khác nữa.

...

-Thiếu gia mời dùng trà!

-Để đó đi!

Hắn buông tờ báo xuống cầm tách trà lên cảm thấy trên tay rất nóng. Vậy nghĩa là tất cả đều là vì người đàn bà tên Tiểu Tiểu kia? Mẹ hắn, Kim Chính và Tiểu Tiểu ngày xưa từng là bạn. Nên khi biết hắn bị Xích Toàn phủ nhận thân phận đồng thời mẹ hắn cũng mất đi liền tìm hắn về? Tiểu Tiểu và cha hắn thật sự không có mối liên hệ tình cảm như hắn nghĩ, người đàn ông bà yêu chính là cha của Phi Tần? Tất cả những câu hỏi rối cuộc hắn cũng đã tìm thấy câu trả lời. Nàng chính là vô tội!

...

Mấy ngày nay Xích gia tỏ vẻ êm ả hơn thường ngày. Tiêu Kỳ cùng Xích lão gia dường như xích mích cũng không có, đúng là chuyện lạ.

-Rốt cuộc mày cũng nghĩ thông suốt?

Tiêu Kỳ không trả lời vẫn đang cúi đầu vào tờ báo. Xích Toàn cũng hiểu được xú tiểu tử này giống hệt ông cũng không đòi co đặt lý cà phê xuống bàn nói như ra lệnh:

-Hai ngày nữa là ngày tốt mày qua đó ngõ lời đi!

Vẫn là không một phản ứng hay lời nói nào được xuất ra. Hai cha con ai nấy đều im lặng.

...

-Bảo Bối mau ngồi vào bàn!

-Đại ca tỷ hôm nay đệ không muốn ăn cơm!

-Đồ lì lợm! Nha đầu cho nó một trận!

-Thôi đi Sa Sa chị gì mà hung dữ thế ai dám cưới về?

-Im đi Thuyền Quân anh thì biết cái gì?

-Ta nói mấy con im hết chưa?

Giọng bà nội từ trên lầu vọng xuống liền có hiệu lực, bên dưới lập tức im lặng nhưng cũng chẳng bao lâu...

“Xoảng”. Chiếc đĩa yêu thích của Phi Tần bị vỡ! Có người sắp chết rồi a!

20. Chương 20: Hối Cưới Được Xem Kịch Hay!

-A, Thuyền Quân dám làm vỡ cái đĩa của em!

Sa Sa thừa dịp nàng còn chưa kịp phản ứng liền nhanh tay hô to, cái tên Thuyền Quân kia dám chọc ta hả, cho biết tay!

-Phi Tần à em bình tĩnh cái đã đừng nhìn huynh như vậy! Cho huynh xin lỗi nha, cái này gọi là không cố ý thì không có tội a!

Mặt Phi Tần tưởng như sắp có giông bão sóng thần tới nơi! Giọng nàng đột nhiên biến đổi, bàn tay gắt gao nắm lại. Thuyền Quân trên trán đổ mồ hôi hột coi như kiếp này nạn không qua khỏi rồi!

-Cái gì mà vô tội? Đó là cái đĩa của mẹ em tặng! Anh đứng yên ở đó!

Phi Tần cầm cả chiếc chảo loại lớn đang chuẩn bị xào thịt bò kia quơ lên. Thuyền Quân vội vã lùi về phía sau. Đúng lúc đó Bảo Bối nghe có tiếng bấm chuông liền chạy ra ngoài, a là bạn trai của đại ca tỷ tỷ a!

-A! Anh khoan vào cái đĩa! Nguy hiểm lắm!

Thấy hấn có ý định bước vào nhà Bảo Bối vội vã ngăn cản chỉ sợ đại ca tỷ tỷ tay sát phu thì sao? Nhưng đã muộn Tiêu Kỳ vừa lúc đó bước vào.

“...”. Một sát na! Con dao thái thịt to tướng phóng ngang mắt hấn! Sau đó là...

-Thuyền Quân đứng yên đó!

-Ngọc thổ dễ thương, muội bình tĩnh cái đĩa!

Thuyền Quân vừa đi giật lùi vừa né nào là tô đĩa chén bát từ tay em gái mình phóng tới tấp!

-Anh đứng lại không? Không đứng là đừng hối hận!

Mẹ Phi Tần và bà nội từ trên lầu nghe tiếng gào thét liền biết không yên vội vã đi xuống vừa kịp thấy Tiêu Kỳ đang đứng ngoài cửa chưa kịp mở miệng chào thì nhìn thấy ngay con gái mình đang ra tay hạ thủ với Thuyền Quân. Tiêu Kỳ đứng yên không nói gì tựa như xem kịch vui, bộ dạng giận dữ đến hồng hai má của nàng xem ra rất dễ thương.

-Đứng!

-Không!

Vừa may né kịp cái ấm trà Thuyền Quân mất đà ngã ngồi xuống ngay lập tức một cái bàn oanh liệt dội vào mặt y!

-Được rồi Phi Tần hấn xỉu rồi đó!

Sa Sa thì rất hả hê, đúng là trời trả báo mà!

-Ủa? Anh không phải bạn trai Phi Tần sao?

Vừa khéo quay đầu thấy Tiêu Kỳ đứng đó Sa Sa kinh ngạc thốt lên. Giọng của Sa tỷ làm nàng hoảng hốt quay đầu vừa kịp bắt gặp ý cười trên môi hấn, mặt nàng đỏ bừng.

-Ha! Tiêu Kỳ mới đến sao? Xem ra lần này cậu chạm phải nữ La Sát rồi nha!

Thuyền Quân kéo cái bàn xuống, trên đầu rõ ràng là đã bị sưng.

“Bốp”.

-Anh im chưa hả?

Sau khi lãnh một cú đấm hạng nặng Thuyền Quân mới bắt tỉnh nhân sự. Phi Tần bực bội đứng dậy, dám làm vỡ cái đĩa yêu quý của nàng giờ còn dám nói xấu nàng, cho chết này!

-Cháu chào dì, chào bà!

Tiêu Kỳ lúc này mới nhúc nhích lễ phép chào nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Phi Tần. Nàng đoán được ánh mắt ấy đang chăm chăm nhìn mình liền vội vã chạy xuống bếp.

-Tiêu Kỳ vào nhà đi con!

Tiểu Tiểu cười, bà rút cuộc cũng có thể xóa bỏ khúc mắc rồi.

...

Sau bữa cơm tối mọi chuyện dường như đã đầu vào đấy. Bắt đầu từ chuyện của Phi Tần liên quan đến cả Thuyền Quân cũng đã giải tỏa được. Thuyền Quân chính là không được cha mẹ quan tâm chỉ có thể tự lực nên mới phải làm như vậy.

-Con... dù sau ta cũng cảm thấy rất có lỗi vì đã không quan tâm đến suy nghĩ của con. Chuyện này biết đâu chính là duyên mệnh...

Ông ngoại khẽ thở dài. Chính ông là người mang hấn về đây mà lại không để tâm đến hấn đã cô đơn như thế nào, để mặc hấn lớn lên như thế, bây giờ lại xảy ra chuyện rõ ràng ông cũng có lỗi.

Thuyền Quân cũng không nói gì, hấn cũng biết chính là ông ngoại rất thương hấn nên mới cứu mang, hấn chỉ là một chút tham vọng suýt nữa đã để cửa mất nhà tan.

-Chuyện đã đến đây thì xí xóa hết đi, ân oán cũng đã hết, chúng ta bàn tiếp về chuyện Phi Tần đi thôi!

Bà nội lên tiếng nhắc, cái bà quan tâm chính là cháu gái cưng của bà a.

-Ừ, cháu thấy sao Tiêu Kỳ?

-Dạ, cháu nghĩ...

...

Bàn tới bàn lui cuối cùng cả nhà thống nhất là đợi Phi Tần tốt nghiệp rồi bàn chuyện cưới hỏi sau, giờ là đính hôn trước. Bữa tối vừa dọn xuống xong mọi người không ngao tảo đi hết chỉ chờ nhà bếp cho nàng và dĩ nhiên là với một người nữa!

-Em trốn dưới bếp cả buổi tối sao?

Tiêu Kỳ vòng tay qua eo nàng, giọng nói cực kì ái muội làm nàng thật mất tự nhiên nha!

-Tôi...

-A, tôi không cố ý phá đám nha, cần lấy cái ấm trà!

Vừa nãy bị nàng ột trận tơi bời lại bị bắt dọn “vệ sinh công ích” cái bãi chiến trường kia nữa vì hôm nay bàn chuyện trong đại của Phi Tần, nên hấn dĩ nhiên không muốn một lát lại có chuyện ình làm tiếp đầu!

Tiêu Kỳ như không để ý cúi xuống hôn lên môi nàng làm nàng phát ngượng đẩy hấn ra.

-Thuyền Quân huynh!

-Gì vậy?

Nghe nàng gọi Thuyền Quân liền quay lại, nha đầu này muốn hỏi gì đây?

-Huynh sẽ ở lại nhà chứ?

Nguyên lai trước đây nàng nghe nói huynh sẽ rời đi, chuyện nãy bàn thế nào nàng lén trốn ở ngoài nghe hết. Cho dù là Thuyền huynh đã làm nàng lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười này đi nữa nàng cũng không muốn gia đình mình phải chia xa, bởi vì từ nhỏ nàng và Thuyền Quân cùng tỷ Sa Sa đã thành một nhóm không tách rời giờ sao lại mỗi người một ngã được cơ chứ?

-Tất nhiên là không! Huynh đã có một gia đình!

Nghe tiểu ngọc thổ nói như vậy không hiểu sao lòng lại ảm áp, hấn cười, chính là hấn đã có một gia đình và sẽ không rời nó đi.

-Thôi, hai người hàn huyên tâm sự đi nhé!

Nàng chưa kịp mở miệng cầu cứu liền thấy hấn biến mất tiêu để nàng một mình với đại sắc lang này chứ? Ôi ôi...

-Gia đình em quả là kì lạ!

Tiêu Kỳ ôm chặt lấy nàng. Nàng muốn đẩy tay hấn ra cũng không được đành để yên.

-Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh mà, quan trọng là ai cũng cảm thấy hạnh phúc là đủ rồi!

-Phải không?

Hắn cười ôn nhu chạm vào đôi môi cánh hoa của nàng. Nàng chưa bao giờ thấy hắn cười như thế cả lòng đột nhiên lại rộn lên. Cái này có tính là yêu không nhỉ?

-Phi Tần!

-Dạ?

-...

Hắn nói gì đó nhưng nàng không nghe được, hình như là, hình như là... chắc là nàng nghe lầm, sao hắn có thể nói ba chữ đó với nàng?

Rất nhỏ... rất nhỏ... anh yêu em!

...

Ba năm qua đi thật mau, nàng cùng cả nhà và hắn đến thăm mộ Xích Toàn. Ông ấy bị tai nạn giao thông mà chết cũng đã hai năm, nhưng mà đó có phải là nút thắt cuối cùng đã được mở ra không?

-Cha... tất cả những gì trước đây coi như đã bỏ qua hết, con sẽ tiếp quản Xích gia, sẽ làm tốt như cha muốn... và... sẽ chăm sóc dì ấy cùng Phi Tần... cha yên tâm đi!

Lời nói đó của hắn như trút bỏ hết những phiền muộn bấy lâu trong lòng Xích Toàn, ngay sau khi hắn hứa như thế, ông nhắm mắt lại... Ngay tại bệnh viện nàng cũng đã nghe hết những lời đó của hắn, cuối cùng hai cha con đã thoát khỏi những hận thù quá khứ dù rằng hơi muộn nhưng mà... chắc rằng Xích Toàn, ông ấy sẽ rất vui.

Nàng sắp tốt nghiệp, ngay sau lễ tốt nghiệp sẽ lập tức cử hành hôn lễ. Nàng không nghĩ đến mình sẽ mặc áo cô dâu và sẽ... đẹp như thế nào. Nhưng mà mẹ nói rằng khi nàng làm cô dâu nàng sẽ là người đẹp nhất!

...

Ngày mai là hôn lễ diễn ra. Ngự thụ Họa Tiểu.

-Oa, Tiêu Kỳ ngày mai là chúng ta kết hôn mà!

-Thì sao?

-Anh... không đợi được sao?

-Không! Anh chính là muốn ăn em ngay tối nay!

-Đừng mà!

-Không được cự tuyệt!

Tiêu Kỳ đè nàng xuống giường, mặc cho nàng giãy giụa thế nào cũng nhất định phải ăn nàng.

-Tiêu Kỳ...

-Nha đầu ngốc, chẳng phải trước đây chúng ta đã từng làm chuyện này với nhau sao?

-Nhưng mà...

-Anh yêu em có biết không?

21. Chương 21: Cô Dâu Biến Mất

-Em...

Mặt nàng đỏ bừng, hấn làm như vậy nàng càng không thể cự tuyệt a!

-Em... chính là không nhìn được!

Tay hấn xấu xa luồn vào trong áo nàng ra sức nắn bầu ngực tròn mềm mại của nàng.

-Tiêu Kỳ... đừng... ngày mai...

-Không nói nữa!

Hấn nói như ra lệnh, đẩy hết nội y vương vít trên người nàng ra ngậm lấy đầu nụ hoa đang ửng hồng mê người kia tham lam mút lấy. Nàng “ưm” một tiếng cảm thấy cơ thể bắt đầu phản ứng. Bàn tay đầy ma lực ra sức tàn phá cơ thể nàng bắt nàng tuân theo từng đợt kích thích của hấn.

-Em quả thật rất đẹp! Càng lớn càng đẹp!

Hấn nói bên vành tai nàng cực kì ám muội khiến mặt nàng bắt giắc đỏ bừng. Nàng quả thật càng lớn càng mê người. Bốn năm nay hấn cứ hai ba ngày là đòi nàng một lần, ngày mai là hôn lễ sẽ diễn ra vậy mà chẳng buông tha cho nàng nữa!

-Nhìn xem... cơ thể em... rõ ràng rất thích anh làm như vậy!

Tay hấn luồn tách hai chân nàng ra, tiến vào lối đi chật khít mặc sức mà tra tấn nàng.

-Oa... em không thích! Đừng mà... dừng lại đi!

-Em thích, rõ ràng là thích!

Hấn vừa ngậm lấy đầu nụ hoa cắn mút vừa kích thích hạ thân của nàng. Bị tra tấn hai nơi thế này nàng sắp mất hết thần trí rồi! Cơ thể vô thức đang đưa muốn thoát khỏi mà không được, nàng muốn khóc lóc cầu xin.

-Phi Tần, ngoan!

Hấn cúi xuống giữa hai chân nàng, chiếc lưỡi nóng bỏng bá đạo ra sức liếm mút khiến nàng không kìm được bật ra tiếng rên rỉ.

-A... a... a... ngừng...

Hấn như không nghe thấy từng đợt quét lên nhụy hoa mẫn cảm của nàng đang ngày càng ướm át.

-Là em rất thích!

Hấn cố tình lặp lại, khi dòng mật nóng từ bên trong nàng trào ra ngoài hấn dùng tay luồn sâu vào lối đi kia mà tăng lực đạo lên làm nàng thét chói tai. Mật ngọt bị hấn liếm mút khiến cho nàng vô phương chạy trốn, cả cơ thể thuận theo hấn mà cong lên.

-Ưm!

Tay hấn xấu xa mà ngắt nhéo cơ thể nàng.

-Oa, đừng!

Nàng không muốn ngày mai mặc áo cưới mà bị nhìn thấy những dấu hôn bá đạo của hấn in trên người đâu!

-Ng Sloan!

Hấn thỏa mãn khi nàng đưa thân thể tiếp cận hấn. Đột nhiên hấn dừng mọi động tác, chính là muốn nàng thống khổ. Cảm giác này đang là kích thích cực điểm đột nhiên lại dừng lại làm nàng khôn khổ vô cùng.

-Oa, anh ác!

Nhìn thấy hấn cười nàng không biết làm sao đành trách móc.

-A!

Hắn bắt ngờ không báo trước mà tiến vào làm nàng bật thét!

Hoan ái qua đi, hắn ôm lấy nàng, bàn tay vuốt ve bầu ngực trắng mềm mại, vân vê đầu nụ hoa làm nàng không ngừng cựa quậy.

-Anh... anh thật ác!

Hắn xoay đầu nàng qua đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu.

-Anh...

Phi Tần ôm lấy hắn, tựa đầu vào ngực hắn, hơi thở nam tính quen thuộc làm nàng cảm thấy thật an tâm.

-Có gì muốn nói sao?

-Nếu... nếu sau này chúng ta sanh con gái anh định đặt cho con tên gì?

-Sao lại hỏi?

-Em muốn biết mà!

Hắn vuốt mái tóc mềm xõa dài của nàng mỉm cười.

-Nếu sanh con gái sẽ đặt là Kỳ Hoa!

-Vậy nếu sanh con trai?

-Là Đăng Hy!

-Ừm!

Nàng cười mãn nguyện nằm trong lòng hắn ngủ say.

...

Sáng hôm sau. Tại Xích gia, ngự thự Perfect Ocean, một trong mười biệt thự lớn nhất và xa hoa nhất thế giới mọi người ra vào tấp nập. Ga- ra nghẹt những chiếc xe hơi bóng loáng của những khách thượng lưu. Tất cả các vệ sĩ đều được tăng cường. Bên trong đại sảnh những ánh đèn pha lê rơi xuống nền đá cẩm thạch tinh xảo. Rất nhiều tiếng chúc phúc vang lên khi cô dâu chú rể nắm tay nhau bước ra. Hắn mặc một bộ áo vest sẫm màu quý phái, cổ áo và tay áo viền bạc, tấm lưng to lớn lộ ra vẻ xa hoa thanh lịch. Nàng mặc một chiếc áo cưới màu trắng tinh xảo những đường diềm xếp nếp bó quanh eo lộ ra vẻ hoàn mỹ trong từng chi tiết, chiếc váy đính ngọc trai như tỏa ra ánh sáng làm cho làn da trắng không tì vết của nàng càng thêm tuyệt mỹ.

-Phi Tần chúc mừng!

-Cảm ơn Đồng tiểu thư!

Kim Châu nhìn nàng, đôi mắt có vài phần đau đớn. Khi biết được tin chính Xích gia bắt hắn cưới nàng, Kim Châu nghĩ rằng mình sẽ còn hy vọng nhưng mà chính là không còn hy vọng gì nữa. Đối với nàng mà nói, nàng tin vào thiên duyên, có lẽ thiên duyên tiền định của nàng không phải là hắn. Chính nàng hồi hôn trước coi như muốn để lại cho hắn ấn tượng cuối cùng về nàng, nàng không phải là kẻ quá hơn thua quá mù quáng, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy chưa dứt được.

-Hôm nay cô đẹp quá!

-Sẽ có ngày cô cũng sẽ như tôi mà! Cô dâu là người đẹp nhất không phải sao?

-Ừ!

Kim Châu cười, nụ cười rất yếu ớt.

-Cô vẫn còn buồn sao?

Thấy sắc mặt của Đồng Kim Châu Phi Tần tỏ vẻ hơi áy náy, vị trí này là của cô ấy nếu nàng không xen vào, nhưng mà nàng cũng không bao giờ muốn bỏ đi hạnh phúc của mình. Ha! Rốt cuộc con người vẫn cố hết sức để giành lấy hạnh phúc của nhau!

-Không! Tôi không sao! Yêu không được nên đành buông tay thôi!

-Hy vọng cô sẽ tìm thấy tình yêu đích thực của mình!

-Cảm ơn, hy vọng là như vậy!

Hai giai nhân cùng nắm lấy tay nhau mà cười. Ánh nắng rọi qua từng tầng cửa kính, một sớm ngày yên bình, một hạnh phúc yên bình.

...

-Phi Tần? Phi Tần em đâu rồi?

Phòng tân hôn, Tiêu Kỳ hồ hởi đi vào đột nhiên phát hiện ra không thấy nàng đâu cả cứ nghĩ là nàng còn nói chuyện với gia đình nên chưa đến nhưng mà nhà nàng ai cũng bảo nàng đã vào rồi. Chuyện gì đã xảy ra kia chứ? Đêm đã về khuya mọi người tra khắp nơi tìm kiếm vẫn không tìm ra được. Đích thị là nàng đã bị mất tích!

...

Ba năm nữa trôi đi, trên Đào Hoa Sơn lại mùa khoe sắc. Hoa anh đào nở khắp các lối mòn, một sắc hồng dịu dàng bao trùm vùng núi non nên thơ một cách kì diệu.

Tiêu Kỳ lặng lẽ đi dạo quanh thôn. Mùa xuân này mẹ nàng muốn về thăm nơi này, một nơi kỷ niệm đối với bà. Tiêu Kỳ từ ba năm trước khi nàng mất tích đã không ngừng tìm kiếm, mọi người mệt mỏi mà hấn vẫn miệt mài rồi cuối cùng kết quả vẫn là vô tầm biệt tích. Năm nay đột nhiên nhắc nhở muốn đến đây hấn cũng thuận ý đi theo nhưng mà trong lòng hấn hoàn toàn trống rỗng. Tiểu Tiểu cùng chồng đi viếng chùa mà hấn lại không muốn đi đành dặn là hấn hãy đến sau thôn có một con đường lên núi, ai lên đó đều có thể giải tỏa tâm tư.

“Cộp cộp”. Trên chiếc cầu treo từng bước chân của hấn rất nặng nề đột nhiên nghe ai đó hát:

-Một thoáng gió qua tin người trở lại

Đào rộ một xuân thiếu nữ một thì

Phải người thương nhớ đang nơi đâu đó?

Có phải là ta đã mộng xa xăm?

Giọng hát đó rất êm dịu nghe miên man. Còn có tiếng trẻ con nữa, rất xa nhưng cũng rất gần, hấn bước tiếp. Vừa qua khỏi chiếc cầu từ bên trên hấn nghe tiếng một đứa bé reo:

-Mẹ ơi! Cha kìa mẹ!

Ngước lên, bên trên là một cái chùa nhỏ có một bậc hành lang dài dẫn lên, trên hành lang ấy có một người phụ nữ tay dắt hai đứa bé.

-Phi... Phi Tần?

Hấn kinh ngạc đến mức không thể cử động. Từ trên các bậc thang nàng cùng hai đứa bé chạy xuống.

-Tiêu Kỳ! Em rất nhớ anh!

-Ngốc! Em đã đi đâu ba năm nay?

-Anh đoán thử xem?

22. Chương 22: Hoa Anh Đào

Nàng nhìn xuống hai đứa trẻ, một bé trai một bé gái. Hấn nhìn nàng đôi mắt kinh nghi.

-Em mang song thai, anh nhìn xem chúng rất giống anh!

J Hấn cúi xuống bế hai đứa con nhỏ ” xinh, đôi mắt không thể hiểu là vui hay buồn.

-Đó là lý do em hỏi anh sẽ đặt tên cho

con là gì phải không?

Nàng gật đầu. Bên kia cách đó không xa, hai vợ chồng Tiểu Tiểu và Nhan cầu đừng nhìn hai vợ chồng trẻ đang hạnh phúc.

-Anh xem, mình làm vậy có ác lắm không?

-Không đâu! Em nhìn kia chúng chẳng phải rất hạnh phúc hay sao?

-Ừm!

-Chúng rất giống chúng ta lúc trẻ!

Hai người nhìn nhau cười dưới tán anh đào rực nở.

-Em sao lại bỏ đi? Em có biết anh và gia đình tìm kiếm lâu đến thế nào không? , Nàng cười khúc khích tựa vào lòng ’ hấn

-Con cười nữa sao?

Hấn ôm nàng thật chặt vào lòng sợ rằng nàng sẽ bỏ hấn mà đi nữa. 1

-Anh thật ngốc! Ngoài anh ra ai cũng ” biết em đến đây cả!

Hấn chưng hửng nhìn nụ cười của nàng Hấn hoàn toàn bị xỏ ngọt sao? I -Anh biết không? Đào Hoa Sơn này là nơi các cặp tình nhân hằng năm thường đến để ước nguyện lá sẽ ở bên nhau trọn đời min kiếp Cha mẹ em cũng từng đến đây, hai người gặp nhau ở đây và cũng I bắt đầu tình yêu ở ngọn núi hoa đào này!

I Dừng một chút nàng tiếp tục: 1

-Em muốn sau khi hôn lễ diễn ra mình I I sẽ đến nơi này nhưng mà em phát hiện I mình đã có thai nên mới tạm thời đến đây -Ồ ngốc! Có thai thì sao? Sao em không nói cho anh biết? Làm anh đi khắp nơi tìm! Hơn nữa em sao lại đi đến ba năm làm anh lo biết máy!

-Thực lòng lo cho em sao?

Nàng cười tựa vào lòng hấn.

-Anh biết nam châm không?

-Anh biết nhưng sao?

-Nam châm thl có hai cực nam bắc!

Cùng cực thl đẩy nhau đối cực thì hút nhau!

Hấn hoàn toàn không hiểu ý nàng muốn gì đột nhiên lại nói cho hấn nghe 1 chuyện này. ’

. -Tình yêu cũng giống như vậy! Nếu thực sự yêu nhau thì sẽ đến với nhau.

-VI đối cực sao?

-Ừ!

Nàng gật đầu.

-Giữa anh và em không phải là có rất , nhiều điểm đối với nhau sao? Từ địa vị đến dung mạo giữa em và anh đều chênh lệch rất nhiều nhưng mà...

Nàng nhìn hẩn, đôi mắt lưu động không biết có bao nhiêu tình.

-Nhưng mà chẳng phải chúng ta đều yêu nhau sao? Em chính là muốn đợi cực nam châm kla của mình! Ị

-Nha đầu ngốc!

Hển ôm nàng thật chặt, đặt lên môi nàng nụ hôn thật mạnh mẽ, hai người họ đã chờ' giây phút này bao nhiêu lâu rồi. !

-Em thật là độc ác bắt anh phải đợi bao nhiêu năm!

-Chỉ có ba năm thôi mà! Anh thấy không?

Nàng chi tay lên trời, hẩn nhìn lên -Một năm Ngưu Lạnh- Chúc Nữ mới I được gặp nhau một lần, còn chúng ta chỉ I xa nhau ba năm và sẽ bên nhau mãi mãi!

Trên bầu trời những cụm mây lãng dăng trôi, trời đã ráng chiều. Mặt trời đỏ ao tròn như mặt một đứa trẻ từ từ lặn xuống chân núi ánh chiều vàng hắt lên gương mặt của hai người.

-Cha mẹ!

Từ đằng sau hai đứa trẻ chạy đến. Tiêu Kỳ dang tay Ôm chúng vào lòng. Hai đứa trẻ tỏ vẻ rất mãn nguyện khi được nằm trong lòng cha.

-Hai con sao biết ta là cha?

-Mẹ vẫn thường đưa hnh của cha cho con coi đó!

Đứa bé trai lanh lợi trả lời.

-Con là Đằng Hy? Vậy đây là Kỳ Hoa rồi!

Hai đứa bé kinh ngạc nhln cha mình.

-Oa, sao cha biết tên của con?

Hal đứa trẻ nhớ lá mẹ chúng chưa nói tên chúng cho cha biết mà

-VI cha đã đặt tên cho hai con trước khi hai con ra đời rồi!

Nàng cười bé Kỳ Hoa lên. Nhln thấy trời sắp tối Tiêu Kỳ nhln nàng cười xấu xa nói:

-Chính em bắt anh đợi ba năm, hôm nay anh phải phạt em mới được!

Phi Tần đỏ bừng mặt rúc đầu vào ngực hẩn. Hai đứa trẻ trên đường về cứ tíu tít hỏi:

-Cha định phạt mẹ cái gì vậy cha?

Đào Hoa Sơn chìm vào màn đêm tịch mịch, đâu đó còn vang vang một tiếng hát: Thiếu nữ thanh khiết đến phàm trần Bên hồ Tây Từ gặp tình duyên , Thị phi nan glả như hư ảnh ỉ Một tiếng yêu, cà đòi hận

Một làn gió mát, một mảnh hèn Trường kiếm hiệp tửu, phiêu bạc giang hồ

Bao nhiêu ân oán gửi vào giấc mộng say

Chợt quay đầu lại vạn sự hóa hư không Hoàng hôn bao lần, từng bao gốc Núi xa bao dãy, chuông ngân bao lần?

Ánh đèn dưới thôn sáng tỏ. Màn đêm

êm ả dịu dàng dưới ánh trăng.

-Kỳ Hoa, Đằng Hy hai con vào ngủ với cha mẹ này!

-Thôi được rồi hai đứa qua bên ông bà ngoại ngủ đi! Hôm nay cha muốn ngủ riêng với mẹ!

Muốn thoát sao? Nàng sao có thể thoát được chứ?

-Mẹ ơi Kỳ Hoa muốn ngủ với cha!

’ -Em qua bên bà ngoại ngủ đi, anh ngủ chung với em nhé?

Đặng Hy kéo tay Kỳ Hoa, vỗ vỗ lên mặt em gái. Kỳ Hoa dĩ nhiên là lâu rồi ngủ quen với mẹ giờ lại còn có cha dễ gì chịu ngủ riêng chứ?

-Mal cha công hai con lên núi nhé!

-Oa, cảm ơn cha!

-Giờ cha muốn ngủ lấy sức... với mẹ! Tiêu Kỳ quay sang nàng cười một cái làm nàng dò bình mặt. Thiệt quá đáng mà!

-Dạ! Vậy đề con đưa em qua chỗ ông bà ngoại!

Đặng Hy tỏ vẻ thông minh kéo tay em gái đi ra ngoài nhỏ giọng thầm thì:

-Để cha ngủ với mẹ đi mai anh em mình lên núi ngắm hoa nhé!

Kỳ Hoa gạt đầu, kỳ thực là nó cũng buồn ngủ lắm rồi.

“Cạch” Không gian im ắng, Tiêu Kỳ đóng cửa phòng cẩn thận tắt bớt đèn rồi quay sang Phi Tần:

-Em muốn chạy thoát sao? Tiếc rằng chạy cũng không khỏi!

-Oa, anh thật lá ác!

Bị hấn đè xuống nàng cũng không phản kháng. Nàng biết chính là vợ chồng mà lại xa nhau đến ba năm thì tất nhiên phải “nhóm lửa” lại chứ!

-Á, anh thật xấu!

Bị bàn tay của hắn vuốt ve, bầu ngực của nàng trở nên căng cứng, từng đợt liếm mủt của hắn làm nàng chịu không nổi mắt. Hắn lúc nào cũng vậy luôn luôn khiến nàng thất thủ. Nàng vòng tay qua lưng hắn • hưởng thụ mùi hương nam tính của hắn, đã rất lâu rồi nàng mới cảm nhận được ấm áp tự trong tâm.

-Phi Tần, anh nhớ em!

-Em cũng nhớ anh!

I Bên ngoài ánh trăng mạn trên từng cành cây, từng cọng cỏ, loang loáng trên mặt nước, Hoa đào từng cánh nhòe rơi trong gió là lướt dưới trăng. Thật xa có tiếng hát tựa như vẽ cảnh đêm khuya:

-Đã mấy mùa hoa anh đào?

Đã bao lần xa nhau?

GIÓ trăng trùng điệp không sao hiểu thấu

Nay người gặp lại là vui hay buồn? Không sợ sanh từ khổ đau Chỉ sợ lòng người khó đoán Ngày hôm nay về lại bên nhau Còn hạnh phúc nào đẹp hơn thế nữa? VI thế đừng bao giờ vứt bỏ Từng khắc từng khắc kề cận bên nhau...

Bên trong gian nhà ánh đèn mờ ảo.

Sau bao nhiêu ân oán đã tìm thấy nhau, sau bao nhiêu xa cách cuối cùng đã gặp lại nhau...

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-hut-nam-cham>